

MIHAI CODREANU

S C R I E R I

Ediție de
CONST. CIOPRAGA

✂

ILIE DAN
Studiu introduciJV de
CONbT. CIOPRAGA

2-

I

VERSURI ORIGINALE

EDITURA PENTRU LITERATURA • 1963

STUDIU INTRODUCŢIV

La intrarea în viața lui D'Annunzio, bizarul poet italian pusese să se graveze în latină o inscripție ironică: „Cave canem et patronem” (Pă-
_oște-te de *cine* 51 de scipin). Intrând în casa în care a trăit la Iași Mihail
Codreanu, vegheata de doi buldog de bronz, te întâmpină, fixată în mo-
zaic, inscripția: „Vila Sonet”. Șaispezece ani poetul s-a consacrat so-
netului, cu perseverența cu care un om de știință își închină toată viața
unei probleme. Se poate spune, că versurile de aspect liber: „evadări din
sonet”, nu-l reprezintă. În concepția lui, sonetul constituie un summum,
poezia de maximă virtuozitate; șaispezece versuri în ritm iambic en-
decasilab, în total șaispezece și patru de silabe, pot concura cu
micile piese instrumentale lăsate de un Schubert.

Mediul familial în care s-a format sonetistul, născut la Iași la 25
iulie 1876, avea, cel puțin după spăta maternă, o tentă boierească. În-
tr-un tablou de epocă, *De modis veche*, apare bunica „foșnind mătasuri
noi pe malacov”; cadru elegant și rafinat „și flutură batista ei ușoară / Și-n
Soldăria atâră liliacul mov”. Tatăl, Mircea! Constantin Codreanu, personaj
distins, era profesor de latină la Liceul Național și judecător la tribunal,
(împărțea, așadar, dreptatea la judecătorie și în clasă), va scrie despre
el sonetistul. Tuberculoza îl răpune; în 1877, la patruzeci și doi de ani,
copilul rămânând orfan și un singur copil în jumătate împreună cu o sora mai
mare. Mama, Natalia, descendentă din vechea familie moldovenească
Mirzaevici, devine Inspectoare de orfelinat la Institutul Gregorian, cres-
cându-l cu îngrijire. Viitorul poet își începe studiile la Institutul
național de Științe. În primul an face cunoștință cu limba lui

Goethe. Trece la Institutele Unite, continuând învățătura limbii germane cu ursuzul Freihube. poate cel satirizat de D. Anghel în amintirile din *Arca lui Noe*. Liceanul era refractar disciplinei, de aceea peregrinează pe la diverse școli; absolvind clasa întâi la Bacău, revine la Iași, la Liceul Național, având ca profesori pe V. Burlă, filologul junimist, pe dr. V. Brândză, naturalist renumit, și alții. Un timp îl găsim ca elev „particular” la Gimnaziul Alexandru cel Bun, de unde se întoarce la Național. Atras de „mirajul teatrului, de vraja decorurilor strălucitoare și a luminilor scenei”, liceanul frecventează, cucerit, spectacolele Naționalului în sălile Patria și Sidoli; edificiul vechiului teatru de la Copou arseese, iar cel nou nu era terminat. „Mi-au rămas vii în amintire, precizăm poetul, spectacolele date de Grigore Manolescu și Aristizza Romanescu. Turneele marilor actori bucureșteni poposeau în orașul nostru vreme mai îndelungată, jucând aproape tot repertoriul clasic și mai cu seamă Shakespeare... Se urca atunci pe scenă și un tânăr mai puțin cunoscut în provincie. Se numea Nottara și cu toții am urmărit cu respirația oprită acel formidabil duel artistic din actul I al lui Ruy Blas. Nottara era Don Saluste, iar Manolescu — Ruy Blas...” (*Amintirile unui vechi profesor*).

De prin clasa a patra, liceanul scria versuri. În clasa a cincea compuse, după modelul eminescian, o *Gloftă* și un sonet, ambele publicate; sub semnătura Mihail M. Codreanu în *Lumea ilustrată* (1391), *La Viața lui Vlahuță* trimite alte două poezii: *Unei visătoare* (1893) și *Diem pierdută* (1894), semnalate de redactorul revistei la rubrica: „Anunțuri de talente”. Printre talentele noi era menționat și D. Nanu. Prin 1894, elev al Liceului modern din București, secondat de un coleg, face să apară două numere ale unei mici reviste litografiate: *Intim*. Devenit „repetitor” la clasa a patra, absolvă, într-un singur an, la cursuri și în particular, ultimele două clase de liceu. După bacalaureat, în 1900 studiază dreptul la Iași, în 1900 fiind licențiat. În același timp frecventa ca audient Cursurile Facultății de filozofie, precum și cursurile lui Al. Filipide de la litere, înarmându-se cu toate „inscripțiile” Certificatei doveditoare. Din întreprinderea pentru ană, urmează de tsemene: ciclul de dramă a Conservatorului, clasa profesorului Gulino, „actor scibiu, reținut”, sub îndrumarea căruia pregătește meticolos rolul lui Horațiu din *Fintirul Blarțului*. La Paris ia lecții de la marele actor Sylvain, pedagog excelent, însă „rob al unei cumplite năvăliri”, al spaimei de a înfrunța publicul”, nu va deveni actor. Programele Teatrului Național din Iași înregibtrează totuși participarea sa, în stagiunea 1912—1913, în rolul lui Zitiuphanc din *Martira* lui Jean Richepin. Drama în versuri, tradusă de Mihai

Codreanu, se jucase în premieră cu mult înainte (la 22 octombrie 1901, tu Siată Dragomir. Aglie Pruteanu și Vinci Cuiinschi în rolurile principale).

La 1900 debutantul încredințase tiparului primul său volum. Intre cele șapteszeci și două de poezii din *Diafani* erau și încercări din anii liceului. Printre ele, O zi pierdută, titlu schimbat de Vlahuță în loc de *Diem pierdută*. Tipograful Goldner, om cu experiență, îl sfătui ca pe copertă să tresei drept dată de apariție anul 1901 pentru ca volumul tras în o mie de exemplare să fie „nou” și în anul următor! Tânărul autor voia să epateze, căci la sfârșitul *Diafanelor* îl găsim anunțând „în prefață” șase volume originale și unul de tălmăcirii. Titlurile lor, pretențioase, sînt de altminteri conforme vârstei; *Venena*, dramă în șase acte, în versuri, *Scorpii*, **Oman** istoric (două volume), *Fulgere*, poem în proză, *Filozofia nimicului*, studii filozofice (două volume). Cit despre operele filozofice, acestea au devenit, cu timpul, aforisme și comentarii, risipite în ziarele ieșene *Opinia* și *Evenimentul* sau în *Adevărul* din București, în care a publicat și versuri. Un al doilea volum de versuri, unele apărute inițial în *Convorbiri literare*, avea să fie lansat în 1903 sub titlul *Din cînd în cînd. Poezii (1901—1903)*. Deși remarcat de critica vremii, poetul nu-și găsisese încă „sunetul uic”. Coșbuc și Vlahuță aparțineau altei generații; Goga. Minulescu. Anghel, Iosif, Cerna urmau să se afirme. Mihai Codreanu se va înrîlni în diverse periodice cu toți aceștia. Două traduceri în versuri, drama *Martira* de Jean Richepin și *Pînșea îndepărtată* de Edmond Rostand, i aparțin în 1903, au atras atenția mai mult decît volumele originale.

Prietenii literare ale poetului sînt puține; nu era văzut des în redacția *Vieții românești*, în paginile căreia va publica regulat. Pe Mihail Sadoveanu îl vizitează la Fălticeni, însoțit, după 1911, de G. Topîreanu. Cunoaște pe Anghel și St. O. Iosif. La întîlnirea lui Caragiale cu prietenii ieșeni, cînd oaspetele venea de la Berlin, Mihai Codreanu participă, invitat de Trăileari. La suștitia lui Petre Lucăsteanu, redactor la *flacăra*, trimite versuri din cînd în cînd la revista bucureșteană. Un concurs pentru o catedră la Conservatorul din Iași, în 1915, îl determină să-și avocatură. Întrunind condițiile, c numit profesor de dicțiune, critică și psihologie teatrală, fiind coleg cu bătrînul State Dragomir, ca Aglie Pruteanu și Agalia Bîrșescu și avînd ca studenți pe Victor Ion Popa, C. Ramașin, Costadiu Antoniu, Ștefan Cîmbotarușu, Aurel Ghițicu, George F&pvovki, Any Braesky, Athena Marcopol și alții.

Intre anii 1932 și 1939 deținea și misiunea de critic, al Q-nșfrvanimi-ji.

Notorietatea sonetisruii începe cu volumul *Statui* din 1914, încoronat cti premiul "Năsturel Herescu" al Academiei. Sonetele au impresionat, autorul fiind remarcat de N. Iorga, Tudor Arghezi, Gala Galaction și Izabela Sadoveanu. Un poet dintr-o altă generație, Al. A. Philippide, își vi arăta mai târziu stima în termeni elogioși : „Față de volumele anterioare, aceste *Statui* suit o adevărată revelație. Se simte că acest volum e rezultatul unei lungi și meditate evoluții ; totul «te îndelung calculat, gândit, cizelat, aranjat. Nicăieri iniei cea mai mică șovăire, nici cel mai mic defect al compoziției ; pretutindeni voința de a rămîne într-o anumită atitudine și într-un anumit «Stimmung»."¹

Un ak moment notabil se leagă de traducerea comediei eroice *Cyrano de Bergerac* a lui Edmond Rostand ; începută în 1916, în urma unui concurs organizat de direcția generală a teatrelor², tălmăcirea avea să fie publicată în 1920, remarcându-se prin echivalențele sprintene, în spiritul originalului rostandian. E una din traducerile excelente din epocă. Ciclul *Cintecul desărtăciunii* (sonete și poezii) din 1921 nu atinge nivelul *Statuilor*. *Turnul de fildeș* (1929) va fi ultimul volum, după care publică sporadic la *Însemnați ieșene* ; după moartei lui G. Topîrceanu va colabora cu Mihail Sadoveanu la conducerea revistei, înlocuind pe poetul *Baladelor*. Cariera sonetistului, care în 1939 își adună operele într-o „ediție definitivă” : *Statui — sonete și evadări din sonet* — reținînd din primele volume numai oîteva pagini, revăzute — era ca și încheiată. Pînă la trecerea la cele eterne, la 23 octombrie 1957, colaborează rar la reviste ; pagini cunoscute, urmate de inedite, vor li retipărite într-o ediție prezentată de A.J. O. Teodoreanu.

Imaginea tinărului de douăzeci de ani cu care se deschideau *Diafanele* se remarcă prinrr-a armonie impecabilă. Avea ținuta sigură, îndrăzneată, înainte de treizeci de ani, privirea I se încețoșa treptat ; o maladie ereditară fu declarată de specialiștii europeni iremediabilă. Universul fiindu-i ascuns, omul cu privirile voalate se închide în sine prin forța lucrurilor. Temperament dionisiac, iubitor de prieteni, volubil și spiritual, devine taciturn, frământat de probleme, apăsător de întuneric. Scepticismul, cugetarea rece, resemnarea se substituie avinlului primordial, Va fi contribuit la aceasta și formația intelectuală, Șerban Cioculescu văzând în Mihai Codreanu un -produs al sfîrsitului de veac pozitivist”, un „materialist agnostician, în posesia rezultatelor negative ale

¹ *Adevărul literar și art.*:St:£, 31 ianuarie 1932.

² Înre anii 1919 și 1921, poeziile a fost direc:or iiii Teatrului Național du Iași ea luic:or al lui Mihail Sadoveanu. A tăcui >i riție.

cunoașterii, rezumate în faimosul : *ignorabimus*”¹. Sigur e însă că infirmitatea fUică a cărei victimă a fost a reprezentat o dramă. Creatorul a încercat o sublimare a durerii, făcând ca accentele tragice să se convertească în ană. Conștiința se opune programatic înfrângerii. Totdeauna discret în ce privește cecitatea sa, el afirmă că sînt „și-ntunecimi senine”, orbii putând vedea cu ochii minții : „Cînd Milton, orb, își scrie *Paradim!*, I Vede prin întuneric foarte bine”. *Mîngîierile unui orb* sînt mîr-rurisiri de)a patruzeci de ani. În ah mod vorbește o lămurire de la sfîrsitul ediției definitive din 1939 : „Bcn sapete che queste mede.ime carte io non ho potuto leggere e per emendarle me convenuto servirmi degli oechi e della mano d'altri...” Drama e comunicată indirect, prin intermediul unei confesiuni a lui Leopardi, dizgrațiatul : „Să știți că aceste pagini eu nu le-am putut citi și pentru a le corecta a trebuit să mă servesc de ochii și de mina altora”. Mai impresionant e sonetul *Orbul flăuul literar*, 1953, nr. 8), în care octogenarul cufundat de jumătate de veac în beznă își denunță starea reală. Bărbatul înalt, cu ochelari negri, cu nostalgia perpetua a volumelor din propria-i bibliotecă, rotind între degetele fine boabele unor metanii negre, își exprimă acum neliniștea în țafa sfîrșitului, suprema întunecare :

Lumină n-a văzut de multă vreme,
Dar de-ntunericul etern se teme
Ca de-o viitoare ce l-ar înghiți...

Si-atuncea ochii îndreptînd spre soare,
Deși nu-l vede, parcă l-ar privi
Acum și-n veci prin bezna viitoare.

Preferința pentru sonet a fost determinată, desigur, și de acciză infirmitate tragică. Neputînd scrie, versurile erau compuse în minte, apoi dicrate. Conciziunea sonetului se dovedea potrivită pentru o asemenea elaborare dificilă.

Într-o convorbire cu noi, autorul *Statuilor* considera că procesul de creație poetică presupune două faze : una spontană, așa-zisa inspirație, alta rațională, de elaborare tehnică. Structura lui Mihai Codreanu e a unui clasic (a unui „calofil” ar fi spus Camil Petrescu) mai atent la perfecțiunii; a formală decit la substanța lirică. „Aira, preciza el la bătrînce, o Jă numii sentimentul trecut prin rațiune. Cînd sentimentul și rațiunea s-au solicitat și cînd din această solicitare a urmat o atingere,

1 *Asptete* ',<<<<? *co-itenpo'j-ie*, lid. „Caoa soaielor”, 19J2, p. 131.

r

în scnteia aceea s-a născut o clipă de ană... Lirismul pur este insuficient. Trebuie ca rațiunea să interviev, să supui sentimentul, și atunci abia vi fi adevărată artă..." (*Amintirile unui vechi profesor*). Intre poet, organul emițător, și cititor, factorul care receptează, se cere un acord perfect, în măsură să ducă la fecundarea valorilor. Idcea fusese, de altminteri, exprimată într-un aforism medii : „Nu cele ce scriu poezii sînt poezie, ci ritmul sufletesc din care izvorăsc cele scrise de dinții și pe care i7butesc să-l facă să vibreze-n alții". Poezia trăiește numai cînd comunică în formă ideală ceea ce a trăit inițial poetul. Insa creația sonetistului e lipsită de căldură ; lumea se reflectă în sufletul său în nuanțe fumurii. Sentimentele sînt frîmate, elanurile risipite. Titluri de volume ca *Tumul de fildeș* sau *Cntecul deșertăciunii* sintetizează o filozofie a singurătății, amintitoare de un Vigny, izolat în tăcra-I orgolioasă. Poetul e un comentator lucid al vieții și ai lumii. Mai toți cei care au scris circ ceva despre poezia sa au citat versul definitoriu din *Statui*: „Lirismul meu e stăpînit și rece" (*Poem liric*).

Principala valoare căreia i se închină Mihai Codreanu st integrează esteticului. Frumosul are în viziunea lui semnificația unei „supreme trebuințe" ; „...lipsa-i, pentru mine, e-o durere / Și făr' de el viața rănă-nspăimînlă" (*Plingerile unui estet*). Crezul e reînnoit de cîntărețul „cu haină-n veci cernită" și într-o *Autobiografie postuma* : „Prea sonora / Și fastuoasă muza mi-a fost sora ; / Parnasul, — patrie... și cal, — Pegasul". Puterea cuvîntului rivalizează cu marmura i „Turnăm în spuma lui cea trecătoare / Tăria marmorei nepieritoare" (*Șarpele cu clopoței*). Moartea e tăcere, cuvîntul „reînviere". Dar cizelat neconținut, cum t cazul lui Mihai Codreanu, cuvîntul, inițial vibrant, devine tot mai rece cu cît se depărtează de emoția începutului. „Sentimentele la acest poet sînt comprimate, scria G. Ibrăileanu. In subsol dinamul e puternic, dar sus lunrna e albă și rece și abia îri'nite o slabă căldură împiejur." Mărturie proprie: un *Omagiu* adresat muzei cuprinde „un 'erb aprins, turnat în forme reci".

Arta poetului e comparabilă cu activitatea păianjenului, „fin artrist", făuritor de plnze delicate : „Țesută-i pînri parcă din zefke / într-un superb fior de simetric" (*Dura lex*). In cele din urmă, frumosul transcendent, nepămînrean, sfîrșeste prin a obosi. „Sînt ostenit de mult de-orice frumos", declara îoneîstul în *Umbrei melc*. După deziluzii repetate, prezența unei femt-i readuce speranța, fapt c: determină dorința de .vi dărui „un nimb de poc/ie sfîniă !" (*Unei fe'iei*). Ca rever; al so-lirudlno se ivește dorul de oameni, pentru că : „sînri. m noi asemănări

profunde". Chemarea cîntărețuhii care-și reneagă singurătatea e patetic umană : „Oricine ești, întinde-mi niina, frate..." (*Fratelui mat cititor*). De vreme ce evaziunea în spațiile siderale s-a dovedit nefecundă, contactul cu viața cotidiană reînnoiește rezervele de energie chiar dacă existența implică durere. „Doriți, urlți și rideți, plîngeți", sună un îndemn *Către poeți*. „Firea ■ Să-și ogllndească-n voi nemărginirea / Alcătuirii sale variate." Mal pronunțat încă, sonetul fina! din *Statui*, *T.t in Arcadia ego*, reneagă deșartele tribulații în necunoscut :

Spre țara visurilor înstelate
Uinblînd fugar din lumea cea reala.
Făcui mult timp fantastica greșală
De-a te nesocoti, Realitate...

Fie și tragică, realitatea e de preferat vidului. Sufeiința înseamnă purificare ; din suferință, poetul își face, asemenea lui Dostoievski, un semn de distincție. Durerii i se găsește iustificare și pe plan estetic, în măsura în care duce la accente profunde. Dezamăgitul Musset spuse : „Les plus de-sesperes sont les chants les plus beaux / Et j'en sais d'immorrels qui sont de purs sanglots". Mihai Codreanu exprimă, în *Cum dna/me diamantul*, aceeași idee :

Iar gemetle-s armonii pe strune,
Căci poezia doarme-n suferință,
Cum doarme diamantul în cărbune.

Nu e totuși pledoarie pentru suferință, nici resemnare. Lupta apare ca un simbol al demnității. *Plingerile unui apostat* aduc o superbă afirmare a omului :

Am fost și sint un răzvrătit. Pe mine
Nu m-a-ngenuncheat dumnezeirea.
Cruai doar minții mele tălmăcirea.

Compoi terca sa se va dovedi totuși contradictorie : multe sonete sint confesiuni'e unui sollioc ; vorbind în numele vreunui personaj mitologic sau istoric, Mihai Codreanu vorbește în realitate în numele său. Ca artist, aspirația căre perfectiunea neîmplinită îi dă, în *Citlecule deșertăciunii*, sentimentul neputinței. Sfișiat de îndoială. *Dezmoștenitul* (poetul) se consideră „un bastard al sorții". Alternanța *trheje-revoltă* e continuă, iarac;eristică.

Precum li tosiif și Anghel, poezia lui Mihai Cedrear:!! include element? romantice: turnuri părăsire in care bate „înistra Oiă", fantome, cavou/i, demoni. în *Vedenii* se ivește un castel „cu **turnuri** Icudale" ; în *Nostalgiu medievale* se aud ecouri despre castelane nefericite Visele aban-

donate seamănă cu „corbii cei erişti”. În primele volume se simte sarcasmul de amintire baudelaïreană şi *spleen-ul* de aceeaşi obsesie. Aderii simboliste sînt sesizabile în *Sonet arzeian*: „plîng apele pe marginea fîiitini”, iar evocarea dragostei devine pretext de muzică. Astfel de corespondenţe simboliste, în *Noaptea sonetelor* sau în *Simbolism de toamnă*, dau priorităţi; sugestiei muzicale. Dominantă rămîne însă trăsătura parnasiană, sonetistul vrînd să concureze caî arta sculptorului. Iniţiatorul scolii parnasiene, Leconte de Lisle, în tinereţe militant pentru abolirea sclavajului, se ridicase împotriva libertăţilor literare romantice, încercînd să readucă în poezie rigoarea clasică a formei. Mitologia, istoria şi geografia exotică deveneau teme curente. Tânărul cu idei fourrierisre se pronunţa pentru o poezie *utilă*, care să facă legătura între „acţiune şi vis”; artistul, spunea el, are datoria să concureze la „elaborarea timpurilor noi”. Evocarea mitologiei şi a istoriei avea rolul să redeştepte şi să stimuleze „fondul gînditor” al lumii. Cu timpul însă Leconte de Lisle devine partizan al „artei pentru ană”, declarînd că „frumosul nu e servitorul adevărului”. Drept urmare, indiferenţa faţă de realităţile sociale, impersonalismul şi răceala, arborate ca norme. Versul îndelung cizelat rămîne de o răceală marmoreană, necomunicativ; idealul distincţiei devine poză. Th. Gautier, Tb. de Banville, Catulle Mendès, Sully Prudhomme, tranco. i Coppee, josc-Maria tir Heredia sînt în proporţii diverse parnasieni. Sub unele aspecte, Mihai Codreanu se alătură idealurilor parnasiene; subliniat apare în special idealul plastic, poetul dorindu-şi calităţile unui sculptor. Titlul volumului *Statui* exprimă un prog.-im plastic reluat mai explicit în dedicaţia — *Cîntăciul meu*:

Stătu: aş vrea sonetele-i să fie,
Că nu le-a scris cu pana pe hînie,
Ci ic-a sculpta: în marmoră cu dalta.

Dar autorul *Statuilor* nu e un descriptiv, un imagist. O va recunoaşte în unul din ultimele sonete, *Cum se căleşte fierul*; „Ca pătimaş cu'egar de vise, / Am cultivat abstractul Sn sonet”.

Încă de la primele manifestă/i, căutîndu-şi personalitatea, poetul se arăta captivat de „un cristalin sonet” (*Tec fi muză*), iar iubitei îi lăsa ca singură amintire „o *Llcrimă de jale topită-ntr-un sonet*” (*Lacrima*) Oraţie forme: sale ii.\e, sonetul e o garanţie că sentimentele se vor modela, supuse, în cadrul celor paisprezece versuri. *Sonetistul* e un paznic sever al formei: „Tu pune peste rana ta adîncă / Olimpica sonetului măsu-ă”. Constrîngerile genului, reamintite într-o reflecţie din anul apariţiei: poerului, demonstrează încă o dată că sonetul, cu „metalicul corset”, implică o continuă renunţare: „Sub vraja ta, avântul de poet /

Cu ce cruzime mi l-am torturat, / Ca să-l filtrez senin şi cumpătat /
Şi închid în templul tui de-acee” (*Către sonet*).

Redacţia unei reviste umoristice a avut în anul 1942 fantezia să organizeze un concurs de sonete „cu rime date”. Erau însă rime bizare, incompatibile cu demnitatea clasică a sonetului: • — *brişcă*, • — *concerne*, — *aşterne*, — *pişcă*, — *perne*, — *mişcă*, — *podisca*, — *eterne*; — *pilă*, — *ploaie*, — *sedilă*, — *îndoaie*, — *zambila*, — *zoaie*’. Faţă de tentativa de a se glumi pe seama distincţiei sonetului, Mihai Codreanu făcu apologia acestuia într-un *Sonet cure suride*:

Eşti încărcat elecric ca o pilă
Şi te descarci ca roditoarea ploaie
De-ţi pui pe vers olimpica sediiă...

De-aceea gluma seacă nu te-ndoaie
Şi iertător surişi ca o zambilă,
Cînd vor nătîngii să te-arunce-n zoaie.

Intre modelele urmate de el sînt autori de sonete din epoci şi literaturi diferite: Pelraroa, Shikesepeare, Eminescu, Heredia. Dispoziţia rimelor în sonetele sale este cea a sonetului clasic. Explicaţia perseverenţei în specia sonet ne-o oferă G. Ibrăileanu. «Paza de personalism e ajutată perfect de forma fisă a sonetului. Cel puţin numărul strofelor şi versurilor, măsura şi orînduirea rimelor sînt impuse. Cel puţin în privinţa aceasta se simte degajat de nevoia unui act personal. Cel puţin în privinţa aceasta îşi declină orice responsabilitate. Altul, în forma liberă a poeziei, îşi trădează personalitatea şi prin lungimei sau scurtimea bucXţii, prin felul strofelor, măsurii, ritmului şi rimei. D-lui Codreanu nu-i rămîne decît să umple această formă dată.” ‘ Trebuie să recunoaştem că „umplutura”, în sonetele reprezentative, frapează. La apariţia volumului Stărnii, Tudor Arghezi scria: „Poemele lui Codreanu sînt sonete. Acestei formule convenţionale, a cântecului, care nici el, e drept, nu trece peste şapte coarde, poetul şi-a supus inspiraţia ca unei dogme, şi el a putut să dea limbii româneşti în dar cele iriai lapidare stihuri ce s-au scris, şi ar trebui să «punem r ce s-au cioplit.” ‘ N. Iorga credea că unele din ele „sînt mai bune, mai pline dedît modelul Heredia, pe care-l plînge poetul român. Iar cântecele de iubire se apropie uneori de ale lui Eminescu.” ‘

Sonetele lui Mihai Codreanu sînt poeme sintetice. Amănuntele se pierd în unitatea întregului; imaginile se subordonează unei atitudini. O

1 Scriitori refreţii fi ităni, Ed. „Viaţa romine 41 că”, 1926, p. 19.
Z Tăiula I.IIJ, în ziarul Sura, 25 mii 1*1».
s Mihai Codrttu, In C>gff ciur, IV, nr. 30, 19K.

categorie o iorneaz.i evocările istorico-mitologice, alta dezvoltă idei în legătură cu existența, unele dezbat problematica iubirii, altele merg ipse satiră. Cel dinții volum, *Diafane*, anunța mai toate direcțiile ulterioare, dînd însă întietare temelor livrești.' Miologia si istoria culturală furnizează motive, pretexte, idei. Titlurile poeziilor invită în mediile ceJe mai diverse, fiind vorba de *Cain nebunul*, *Endymion către Diana*, *Bachus*, *Rugă păgînă*, *Ultra coellos*, *Odin*, *Valsul astrelor*. *Muzica lui Wagner*, *La moartea lui Nietzsche* etc. Mitologia, biblia și istoria se întănesc și în sonetele de mai tîrziu. După exemplul lui Leconte de Lisle — au:orul unor *Imnuri pîgine* — poetul *Diafanelor* convoacă la sfat nimfe și satiri și sailută Glimpul. Meditează pe onarginea unor vechi legende biblice — *Adam către Eva*, *Potopul*, *Turnul Babei*, *Meloterapie biblici* — iar din istorie reține un *Suspin neronic*. De Ja Baudelaire împrumută satanismul, comun romanticilor și simbolistilor ; traduce sau adaptează zece poezii, între care : *Beția asasinului*, *Mormintul unui poet blestemat*, *Moartea sîracilor*, *Beția solitarilor*. Cîte un intermezzo bacliic (*Petiția Bachus*, *Cîntec de chef*) Face să se risipească preocupările grave. *Inter jacula* e un cîntec goliardic în genul vechiului *Gaudeamus igitur*: „Osana! Filozofia / Veacurilor care vin ! Vouă toată v-o închin. / Sus uitarea ! Sus beția !" Același aer optimist, dionisiac respiră din sonetul *De amiciția*.

Cum sînt valorificate motivele livrești ? Poetul pleacă de la un cîtat, dicton, aforsim, vers celebru, pentru a ajunge la o viziune personală de aspect reflexiv. în *Diafane* trimiterile la autori celebri sînt rare ; în *Statui* și în ciclurile următoare ele devin procedeu. Horațiu, Virgiliu, Cicerone îi recomandă pe rînd seninătatea, echilibrul, filozofia practică. Legislatorul clasicismului francez, Boileau, îi atrage atenția asupra sonetului : „Un sonnet sans defauts vaut seul un long poeme". Romanticii Musset, Vigny, Leopardt reprezintă solitudinea, scepticismul, sentimentul tragicului. Prin Baudelaire, maestrul ironiei rafinare, se apropie Je stilul marii • melancolii ; la Edmond Rostand admiră spiritul subtil. Din trinitatea Coppee, Mendei, Heredia, dlrlmul, sonetistul „trofeelor", îi inspiră o stimă durabilă. Din Vasile Conta citează paradoxul : „O, Nimic, cît ești de mare !" Pe pagina de titlu a *Diafanelor* găsim două versuri

t Pit"rCTIuJ o noua filele, imami poci îi privea voinim^ rj rrrzr'.F, începînd cu „ciud.nu) i.llu *Dîjmi"*.. Spun cîin.il, pcniru ci amia [nlcrlc. is!Sn de ce l-am ales atunu si nea în fruntea încercărilor mele din adolescență și-larijJ Tineresc. Să fi fost vocii-Ca lui sonoricate în a ? Să ii fôr notiunea de curat *i limpede (a care cuvîncul acesta duce prin asociație de idei }... Poale ci n-ns mai subscie asiăm multe poeziile în care se încredeau pe a:unci si neesperiența tineretii, si avînrul naiv si nestăvilil,"

„în *Sensoaiea IV* a lui Eminescu, iar dedicația, de pe pagina următoare oi ; s:mnificativă \ poetul posteminescian „închină acem palide vedenii „întrL-utulul maestrul al literaturii românești". În epoca debutului, auli.rul *Statuilor* își împărțea admirația între Eminescu și Baudelaire. Mihai Codreanu ne-a mărturisit că în 19C0, pe cînd se pregătea să tipărească primul său volum, *Diafane*, s-a adresat pentru o prefață lui Titu Maiorescu. După ce a cercetat manuscrisul, criticul i-a propus să lase deoparte poeziile baudelaireane : „De ce te tai după decadenți cînd te-a inspirat uneoii Eminescu, cate a fost un *ingenium princeps*.' Prezumpțios, tină-rul poet renunță la prefață, ncomițînd nimic din sumarul proiectat. De alrmnten, sarcasmul baudelairean îl va urmări pînă la ultimul volum.

Captivat de literatura de concepție, în felul unui Cerna, poetul de la Iași filozofează căutînd soluții în legătură cu emitenta și iubirea. Istoria evoluției umanității nu-i inspiră concluzii reconfortante. Privirea nu descoperă steaua care să-l ducă spre vreun port mai fericit. Din vechiul *Saturn* a rămas o „hidă și schiloadă stîrpitură". Ceasornicul din *Cbraos* amintește mereu, cu „legea lui", realitatea „zbucimată". Scurgere-timpului lasă după sine „spaima golului" ; sonetul *Liliecei* poartă în subtitlu mențiunea : -'icce.' de *cronofobie* .-

Și-n noapte secolele mă-mpresoară
Și-n liliecei dc-o clipă se prefac —
Tic-tac — din veșnicie se desfac...
Și iar în veșnicie se strecoară.

Cicluri ca *Eternul cîntec* și *Din armoniile durerii* (din *Statui*), multe sonete din *Cîntecul deșertăciunii* și din *Turnul de fildeș* sînt compoziții conceptuale, fără sevă lirică. Istoria și geografia exotică, devenite motive poetice, nu impresionează. Și erotica e tot prilej de reflecție, uneori de pasiune, osciind între adorație și pamflet. Îngerul devine demon, iar adoratorul se zbate între divinizare și izbucniri violente. Ar fi greu să descoperim, ca la Eminescu, tipul femeii iubite. Numai ochii sînt descriși, în stil de madrigal, de numeroase ori. Ochii scilpitori al enigmaticei Mad — „de cerul cald îți amintesc — din patria lui Dante" (*Acea*:). Ochii Lidici sînt :

Mari ca visele cîntate de poeții nemuririi,

Și sînt negri ca Infernul din terțetelc lui Dante
Și ca grațiile care Iul Macbeth i-au fost amante...

Alți ochi exprimă reverie și chemări în exotical meridional :

Tu ai în ochi adîncuri de păduri ;
Iar în priviri, tristețe de lagune...

Impresionează deopotrivă și adâncimea, îi culoarea ochilor feminini.
Nuanțele variază în raport cu lumina și cu emoția privitorului :

Colorarea lor se zbate ca-n licăriri de stele...
Și totuși... sînt albaștri ca două vioarele.

(Liel'irO)

Oslna, cea mai blondă dintre brune,
Cu ochii verzi și negri rind pe rind 1

(O'ina) ții...

Într-o declarație -sentimentală, Ion Minulescu substituia culorii mușeica, o anumită structură sonoră : „Ți-s ochii verzi, / Culoarea wagnerienelor motive”. Sugestia e indiscutabil puiernică. Mihai Codreanu recurge și el la comparația abstractă, intelectuală, pentru a da versului o voință solemnitate, dar rezultați! e minor. Ochii pot fi :

„Mari ca jertfa, ca iertarea, mari ca suferința iubirii...”

„Negri sînt ca remuscarea după crimă...”

„Și iînt vagi ca-tt căipa morții viziunea fericirii...”

(Spre locn)

Trubadurul se apropie cu sfială de „îngerul făcut femeie...” (Fanloma). Iubirea e comunicată în limbaj dantesc ; adorația din sonetul *Tanto gentile e tanto onesta pare* continuă în *Unei femei* .-

Adeseori, cînd te privesc, îmi pare
Că ești sculptală-n marmura din care
A fost sculptată Vene-re Astarte...

Și-atunci, slăvindu-te ca pe-o sînteie
Din flacăra nepieritoarei arte,
Eu mi cutez să te iubesc, femeie...

Cînd o vede mai de aproape, nu prin oceanul idealizant, iubirea ia forme materiale, fantasticul dispersîndu-se. Strălucitoarea apariție feminină din sonetul *Mi-aș pierde paradisul...* e una din cele mai grațioase din literatura noastră erotică. Metaforele de proveniență populară compun un portret expresiv :

Privirea ta e trandafir în floare...
Și fruntea, crin... și zîmbetele, miere...
Și trupul, val... și mersul, adiere...
Și glasul, cântec de privighetoare !

Adorația aceasta festivă se învecinează cu mînia, întrucît omul se simte într-un fel de sclavie. Fruntea robită „sub jugu-i se nalță și se zbate” (*De profundis*). Sarcasmul romantic îndrumază spre blasfemia

femeii frivole. Femeii de salon, gătită „ca o păpușă minunată”, înconjurată de „fanți”, i se contestă fiorul ; c un manechin frumos : „Păcat că nu-i femeie” *IPăpușa*).

La Eminescu și Coșbuc tema iubirii apare indisolubil legată de cea a naturii. La Mihai Codreanu — nu. De o poezie a naturii aproape că nu se poate vorbi la acest poet reflexiv. În cartea debutului e cîntată o *Primăvară*. într-un *Pastel primăvăratec (Cîntecul deșertăciunii)* un costic solitar sugerează melancolie. Un instantaneu. La țari — *pastel*, e un imn închinat luminii care transformă rouă în diamante. În *Statui*, cîteva sonete conțin priveliști de natură și mai ales simboluri. *Plopul*, hieratic, fremătător, susură cu mii de înțelesuri. Poezia ilustrează structura compozițională tipică a mai tuturor sonetelor lui Mihai Codreanu. Catrenele constituie o descripție a unui obiect, în cazul de față un arbore. Terținele sînt rezervate cugetării, comentariului în legătură cu obiectul prezentat descriptiv în catrene. După imagini evocînd „sobra maiestate” a plopului, iată reflecția privind concordanța om-natură :

Ce simțitor e plopul **meu** din vale :
Gud rizi, pătrunde-n ramurile sale
Un viu concert de rîsete-n surdînă ;

Iar dacă plîngi, în plop ecoul zboară...
Și, fr.imintat de jale, Sr-nifioară
Din vîrf de crengi și pîn' la rădăcină...

•Cîteva reflecții cu semnificație socială aparțin etapei debutului, esprimînd dezaprobarea față de alcătuirea socială a vremii. În poemul tatitic *Post-mo'iem* morții discută ca în *Dialogul morților* al anticului Lukian. Mortul vorbitor al lui Mihai Codreanu sesizează diferența de clasă, vizibilă și în cimitire :

Cu „egalitatea-n moarte” mă lăsați, vă rog, în pace,
sînt și-aici morminte scumpe, dar mai multe sînt sărace.
Bănuiam eu că nici moartea nu va fi cu toți egală,
eu și cel din stingă, drept e, tot aceeași față pală,
căt-re-aceeași soartă însă, oare gîndul cum să-mi duc ?
putrezesc în lemn de carpăn, cel din srînga-n lemn **de** nuc, —
și de-s morți deopotrivă și cei buni, ca și cei răi,
dar sînt morți **de-a** treia clasă și sînt morți de clasa-ntai l

Descinzînd din satirele eminesciene, e de amintit o *Scrisoare* din același volum *Diafane*. După ce-și exprimă îndoiala în puterea științei, unărul poet trece la critica „saloanelor, a „păpușilor” și literațiilor „ce pretenții au de artă”. Dar mai accentuată e resemnarea ; „Azi de visuri mi-e rușine,.. și de gînduri îmi e frică !” Tot sub aspect etico-social e prl-

viță societatea contemporană și în satira *Părintească (Din când în când)*.
Năzuința de a schimba tata lumii « consemnată în altă satiră, *Pe hirt-e* -

Străbăteam azi prin triste vremuri în care-a țării noiairf i;ea
Se stinge-n norii umilinței l — Durerea ca să-i spun as vrea
Scinței să scot din versu-a-cesta, precum din cremene, amnirul,
Carpații și-au pierdut condurii și codrii și-au pierdut stejarul l

Revoltă, tu ești soră dreaptă cu plumbii și cu dinamita...

Toate aceste pagini sînt însă de un prozaism bătător la ochi

Laudele iint rezerv.ire pămîntului natal, frumuseților jt c'ntecclar
lui Un ciclu din *Suim* cîină **Puicii**, **ic**-netul ijiular, **ci** și ctelalalte, m-
pirînd un paloș neintîlnit în alte pagini. „Ea-i munții mei **51** cocini
plini de vlagă / Și-a riurilor mele legănare. / Tot ce-i pustiu c'nd sînt
în depărtare, / Cînd viu spre ea începe >ă m-atragă." Doina **e** *Comoara*
neamul: ; cîntecul unei păsări în codru — *Sturzul* — amintește de vi-
tejia haiducilor răzbunători. **O** altă *Doină (Cintecu! deșertăciunii)* înre-
gistrează suferințe naționale, „numai pătîmîri oftare", din alte veacuri.

(naînțe de *Statui* tuseie etapa experiențelor. **Dijfj**«r **51** Din c'îd **ix**
cînd însumează specii porilce diversei oda, satira, meditații, glosa, scri-
soarea, elegia, pasrelul, serenada, dialogul între poet și muză (exemplul
Musset). în aceeași măsură, metrul și strofele învederau maxima li-
bertate. A fost o etapă în care poetul se pregătea, risipindu-se, pentru
rigoarea și economia sonetului. Ca vocabular, se remarcă utilizarea largă
dată neologismului sonor, *Hamlet* e întîmpinat cu discretă ironie :

Salut, amabil prinț îndoliat
De suferință îi de îndoială.
Cî porți cu mori:ă mantie de gală
Pe esplanada negrului palat.

Sub.tantive **cu** majusculă, *Timpul*, *Tăcerea*, *Întunericul*, *Nimicul*,
Etanul, *Necunoscuții*, *Frumosul* etc., tind, ca la simbolisții, către re-
prezentări abstracte. Limbajul grav cedează pasul umorului- Câteodată e
calamburul sau umorul epigramatik, ca într-un gazel coșbucian : „C-a fost
cuminte toți nebunii spun, / Cel ce-a fugit de dragostea frumoasei. —
Iar toți cumînții spun c-a fost nebun" (*Poze>:t teche*). Altădată ironia
e densă; cu iMte măsurile de pază, cazarul nu poate înfrînge moartfa :
„Deschide ochii mari ; apoi s-abate / Precum de trăsnet doborît ste-
jarul... / Dar unde-ți fuse garda, majesrate ?" (*Fantoma*). îngroșată, iro-
nia merge ptna la sarcasm : „Ce bun e Dumnezeu în toate rele : .' Dar
mai ales cu cită duioșie / Hrănește vulturii cu rîndunele" (*Atotputernicul*).

Cu structura lui reflexivă, era de așteptat ca sonetistul să cultive
•,t'3-ii!nul. Cuceririle rămase de la Mihai Codreanu sînt: paradoxe, cele
multe cu fond etic. îmbibate de o ironie rec?. Scrise în tinerețe, *clc*
;.. iieadrcază într-o epoci în care A. Vlahuță, N. Iorga, G. Ibrăileanu
și alții se îndeletniceau cu exercițiul aforistic, văzînd în el un mijloc de
^trîrierizare a umanității. La G. Ibrăileanu. în *Pricînd viața*, se distinge
finețea unui gînditor preocupat neconținut de autoperfecționare. Para-
J-lyele lui Mihai Codreanu lasă după ele ecoul unei disperări continue.
Cst- **interesant** d; ubiervru că, de multe **Ori**, **l1** el. un paradox „mteti-
-ejiă **o** idee absorbită în vreun IOTWI. „Minciva — .ctie autor.it Je
aforism; — s-a născut din creierul lui Jupiter într-o zi cînd îl durta
cipjl ; asta înseamnă că dacă n-ar fi fost suferința, nu era nevoie de
rnt-lepciune." Iată și sonetul bazai pe aceeași idee :

Duiretilc-mi de cap nesuferite
Mă-ncintă mult, — căci Jupiter, odată,
Avu **ji** A o criză blestemată :
Val;arT *il* vjndecă pc nesimțite.

Cu muchea unei barde ascuțite
l-ovit-a-n creștet pe cercscu-i tata ;
Dar, fulgerînd, din ridva-nsînstrată
Țîșni Mincrva-n scîuteieri .-ubie.

Fieraru-ncremenl văzînd minunea
Și fruntea-și prosternă. înțelepciunea
liosti arunea strania sentință :

„De mine-n lume n-ar fi fost nevoie,
De n-ar fi fost suprema suferință
Și capul **nu** l-ar li durut pe Joe."

(M s. 'f-iâ *u.împivă*)

Alte aforisme configurează atitudini în fața vieții. Fondul grav,
îcept:: adesea, a-jtă contacte cu Schopenhauer 1

-Durerea e o facultate a oricărei energii vitale, întocmai cum cîl-
dara •• **o** facultate a lumii."

.'iată noastră e un simplu carnaval, în care n-au ce căuta ,ri ce
"j' **tiu** sa poarte mască."

„Oamenii cu adevărat de spirit glumesc mai mult pe propria lor
-- j-otjală decît pe socoteala altora."

„Viața nu-i nici tragedie, nici comedie, ei mai curînd o farsă bufă, de vreme ce tragedia ei ne face de multe ori să 'ridem și comedia ne face să plîngem de multe ori.”

„Cînc-și cugetă prea mult sentimentele sfîrșește prin a-sî sentimentaliza cugetările.”

Izolarea a făcut din Mihai Codreanu un poet al stărilor intime, frînat de scepticism. Marile avînturi lirice lipsesc. Există însă, cum re-marca Al. O. Teodoreanu, „o tonalitate Mihai Codreanu. care, plasată în imponderabil, scapă analizei și contrafacerii”. Poetului *Statulor* îi revine meritul de a fi construit sonetului românesc un monument de proporții, motiv care-i asigură atenția posterității. Meșter al versului elegant, parnasianul de la Iași a deschis drum sonetliștilor V. Voiculescu și Victor Efrimiu.

CON'ST. CIOPRAGA

TABEL CRONOLOGIC

- 1835 La 6 martie se naște la Tîrgu-Ocna, Miliail (Costach) Codreanu, tatăl poetului.
- 1843 Se naște la 20 iulie Natalia Mîrzescu. Fiică a preotului Dimitrie Mînzariu (care-și schimbă numele în Mîrzescu), ea se va căsători cu Mihail Codreanu, viitor profesor de limba latină la Liceul Național, apoi președinte al secției a III-a a Tribunalului Iași.
- 1876 La 25 iulie, în casa magistratului Mihail Codreanu, din strada Petru Rareș, nr. 3, se naște al doilea copil, viitorul poet.
- 1877 La 2 septembrie se stinge de tuberculoză tatăl poetului, în vîrstă de 42 de ani.
- 1887—1894 Poetul urmează cursurile liceale la Liceul Național din Iași, la Bacău și București, manifestînd interes pentru literatură.
- 1891 Revista bucureșteană *Lumea ilustrată* (condusă de A. de Herz) îi publică primele poezii : *Sonet* (nr. 17, p. 462), *Gloaa* (nr. 18, p. 495).
- 1893—1894 Liceanul Mihai Codreanu colaborează la revista *Viața*, scoasă de Vlahuță, unde-i apar două poezii în spirit eminescian : *Unei visătoare* (nr. 2, 5 decembrie 1893, p. 8), *Diem perdidi* (nr. 45, 18 decembrie 1894, p. 8).

1896, octombrie 11 Bacalaureat în litere și științe, Mihai Codreanu se înscrie la Facultatea de drept din Iași. Urmează, paralel, cursurile Facultății de medicină și de filozofie ; audiază prelegeri de filologie română, ținute de savantul Aii. Philippide.

1897 Se înscrie la clasa de declamație a Conservatorului din Iași. Elev al actorului Galino, se remarcă în rolul Horațiu din *Fintina Blanduziei*, ceea ce îl va determina la 3 mai 1899, înainte de a-și fi dat examenul de absolvire, să solicite Teatrului Național din Iași angajarea ca „gagist”.

6 februarie—31 decembrie Mihai Codreanu este angajat copist la Tribunalul din Iași cu un salariu de 110 lei lunar.

1897—1898 Lucrează în redacția ziarelor ieșene *Noutatea* și *Propaganda*, în paginile cărora publică articole politice, traduceri (mai ales din Baudelaire), versuri originale, epigrame și note, semnând cu pseudonimele : Don Salluste, Cain, Macbeth.

1900, iunie 6 Studentul Mihai Codreanu își trece examenul de licență în drept cu teza *Puterea părintească în dreptul roman și român*, tipărită în același an de Editura „P. Iliescu & D. Grossu”.

Începe colaborarea de lungă durată la ziarul ieșean *Evenimentul*, publicând versuri originale (numeroase sonete), traduceri, articole și însemnări.

Către sfârșitul anului pleacă la Paris, urmînd studii de specializare în arta dramatică cu celebrul actor Sylvain, societar al Comediei Franceze. În capitala Franței asistă la reprezentarea piesei *Cyrano de Bergerac* și se hotărăște să traducă în românește.

1901 La sfârșitul anului 1900, poetul încredințează tipografului H. Goldner primul său volum : *Diafane*, apărut în 1901. Influența lui Eminescu și Baudelaire e puternică.

septembrie Mihai Codreanu prezintă comitetului Teatrului Național din Iași traducerea piesei *Martira* de Jean Richepin. Apreciată favorabil, în urma unui raport alcătuit de către G. Ibrăileanu, piesa este jucată pe scena teatrului ieșean la 22 octombrie 1901, avînd în distribuție mari actori ai vremii : Aglae Pruteanu, State Dragoimir, Vlad Cuzinschi.

1903 În Editura „Progresul” din Iași apare cel de-al doilea volum : *Din cînd în cînd. Poezii (1901—1903)*. Peste doi ani, în „Biblioteca pentru toți”, nr. 630, se tipărește ediția a doua

Tot la Iași se publică, în traducerea lui Mihai Codreanu, piesa *Prințesa îndepărtată* de Edmond Rostand. O nouă ediție va apărea la Editura „Aleaia”, București, 1907.

1905, decembrie ! La Teatrul Național din Iași se reprezintă cu un mare succes *Prințesa îndepărtată*, în versiunea lui Mihai Codreanu. Din distribuție făceau parte Aglae Pruteanu, State Dragoimir, I. Profir, Al. Mavrodi, C. B. Penel, Vlad Cuzinschi, C. Momuleanu.

Poetul este lovit de o maladie de ochi incurabilă, în urma căreia nu mai poate să scrie și să citească.

1906, martie 1 Apare la Iași, sub conducerea lui C. Stere și Paul Bujor, revista *Viața românească*.

aprilie 8 Mihai Codreanu se căsătorește cu Sofia Betina Veker. Colaborează activ la revista *Viața literară*.

octombrie 15 Cu prilejul inaugurării la Iași a statuii lui Vasile Alecsandri (în fața Teatrului Național), sonetul lui Mihai Codreanu — *Statuia lui Alecsandri* — a fost tipărit pe mătase.

1908, august cu Sonetele *Corbii, Aman, Sturzul, Somnul rozelor. Călărețul*, Codreanu își începe colaborarea la *Viața românească*.

1909, septembrie 1 Se numără printre redactorii ziarului ieșean *Mișcarea* (alături de C. Săteanu, Mihail Sevastos și alții), în care publica articole politice și numeroase note și comentarii la rubrica *Din zborul vremii*. Semnează : H., Harold, Dragoș.

septembrie 2 Mihai Codreanu participă alături de alți 46 de scriitori la adunarea de constituire a Societății scriitorilor români.

1910—1912 Leagă prietenii cu V. Eftimiu, D. Anghel, M. Sorbul, G. Ibrăileanu, G. Topîrceanu, Mihail Sadoveanu, cu unii dintre ei participînd în anii 1914—1915 la șezători literare în Moldova.

1913—1914 Colaborează, cu versuri și proză, la revista bucureșteană *Flacăra*.

1914 În editura revistei *Viața românească* apare volumul *Statui*, cuprinzînd 99 de sonete, care îl vor impune pe Codreanu ca maestru al

sonetului românesc. Considerate de către Tudor Arghezi drept „cele mai lapidare stihuri ce s-au scris”, de Eugen Lovinescu ca „o biruință asupra limbii, asupra versului, asupra formei”, comentate în numeroase cronici literare și recenzii, sonetele din volumul *Statui* au constituit un eveniment literar al anului 1914.

aprilie 1 Pentru merite literate, poetul este decorat cu Bene-merreni, d. I.

noiembrie 26 în urma unui concurs, poetul ocupă, ca profesor suplinitor, catedra de „dicție, citire expresivă, critică, psihologie teatrală și scenică” a Conservatorului de muzică și ană dramatică din Iași. Va fi numit profesor titular la 1 februarie 1920 și va funcționa până la 1 decembrie 1933, având colegi pe State Dragomir, Aglae Pruteanu, Agatha Birsescu. Dintre elevii săi s-au remarcat ; Victor Ion Popa, C. Ramadân, Costache Amoniș, Ștefan Ciubotăraju, N. Șubă. Aurel Gbișescu, Sorana Topa, M. Davidoglu, A. Braesky, G. Popovici.

1915, mai 23 În urma unui raport al lui Iacob Negruzzi, Academia Română, în ședința din 27 mai, acordă volumului *Statui* premiul „Năsturel Heiescu”, în valoare de 4.000 de lei.

august 23 Alături de N. Gane, Mihail Sadoveanu și alții, Codreanu evocă figura bardului de la Mircești cu prilejul comemorării lui Vasile Alecsandri la Iași.

1916, ianuarie Moare Natalia Codreanu, mama poetului, în vîrstă de 73 de ani.

1919, martie 12 Mihai Codreanu este sărbătorit de sindicatul ziaristilor din Iași.

martie 19 Prin ordinul nr. 8.129 al Ministerului Instrucțiunii și Cultelor, Codreanu este numit director al Teatrului Național din Iași, în locul lui Mihail Sadoveanu. Sub directoratul său au văzut lumina rampei, [a Iași, piesele *Romanțioșii*, *Vlaicu--adă*, *Marttj*, *Prințesa îndepărtata*, *Fintina Blanduziei*, *Romeo și Julieta*, *Rizv,m si Vidra*, *Cyrano de Bergerac*, *Rodia de aur*, *Vicleniile lui Scapm*, *Hamlet*, *Faust*, *Azilul de noapte*.

Direcția generală a teatrelor premiază cu 10.000 de lei traducerea piesei *Cyrano de Bergerac*, aparținind lui Mihai Codreanu.

192? Editura „Viața românească” tipărește, în traducerea lui Codreanu, piesa *Cyrano de Bergerac* de Rostand.

1921 Aceeași editură publică al doilea volum de sonete, *Cintecul deșertăciunii*.

martie 1 Ministerul Instrucțiunii Publice din Franța numește pe Mihai Codreanu Cavaler al Academiei Franceze.

192., *aprilie* Ca dirctor al Naționalului ieșean, Codreanu a inițiat un turneu teatral prin Moldova (Vaslui, Bîrlad, Galați, Brăila, Focșani, Bacău, Roman, Botoșani).

1924, ianuarie 1 Mihai Codreanu este numit inspector genera] al teatrelor. Face parte, alături de prof. univ. I. Bortea, prof. univ. I. Petto-vici, C. Meissner și alți', din comitetul de inițiativă pentru sărbătorirea la Iași a 75 de ani de la nașterea lui Eminescu.

192) Călătorește câteva luni în Italia.

ianie 2 Lui Mihai Codreanu i se atribuie Marele premiu național de poezie. Raportul de premiere a fost alcătuit de O. Goga și Mihail Sadoveanu (laureații anului 1924), Al. Lapedatu (ministrul artelor), Corneliu Moldovanu (reprezentantul Societății scriitorilor români).

1928, martie 31 La Iași se reprezintă, în traducerea lui Codreanu, *Cyrano de Bergerac*, cu Tony Bulandra în rolul titular.

1929 la Editura „Cartea românească” apare cel de-al treilea volum, *Turnul de fildeș*.

august 6 Mihai Codreanu este decorat cu ordinul național al Legiunii de onoare din Franța.

1932, aprilie 10 Poetul ieșean este numit director al Conservatorului de muzică și artă dramatică din Iași. De la 5 decembrie 1933 **este** rector al acestei instituții, funcționînd până la 15 ianuarie 1939.

1933, mai 17 Primăria municipiului Iași donează lui Mihai Codreanu un teren în strada Rece, unde va fi construită în 1934 „Vila Sonet”.

1934, mai 26 împreună cu M. Sadoveanu, G. Ibrăileanu, G. Topîrceanu, Otilia Cazimir, Ionel Teodoreanu, I. Borcea, P. Andrei și alții, Mihai Codreanu este membru de onoare în Comitetul sindicatului ziaristilor profesioniști din Iași.

1936, ianuarie 1 în locul *Vieții române/ii*, mutată la București, apare revista *Însemnări ieșene*, la care va colabora și Mihai Codreanu. Iar din mai 1937 va fi codirector, alături de Sadoveanu și Gr. T. Popa.

1937, decembrie 7 Dezvelirea bustului lui G. Topolceanu la Copou. Vorbesesc despre personalitatea poetului : M. Sadoveanu, Gr. T. Popa și Mihai Codreanu.

1939 În Editura „Fundăției pentru literatura și artă” apare ediția „definitivă”, supravegheată de autor, sub titlul *Statui — sonete și evadări din sonet*.

1942, mai 23 Prin decizia Ministerului Culturii Naționale, Mihai Codreanu este numit pe termen de patru ani „membru reprezentativ al laureatilor premiilor naționale în comisia specială pentru abordarea premiilor naționale pentru poezie”, alături de Corneliu Moldovanu, Ion Minulescu, Vasile Voiculescu, Nichifor Crainic.

mai 26 Academia Română, în urma unei elogioase prezentări făcute de Nichifor Crainic, alege în secția literară ca membru corespondent pe Mihai Codreanu, în locul lui Gheorghiu Ghica.

1942—1945 Poetul locuiește la București și Argeș. Colaborează la *Revista fundațiilor*.

1954, decembrie 1 Lui Mihai Codreanu i se acordă o pensie personală în valoare de 2.000 de lei,

1956, noiembrie 3 Pentru merite deosebite în activitatea literară, poetul octogenar este decorat cu Ordinul Muncii clasa I.

1957, Editura de stat pentru literatură și artă, publică un volum selectiv cu titlul *Sonete*, însoțit de o caldă postfață semnată de Al. O. Tcodoreanu.

octombrie 23 în vîrstă de 81 de ani, Mihai Codreanu moare în locuința sa din Iași. Este înmormîntat în ziua de 27 octombrie, în cimitirul Eternitatea din Iași. Un ultim omagiu este adus de către prof. univ. Const. Ciopraga, D. Corbea, Traian Ghițescu (director al Teatrului Național) și Miluță Gheorghiu, artist al poporului.

LĂMURIRI ASUPRA EDIȚIEI

Ediția de față reprezintă o amplă selecție din întreaga operă a lui Mihai Codreanu, grupată în două mari secțiuni : I. *Versuri originale* ; II. *Publicistică, Traduceri*. Sînt reproduse pagini reprezentative din : *Diafane* (1901), *Din cînd în cînd*, *Poezii* (1901—1903), și în întregime volumele : *Statui* (1914), *Cîntecul deșertăciunii* (1921), *Turnul de fildeș* (1929).

Volumelor antume le-am adăugat scrieri răslețe, rămase în periodice (*Viața românească*, *Revista Fundațiilor*, *lașul literar ș.a.*), precum și unci inedite. Se tipărește pentru prima dată în volumul al doilea al ediției de față o parte din publicistica scriitorului, grupată de noi în următoarele secțiuni :

1. însemnări despre literatura
2. însemnări despre teatru
3. Reflecții variate
4. Din carnetul gazetarului
5. Aforisme.

Articolele au fost publicate inițial în presa ieșeană (*Evenimentul*, *Mișcarea*, *Lumea*), precum și în diverse publicații literare din epoca. Dintre aforisme, câteva se reproduc după manuscris.

Intrucît comedia eroică *Cyrano de Bergerac*, în versiunea lui Mihai Codreanu, se numără printre cele mai bune traduceri în românește, o includem în ediția de față, ca o mărturie în plus a preocupărilor variate ale poetului. În volumul al II-lea se reproduc, de asemenea, traduceri din : Baudelaire, J. Rieliepin, F. Coppie.

Spre deosebire de ediția „definitivă” din 1939, îngrijită de autor, ordinea scrierilor în prezenta ediție urmează — în ceea ce privește poezia — criteriul cronologic. Secțiunea *Publicistică* este grupată potrivit criteriului tematic.

Ca text de bază a fost utilizată ediția definitivă din 1939, apărută la „Fundăția pentru literatura și arta”, confruntată cu edițiile princeps. Au fost luate în considerație, de asemenea, unele intervenții ale autorului din ediția supravegheată de el, *Sonete*, „Editura de stat pentru literatură și artă” (1957). În cazul în care pentru aceeași poezie există variante, am reprodus ultima formă, potrivit modificărilor efectuate de autor. Traducerea piesei *Cyrano de Bergerac* urmează textul celei de-a treia ediții, revăzută de autor și publicată la „Editura Tineretului” în 1955.

Deoarece activitatea poetică a lui Mihai Codreanu evoluează pe parcursul a șase decenii, între operele lui sînt diferențe ortografice explicabile. În privința transcrierii, am procedat la unificarea formelor de limbă în funcție de normele ortografice actuale. Astfel, am utilizat peste tot formele : *cure*, pentru *cari*, *pînă* pentru *pană*, *complet* pentru *complect*. În locul genitivului feminin de tipul : *firei*, *in/mei*, *lamei*, *noptei*, *viefei*, am transcris în mod consecvent : *fit ii*, *inimii*, *lumii*, *noptii*, *viefii*.

S-a înlocuit peste tot forma *sunt cu sint*. Am păstrat dublete ca : *aripe-aripi*, *a ceti-a citi*, *lumine-lum'ni*, *prietin-prieten*, *rîdică-ndică*, alternanțele fiind în spiritul epocii. De asemenea, am menținut în text fonetisme moldovenești precum : *coloare*, *întâi*, *măcar*, *nimica*, *păreche*, *pine*, *samă*, *sară*, *stins*, *tristeți*, *vrai* etc, multe din ele fiind cerute de rimă. S-au conservat și o serie de forme vechi de plural, curențe în limba epocii : *inimele*, *minele*, *polemicele*, *școalele*, *verigele*.

S-au menținut formele cu majusculă pentru cuvintele cu valoare simbolică : *Eternitatea*, *Luna*, *Muza*, *Natura*, *Nimicul*, *Omul*, *Tăcerea*, *Visul* j. a.

Greșelile de sens, ortografice și de punctuație, strecurate în diversele ediții, au fost corectate tacit.

Unor scrieri fără titlu li s-a dat unul, potrivit cuprinsului, marcat prin paranteze drepte.

Am inclus în ediție și unele extrase din critica literară, grupate cronologic sub titlul : *Mihai Codreanu în conștiința criticii*.

Ediția mai cuprinde o *bibliografie*, însumând scrierile lui Mihai Codreanu și referințe despre scriitor.

CO.VST. CIOPRACA
ILRII DAN

DIN VOLUME

DIAFANE

(1901)

SEMĂNĂTORUL

În primăvara vieții am semănat pe [anul
Avântului meu tînăr speranțe far' de număr :
Credeam că pot Pămîntul să-l sprijinesc pe umăr...
Cîi greutatea Firii mi-a risipit elanul.

Iar de s-anunță toamna cu negură și brumă,
Nu-mi pasa : Rîde-n mine, prin amintiri trecute,
Superba primăvară a vremilor pierdute,
Cînd nu știam că visul în van se zbate-n humă !...

Tîrzîu, strîngîndu-mi dorul pe plaiuri mai înguste
Și sîngerînd, în suflet mî-am nădușit revolta :
Din tot ce semănat-am aci culeg recolta
Iluziilor mele, mîncată de lăcuste !...

OMORÎTOAREA

Amici, voi n-o cunoașteți : în glasul ei zefirul
Ca-n faptul primăverii îți cînta simfonia...
Și toată-a lui splendoare și toată gingășia
Pe fața ei curată și-a pus-o trandafirul.

Cît Parcele-și vor toarce în veșnicie firul,
Nu cred să-și dezvelească sub soare duișia
Ca dînsa altă floare ; e soră cu-armonia
Și toate-a sale grații sînt rude cu delirul.

Ea trupul ei de spumă l-a disputat Himerii...
Și-n zgomotul mulțimii și în liniștea tăcerii,
îmbracă haine cîare de limpede senin.

Iar de-ndrăgesc naivii sirenicu-i suspin,
C-o singură privire-i ucide ca Meduza...
— Amici, voi n-ați iubit-o ca să muriți : e Muza.

VALSUL ASTRELOR

Spre-a le-ntruni pe toate la un fantastic bal,
Orchestra nopții cîntă un vals universal...

Și sus, pe bolți albastre,
La-ntrecere se pun.
— "Valsăți, sărmane astre,
Valsăți un vals nebun...

Așa la sărbătoarea deșarte! armonii.
Brodează Firmamentul cu diamante vii,
Plutind din zare-n zare
Mereu spre Apogeu.
— Valsăți fără-ncetare,
Prin gol valsăți mereu...

Urmmd comanda unei hipnotice chemări,
Vibrați cu voluptatea din palpitări de nari
Și cu ceresc narcotic
Destinul vă-mbătați.
— Valsăți un vals haotic,
Absurde lumi, valsăți...

PENTRU BACHUS

întrupat din foc de soare,
E de aur sau rubin...
Și-n ulcior de-avinturi plin,
Salta-n spume sclipitoare.

îndulcește orice chin
Taina lui fermecătoare...
Și dm clipa trecătoare
Face veacuri de senin.

Rîsul zgomotos c frate
Cu himerele bogate
Ale spornicului zeu...

Deci, prietini, sus paharul...
Să-mi îngrop în el amarul
Și să rid... să rîd mereu !...

SOCI MALORUM

Se nasc : începe agonia ;
Trăiesc atît cît ll-i sortit;
Îi soarbe-n moarte Veșnicia...
Și-așa dispar cum au venit.

Se zbat, năluci, o viață-ntreaga
E nostalgia de senin,
Pe care fără s-o-nțelegă,
Și-o scalda-n zilnicul venin.

...Și mor. Pe urma lor ridică
Cei ce i-au blestemat statui ;
Iar tîmpu-n zbor de rîndunică
Le darmă, — datoria lui.

Dorinți ce înfloresc să piară,
În humă-și cată adăpost,
Însuflețind figuri de ceară :
Acesta-i omenescul rost.

...Și când în van se zbate turma
Atîtor oarbe năzuinți,
Revoltele răsar pe urma
Nendeplimitelor dorinți;

Le soarbe însă și pe ele
Plăpîndul calm de resemnări,
Așa cum razele de stele
Sorb truda frămîntatei mări...

Iar pe deasupra tuturoră,
Mai sus privirea de-mi ridic,
Plutește-n goluri aurora
Pe fruntea maistrului Nimic.

LACRIMI

Pleoapa tremurînd ușor,
își stoarce-ntăiul strop alene.
Din care tulbure izvor
Răsare limpede sub gene,
înfierbîntatul beduin
Ce din adincuri se ivește
Și-n colțul ochiului, senin,
Precum argintul se topește ?...

...Ci uite-apoi cum curg tăcute,
Misterioase dungi lăsînd,
Mărgăritarele născute
în colțul ochiului plăpînd...
Cu aparentă claritate,
Au neguri în străfundul lor :
Sub gene strălucesc curate,
Pe când în inimă le dor.

LA MOARTEA LUI NIETZSCHE

Vorbit-a Zaratustra ! — si-auzuri'e noastre
Rămaseră-ncântate Ia glasul lui divin :
„Un suflet încă-n haos, deînțelepciune plin,
Străbate-va prin moarte spre nemuriri albastre !

Nici dragoste, nici ură, nici umilit suspin,
Ci-nfrîngere de sine ! Din rîndurile voastre,
Măreața lui figură urca-se-va-ntre astre
Lăsîndu-vă mîndria din sufletu-i senin !"

...Și-a fost așa, întocmai cum prevestit-a Magul ;
Pe culmi de cugetare, căci flfîit-a steagul
Ce-arareori... prin veacuri... arată-a lui minuni...

Apoi... stîngîndu-și facla, cu pasul liniștit,
Porni-nspre umbră, umlbra aceluia merit
Să lese dungi în urmă-i de clare viziuni.

CUPIDON

Spun poeții că Amorul
E un tinerel monarc
Ce-și săgeată veșnic dorul
De pe coarda unui arc.

Zîmbete nevinovate
în privirea lui de foc
Cu aprinsă voluptate
Se cunună la un loc.

încîntare e șireata.
Pînă cînd te-a fermecat,
Dar te-nțapă rău săgeata
Prințului înaripat.

Cu-ale-amurgului suspine
Vine sprintenul copil,
Paj al viselor senine
Și-al speranțelor de-april...

Și-alungînd în noapte somnul
Cu meandre de fiori,
Pe furiș se face Domnul
Inimilor pîna-n zori.

Stea de stea pe cer s-aprinde
Cînd zburdalnicul felin
Mlădieri de șarpe-ntinde
Tăinuit sub baldachin...

Și cu setea rechemării
Sufletelor din trecut,
Iscă patima-nclăștării
Trupurilor în sărut.

Toate-aceste se adună
împrejurul unui basm
Dintr-a căruia minciună
Adevărul dă-n sarcasm :

Doar se știe că din spumă
Zeia Venus l-a născut
Și prin lume orb se-ndrumă
Copilandrul rău-crescut;

Iar de tată-avu pe Mane,
Un războinic zeu păgîn,
Rege-al capetelor sparte
Și-al discordiei stăpîn.

Dac-a fost menit să nască
Dîntr-asemene a tiran,
Ce-a putut să moștenească
Solitarul suveran ?

Unchiul său ? — Nu știe timpul
Un pungaș mai caraghios
Ca Mercur, ce-a-ntors Olimpul
Și pe față și pe dos;

Iar Vulcan a fost bărbatul
Mamei sale, — și amant
I-a fost Bachus, zvăpăiatul
Cel mai vajnic din neant.

Astfel maestrul în beție
Și sălbaticul fierar
Pururi fost-au pildă vie
Micului frumos ștregar.

Cînd șiretul izbutește
Să se facă-a fi iubit,
Liniște-ți făgăduiește,
Dar ți-o fură negreșit...

Și-aducînd în tolbă miere
Și parfum în plete lungi,
Te robește cu putere
Ca din tine să te-alungî;

Iar la pieptu-i cînd te strînge
Răsuflarea de ți-o pierzi,
Îți răscumperi doar cu sînge
Cutezanța ca-l dezmierzi.

Cîteodată dus pe-aripa
Vreunei roze năluciri,
Piere, mort-născut, în clipa
Fulgerului din priviri...

DIN CÎND ÎN CÎND

POEZII

(1901—1903)

LIBERTATEA NOȚII

Cînd Noaptea-si țese-^n taină .perdelele subțiri,
E mai vioi, mai ager și mai isteț poetul:
Misterioasa Zee i-aduce cu încetul
Regenerarea, parcă, a-ntregii sale firi !...

Și-atuncea, înstelîndu-și cu ochii ei sonetul,
Ii prinde armonia din șoapte de zefiri
Și din grădini de visuri culege trandafiri,
Ca să-i anine-n plete, fermecător, buchetul ;

Iar la banchetul umbrei, luceferii, în horă,
Punînd pe vasta-i frunte palori de auroră,
învăluie-n penumbre conturul ei dheret...

— Neprețuită noapte, măreața ta figura
E rama ce-ncadrează mai bine în Natura
Deplina libertate rîvnită de poet !

PE-ALBUMUL UNEI FECIOARE

Această cugetare, ca sfat suprem, o scriu
Pe-albumul tău, frumoasă și palidă fecioară :
Visăm cu toți, căci visul e singura comoară
A sufletelor noastre, — iar restul e pustiu.

De-aceea treci prin lume cit poți mai solitară,
Avînd de-a pururi visul, drept un luceafăr viu
Ca el mai bun prietin și nici amant nu știu,
Și nu știu mîngîiere ca dînsul mai ușoară...

E-nșelătoare lumea și plină de mizerii,
Căci toți plecăm spinarea sub sarcina durerii, -
Dar visul ne ajută mai lesne-a o trăi.

Te-nchide dar, frumoaso, în el oa-ntr-o cetate.
Ca să rămîi neatînsa de-a lumii răutate
Și ca să uiți ca viața înseamnă-a suferi...

TURNUL PĂRĂȘIT

E miezul nopții. Tace bătaia lui sonoră,
Că vechiul orologiu din turn e ruginit;
Dar simți după fiorul în noapte răspîndit,
C-ar fi gemut în sînu-i acum sinistra oră.

Mucegăite ziduri încing pustie horă
De umbre ; pe cînd turnul, de ele-mprej>uit,
Se-nalță ca un demon în piatră-ncremenit,
Bastard al unor timpuri cu moartă auroră...

În aer e adîncă tăcere de cavouri.
Oprită, respirația foșnește cu ecouri,
I.ăuntrice-n ureche. Sa și clipești te temi...

Și ca statuia spaimei rămîi în nemișcare,
A inimii zvîcnîre și-ascuți... și ți se parc
Că stai și tu ca dînsul înmărmurit în vremei.

Libertate ! Vorba asta e o vorbă de magie,
Ce ne-nalță vulturește sufletul pînă la zei
Și de fier ne face brațul cînd luptăm sub steagul ei,
Clipei trecătoare dîndu-i colorit de veșnicie.

•— Libertate, ești unica Universului tărie ;
Pieptul tău respiră aer respirat numai de lei...
Și chiar munții, pentru tine, să-i urnești din Ioc nu-s grei;
Libertate, tu ești rază... și parfum... și melodie !

Fără tine tot neantul sta-n Nimic încremenit :
Tu a! îndemnat atomul să se miște-n Infinit,
Ca să-i dai apoi viață în vieți nenumărate.

Libertate, ești enigma tuturor cîte sînt.
Deci și ieri și azi și pururi, cum în Cer și pe Pămînt,
Vorba asta e o vorbă de magie : Libertate !...

FULGI DE CLIPE

Un fulg ! — E clipa -. S-a născut...
Trăiește... ți-a murit !
O alta ! Uite-o... s-a pierdut!

Dar fulgul e un călător
Titan nețăr murit:
Trecut... Present... ți Viitor.

El pin' ți stropilor le dă
Puteri să sfarme stinci !
...Și fuge... fuge... pe cînd sta !

E ți tăcere ți cuvînt...
Și-i zile, nopți adinei...
Și-i aer, apa... și pămînt !

E miros, văz, auz ți tact.
F haos și atom.
E lichid ți solid compact.

E astru, vierme și e om.
E liniște și act.
E rînd, e filă ți e tom.

E Timpul, — de-ale clipei reci
înfiorări, călit
Și-mbătrînit din veci de veci...

— Și-astfel, moșnege ostenit,
Cu secolele treci,
De fulgi de clipe-ntroienit !...

ENIGMA

Îl dușmănește tonii : Natura, infinitul
îndreaptă împotriva-î ; finitului din el,
în urmă și-nainte, neantu-i stă drept țel...
Și-n începutu-i zace, în sîmbure, sfîrșitul.

Cu brațe-ncrucisate stă drept, nedumeritul,
Și-n vid deschide ochii să vadă, dar de fel
Nu-si dă-ntr-o parte taina, cortina de oțel
Cc-n sinul ei cuprinde nadirul și zenitul.

Ci va zvîrli mantaua durerii de pe umeri...
Și iar îi va deschide Eternitatea doma,
Cînd nu vei ști nici pașii, nici clipele să-i numeri.

Enigma — cărei imnuri de slavă nu-i aduc ! —
E Omul, — pc cînd lumea în care-i sta fantoma,
îmi pare-un vast și searbăd și sombru balamuc !...

LUI CATULLE MENDES

**Cu prilejul unei conferințe
pe care a ținut-o în Iași**

Eu n-am scris niciodată poeme festive,
Nici ode cu tămîie ; si nu știu vreun cuvînt
Al dragei mele Muze să-l fi zvîrlit în vînt,
Pc rime poruncite și laude banale.

Deci nu rivnesc triumfuri de imnuri saturnale,
Cînd lira-mi iau, poete, și te slăvesc... și-ți cînt
Zeiasca strălucire și-olimpicul avînt
Din larga majestaie a operelor tale.

Ne vii din zări senine, o floare parfumată
Și rară ; trandafirul și crinul dintr-o dată
Petalele-și mărită în ea ca-ntr-un buchet...

Și ești bizar amestec de umbre și Iumine,
Ce-atrage și uimește de-a pururi, căci în tine
E-o melodie omul... și-artistul e-un sonet.

PE STEAGUL

»Nil admirări"»

Viața noastră-ntreagă e doar ; banalitate,
Deșertăciuni, nimicuri, himere, amăgiri, —
Dar în acest amestec ciudat de năluciri,
Orice moment își are a lui solemnitate.

îmi par deopotrivă mărețele porniri
Din sufletele noastre, cu cele nensemnate, —
Căci tot aceeași clipă le dă-n Eternitate
înfățișări de spumă și trup de-nchipuiri.

Știu fapte mici, de mijloc și mari : Aceeași lege
Spoielii lor ușoare nîmic nu i-a lăsat, —
Căci tot se strică-n lume așa precum se drege.

De-aceea pun în toate aceeași nepăsare
Și scriu, cu mîna rece și gîndul măsurat,
Pe steagul vieții mele, deviza : *Nil mirare.*

HORA FRUNZELOR

(In formă populară)

Frunzulițe-ngălbenite
Drept în inimă rănite,
De pe creanga lor răpuse
Și pe vîntul toamnei duse,
Frunzulițe, frunze pale,
Sufletul mi-l scaldă-n jale,
Cînd le văd căzînd uscate
De pe ramuri despoiate,
Veștejite rămurele
Ca și dorurile mele,
Rămurele veștejite
Ca și visele-mi pălite,
Frunzulițe-ngălbenite...

Frunzulițe, frunze moarte,
Poarte-vă pe vînt, vă poarte...
Ducă-vă pe vînt, vă ducă,
Toamna care vă usucă...

Vrînd pe toate sa le-adune,
Vîntu-n crengi o horă spune
Și-atunci frunzele ca-n stoluri
Hora și-o-nvîrtesc prin goluri;
Cînd mai jalnic stă s-o spuie
Frunzulițele se suie.
Iar cînd jalea și-o doboară
Frunzulițele coboară...

Și-n vîrtejul ce sporește
Tot mai iute je-nvirtește,
Se-nvîrteste tot mai iute
Hora frunzelor căzute,
Ca ți clipele-mi pierdute,
Frunzulițe abătute...
Toamna care vă usucă
Ducă-vă pe vînt, vă ducă...
Poarte-vă pe vînt, vă poarte,
Frunzulițe, frunze moarte...

SPRE SOARE

Cine vă cunoaște ochii, — s-a sfișit cu el ! Sînt mari.
Mari ca taina care-mbracă noaptea codrii seculari,
Mari ca visele cîntate de poezii nemuririi,
Mari ca jertfa, ca iertarea, mari ca sufletul iubirii !

...Și sînt negri ca Infernul din terțetele lui Dante
Și ca grațiile care lui Macbeth i-au fost amante ;
Negri sînt ca remușcarea după crimă ți ca noni
Cînd de-a stelelor lumină au nevoie călătorii !

...Și sînt vagi ca-n clipa morții viziunea fericirii,
Cînd decorul vieții trece, vag, pe tremurul sclipirii
Unei raze, ce cuprinde tot ce omului fu drag
Intr-un vag, ce n-ar întrece al privirii voastre vag !

...Și-mi sînt scumpi, precum avarul prețuiește vreo comoara,
Scumpi ca grierului raza. soarelui de primăvara
Și ca vulturului ager înălțimi de peste nori,
Scumpi ca noaptea cea din urmă pentru ceJ ce moare-n zori

Nu suu să cunosc prăpăstii mai adîncî: Etern drumeţ,
M-am suit pe coama-naltă a Ceahlăului semeţ...
.Şi privind în jos, în vale, spre adîncea-ntunecime, —
N-am văzut ca-n ochii voştri o mai mare adîncime !

Sărbătoarea lor e-un cîntec singuratic de iubire.
E-o poveste spusă-n versuri, Noptii, de Nemărginire ;
Sărbătoarea lor e-o caldă armonie de viole,
Ce-aţi luat-o din privirea spaniolelor creole !

N-are marea majestaie mai supremă între maluri.
Cînd văpăi de lună plină leagă valuri după valuri.
Ca sclipirea din privirea celor doi luceferi, doamnă,
într-a căror primăvara plîng melancolii de toamnă !

E-un sărut privirea voastră, graţios, de turturele,
Luminat de sclnteierea din căderea unei stele,
Cînd Natura doarme-n leagăn parfumat şi plin de flori,
Legănata lin de triluri calde de privighetori !

Iar cînd genele se mişca, parc-ar adia zefirii
Cînd se scutură-n virteje de petale trandafirii
Şi cînd fluturii s-alunga după fluturi prinşi în horă,
De ne par a lor aripe fulgi desprinşi din auroră !

Aita vi-i comoara, doamnă : Ochii ! Ochii voştri mari...
Şi puternici... dulci... şi tainici... îndrăzneţi... şi solitari,
Ochii voştri ce-s lumina din lumina fericirii
Şi-adevăr din adevărul frumuseţii şi-al iubirii !

...Şi mă duc spre ei cu setea primăverii de-nflorire
Şi cu-al sufletului nostru larg îndemn înspre iubire, —
Căci în zbor mă urc spre dînşii cu aripele puterii
Nostalgiei rîndunicii de seninul primăverii !

— Fulgere de dor, legenda clipei voastre de splendoare,
E o muzică de raze prinsă din splendori solare,
Ce-ţi îngîină bogăţia strălucirii lor supreme
Intr-a ochilor acestor hiperbolice poeme !

Căci Monarcul far'de seamăn din singurătăţi albastre
îşi pierdu în strop de flăcări în azur, — şt două astre
Sc născură din durerea lacrimii de foc căzute,
Care-şi plînge-n ochii voştri înălţimile pierdute !

Iată pentru ce tablouri se succed după tablouri,
În decoruri de imagini cu simfonice ecouri...
Si vă-nalţă ochii, doamnă, într-un imn de admirare,
Spre cereasca lor natură, spre izvorul lor, spre soare !

BARCAROLA

Cunosc **0** poveste, purtată
De vînluri pe-ntinsele mări,
De toți marinarii cîntată
Și-n freamăt de ape-nălțata
Spre largul albastrelor zări.

Luceferi pe cer cînd s-adună,
Copiii pe punie toți vin
Și prind între dinții să-ți spună,
Sub tainice raze de lună.
Tot basmul acela senin.

E-un basm de duioasă iubire
A unui pribeag marinar,
Înalt și frumos și subțire,
Cu fulgere-aprinse-n privire
Și brațe de falnic stejar ;

Iar fata era ca o zîină
Născută din neam de-mpărat,
Menită sa fie stăpînă,
Cu alba și fina ei mină,
Pe ce! mai poetic regat.

Porniră-ntr-o noapte cu barca
Să-i spună poeme de-amor...
Și cîte-auzit-a monarca,
Nici Laurei spus-a Peirarca
Sonete mai pline de dor ;
Lopeșile-n voie lăsară,
Iar pînza umflînd pe catarg,
Pe-ntinderea fără hotară,
Condusa de steaua polară,
Pierdutu-s-a barca-nspre larg..

De-atuncea povestea-l purtata
De vînturi pe-ntinsele mări,
De toți marinarii cîntată
Și-n freamăt de ape-nălțată
Spre largul albastrelor zări...

LICĂRIRI

S-a rupt un colț odată di» cerul înstelat.
Ca sl-ți sărbătorească culoarea lui blajină...
Și limpedele-! farmec și tainica-i lumină,
în ochii tăi albaștri, ca-ntr-un safir curat.

Ci eu, îmbăirinitul în rele și păcat,
Dar însetat de-a pururi de-o lume mai senina,
Crezuți să-mi aflu dorul în liniștea deplină
Din ochii tăi albaștri ca marea pe-nserat.

Dar după cum oceanul perfid în el adună,
Sub calmul suprafeței, profunde vijelii,
Sub liniștea albastră din ochii-ți e furtună.

Colorarea lor se zbate ca-n licăriri de stele...
Și-5 verzi... și-s negri parcă... și parcă sînt căprijii.
Și, totuși... sînt albaștri ca dnua vioarele...

PE-ALBUMUL UNEI DOAMNE

Eu clipelor cu farmec uitaiu-le-am parfumul,
Și zilele-mi sînt triste, și nopțile pustii,
Și-mi pare cum că viața-mi mai multor veșnicii
Le-a străbătut c-o trudă anevoioasă drumul.

Așa mă știu, femeie... Și tu-mi întinzi albumul,
Să prînd pe el o notă din vechille-armonii ;
Dar cîntecelor mele de altădată, vii.
în focul luptei vieții le-a ars pînă și scrumul.

Sînt sterp acum de visuri... Și-avmturile mele
Și dorurile mele sini moarte, ca să pot
Să mă mai urc cu gînduJ, prin melodii, spre «ele

Am fost poet odată, e drept : Dar fiecare
Din clipele de-acuinj. mă-nvață si *socoi*
Cum că Tăcerea csie poetul cel mai marc.

SCORPIA

Cunosc un rău de moarte, a căruia săgeata
Ucide cu Încetul pe cei ce i-a atins ;
Mușcat de șerpi mai bine-i decît a fi cuprins
De-a răului acestui arsură-nveninaiă.

Eu l-am avut în suflet cu nașterea-mi deodată...
Și m-am luptat cu dînsul, dar am căzut învins,
Că mi-a pătruns în spirit și trup cu dinadins,
Secîndu-mi tot norocul și fericirea toată.

Voi, cei ce ca și mine i-ați îndrăgit comoara.
Voi toți nefericiții ce-n brațe i-ați căzut,
Cu scrîșnet de blesteme ca să-i purtați povoara,

Fugiți cit mai devreme, fugiți de paradisul
Acestui iad, din lacrimi și din dureri născut!
— Amici, acesiei scorpii îi spun poeții : **Vhul.**

P r e f a ță

CÎNTAREȚUL MEU

În mine doarme-un isător haotic.
Un cîntăreț de mistice cuplete.
Care-mi vorbește-n limbă de soneU-,
Cînd îl trezesc din somnul său hipnotic.

Pe sufletit-mi e suveran despot
Si glasul său c strigat de trompete,
Cînd regele-mi, tnv.it, ca sa mă-mbetc,
îmi di să bea puternicu-i narcotic...

El pune-n vers o muzică mai lina
Ca de zefir cînd printre flori s-alma,
Smulgînd petale una după alta :

Statui aș vrea soneiele-i să fie.
Că nu le-a scris cu pana pe hîriie,
Ci le-a sculptat în marmora cu dalta.

FRATELUI MEU CITITOR

Eu nu te-ntreb de unde vii și unde
Te duce nențeleasa ta menire :
Tu eșii un strop etern de rătăcire
Pe care-n veci nu-l voi putea pătrunde;

Dar sînt în noi asemănări profunde,
Căci orice-ai fi și-n orișice-amăgire
Te duce goana ta spre fericire,
Același om într-amîndoi s-ascunde.

Visezi și tu în clipe mai senine,
Și chinuit de setea de mai bine,
Îți sorbi încet paharul de otravă...

...Șj trec și eu prin clipe nourate
Cînd zvîrl din piept clocotitoare lavă !.
•— Oricine ești, întinde-mi mina, frate..

DECOR SIMBOLIC

Criticului

Ascultă-mi cîntecul ; E o poveste
Șoptită Lunei de-un izvor sălbatic,
Care-și îneacă plînsul singuratic
În valuri reci ca rîndurile-aceste.

Doar de-l ascuți mai bine, prinzi de veste
Că freamătul izvorului lunatic
Ascunde sub cenușa lui jăratric,
Deși ca gheața glasul parcă-i este...

El poartă-n vers metalice ecouri
Sorbite din libațiuni de nouri,
Pe care Ie-a făcut în vîrf de munte...

...Și cade-n văi cu ritmice meandre,
Ca o cascadă peste-a cărei frunte
S-aprind în noapte mii de policandre...

l a ț u l

STATUIA IUI ȘTEFAN

într-un apjs de soire

însullețit in bronzul nemuririi,
Eroul vramilor medievale,
Cu buzduganu-ntins si-ncins de zale,
Se-nalță ca fantoma răzvrătirii.

Și-un harmăsar mai sprinten ca zefirii
Stă-n frîu ținut și spumegă-n zăbale ;
Iar fastul mantiei voievodale
își strînge-n falduri nimbul strălucirii.

Din soare, sîngerind pe după dealuri,
Ale Moldovei sfînte idealuri
Coboară pe figura-i ca o slavă...

...Și razele coroanei domnitoare
Iau tonuri de rubin, — pe cînd, sub soare,
S-apririide-n zări o Roșie Dumbravă...

PIRAMIDA LEILOR

In grădina Copou

în mijlocul aleii de intrare,
C-o eleganță simplă modelată,
Se-nalța piramida-n sus, purtată
De patru lei de piatra în spinare.

Nenvinșii regi ai Hmpedei Sahare,
Domesticiți de-o mîină inspirata,
Păstrează-n ochi mîndria de-ahădat!
Și-și poartă sarcina cu nepăsare.

Ei își păzesc comoara cu tărie,
Visînd să și-o păzească-n veșnicie. —
Dar timpul de-orice visuri joc își bat;

Căci netezind buclatele lor coame,
Manîncă piramida lor cu foame,
Furîndu-le-o cu-ncetul de pe spate...

STATUIA LUI ALECSANDRI

Intr-o auroră de primăvară

E viu în bronz. Pe fruntea lui senină
Ard razele superbe sale glorii,
Pe cînd răsar încet cu-ncetul zorii
Și umplu primăvara de lumină.

Atunci, cu inima de-avînturi plină.
Mărețul bard privindu-și cîntătorii
Din țara lui de-acum, îl prind fiorii
Și fruntea pentr-o clipă ți-o înclină.

Apoi se reculege. Piedestalul
Îi simte parcă tremurînd metalul,
Și-Aleksandri, în auroră, cîntă...

Iar glasul-î, peste veacuri înainte,
Înalțl-n cer c-o pietate sfîntă
Eternii lauri ai latinei gînte.

Bahluiul curge-ncet. Ca o reptilă
Cu solzii plini de stropituri murdare,
Tîrîndu-se prin vesperala zare,
Pe-ntinsul țes purcede parcă-n silă.

Te simți cuprins de dureroasă milă,
Și cu dezgust privindu-l. ți se pare
Că-n apa lui chiar luna cînd răsare,
Nu-i glob de-argint, ci bulgăre de-argila.

Sărmana mea zeiță fermecată
Vazut-o-am în Mare altădată,
Scăldînd în larg splendoarea ei divină...

Și-n ce-atmosferă plină de miasme
Văd astăzi chipul palidei fantasme !...
— Diana, tu... tu nu-mi mai ești regină.

STATUIA LUI MIRON COSTIN

într-un clar d= lună

Apărătorul datinei române
Și-a apucat fermecătoarea-i pană
Și-a-ncremenit în bronz ea o icoană
Uitată-n vremi și-n cronice bătrîne ;

Iar razele privirii lui stapine
Lucesc, de foc, în noaptea diafană,
De-ți pare ea o glorie romană
Profetul sfânt al vremilor de mine.

...Și soclul se-nfioară de mândrie
Și toată strămoșeasca bărbăție
S-aprinde-n nimb pe fruntea lui vitează

Priviți-l toți : Ca un stindard de fală
îi flutură mantaua triumfală
Sub razele de Luna ce-l veghează.

IA SUL

Intr-un miez de noapte de vară

Din deal, de pe Galata, umbre pale
Se-ntind în jos ; pe drum clipesc lumine ;
Iar lașul, îngrădit de verzi coline.
Sub raze de luceferi doarme-n vale.

Pieri legenda strălucirii sale...
...Și-nmormîntată-n scumpele ruine,
Povestea vremilor celor senine
Surîde-n somn cu zîmbete de jale ;

Iar noaptea drept în două cînd se taie,
Saturn, cu nemiloasa lui bătaie,
Sentința morții zvîrle-n tot orașul...

Și-asupra ei ca-n veci să nu revină,
Sinistrul zeu, cu dangăte-n surdină,
Vibrează-ncet, — să nu trezească lașul.

Lumi uitate

ÎN PARADIS

...Și Eva tresari : Dintr-o alee,
Satan in chip de șarpe se ivise
Si demonul ținu ca două vise,
Doi ochi frumoși spre palida femeie.

Apoi vorbi. Uimitei dumnezeu
O lume nouă-n piept i se deschise, —
Adam nicicînd mai dulce nu-i vorbise
•Și-n glas n-avu mai caldă melopee.

Spuuîndu-și diabolica iscoadă,
Reptila, sprijinindu-se pe coada,
Se-nalță drept și triumfal zîmbeșie :

Femeia-n fața lui se pleacă-nvinsa.
De-atunci, in mrejele peirii prinsă.
Cu Lucifer mereu păcătuiește.

POTOPUL

...Dar glas de tunete i-a spus cuvîntul
Și-a poruncit torentelor să cadă,
Cînd Dumnezeu n-a mai putut sa vadă
Păcatele ce-ntunecau Pămîntul...

Și s-a pornit atuncea, groaznic, vîntul...
Si fost-au norii trăsnetelor pradă...
Și-a fost potop... țî-a turmelor grămadă
Sub munți de valuri și-a găsit mormintul.

Apoi înalta Providenței voie
S-a-nduplecat și l-a iertat pe Noe,
Ca-n veacuri să-și slăvească Dumnezeuul ;

Cu toate că haotica Putere,
De nu zvîrlea pe ceruri curcubeul,
I-ar fi scutit urmații de durere.

TURNUL BABEL.

Cu îndrăzneala. Punct de întrebare
Sfrunța, pe vremi, a Cerului mistere ;
Să-i rabde, Dumnezeu avu putere.
Destul de mult. semeța-i încercare.

Dar îl npr din falnica-nălțare
Cînd îi iîmți nesocotită \ rere...
Și orice gînd, de-atunci, zadarnic cerc
Atii de sus să se ridice-n zare.

— Babelic turn, măreața ta ruina
Născutu-s-a din setea de lumina
Ce pururea pe om va să-I ucidă, —

Ca visul lău în veci n să rîvnească
Spre lumi de unde să se prăbușească
Din cărămidă peste cărămidă.

STÎLPUL DE SARE

...Și-arunci... Cetățile, străfulgerate
De-a cerului sălbatică minie,
Luară foc. Era o vijelie
De trăsnete cu fum amestecate.

Fierbeau ca-n iaduri negrele păcate
A unei lumi demult în agonie,
Și zidurile pînă-n temelie
Se mistuiau, de flăcări consumate.

Vestit fusese numai Lot să plece,
Că peste-ai săi o cumpănă va trece,
Și el fugi. Spre geana aurorei

Oprindu-se, privi cu groază-n zare
în arderea Sodomei și-a Gomorei
Lăsase doar și el un stîlp de sare.

MELOTERAPIE BIBLICA

AMON

David cânta. Cânta cu măiestrie
Din nentrecuta-i harfă fermecată...
Si Saul, cu privirea-nourată,
îi asculta senina simfonie.

Cânta acum așa ca niciodată.
Iar posedatul prinț părea că-nvie ;
Adie-ncet... ca un zefir adie
Frumoasa melodie-naripată.

Toți demonii din inima regala
Adorm în atmosfera muzicală
Si epilepticul se reculege, —

Pe când David zîmbeste-n colțul buzei
Frumosul cîntăreț, la brațul muzei,
Se urcă-n vis spre purpura de rege.

Sînt zi(e-n care Soarele se stinge.
Cuprins de-a resemnării duiosie ;
El umple cerul de melancolie
Și-apusu-i palid... e-un apus ce plînge.

Iar uneori în dungi de foc îți frînge
Revolta din suprema-i agonie :
E cerul parcă vînat de minte
Și-apusu-i roș... E un apus de singe.

Dar totdeauna stingerea solară
Se-nvăluie-n adînci tăceri de sară
Și-Aman, în fața morții, nu se teme.

E calm și rece prin genuni când pier
•Și chiar de-1 doare sufletul, nu geme :
Așa mor înțelepții, — în tăcere.

SFINXUL

Și Labirint și temple și palate,
Osiris, Boul Apis, Crocodilul...
Si Memfis, Teba, Sais, pin' și Nilul,
Par azi mumii în secole-ngropate.

în fața piramidelor bogate,
Doar Sfinxu-ndreaptă, zîmbitor, profilul
Surîde cu sarcasm etern copilul
Cel răsfățat al vremilor uitate.

Lumina claselor sacerdotale
Și pompele măririlor regale.
De-acesi suiis sînt toate chitanțe :

Că de-a pierit Egiptu-n noapte-adîncă,
Pe urma gloriilor Im cernite,
Eternul Sfinx și-acum surîde încă...

MIGRENA OLIMPICĂ

Durerile-mi de cap nesuferite
Mă-ndntă mult, — căci Jupiter odată,
Avu și el o criză blestemată :
Vulcan îl vindecă pe nesimțite.

Cu muchea unei barde ascuțite
Lovit-a-n creștet pe cerescu-i tată ;
Dar, fulgerind. din tidva-nsîngerată
Țîțni Minerva-n seînteieri subite.

Fieraru-neremeni văzînd minunea
Și fruntea-ți prosterna. înțelepciunea
Rosti atuncea strania sentiîță :

„De.mine-n lume n-ar fi fost nevoie,
De n-ar fi fost suprema suferință
Și capul nu l-ar fi durut pe Joe.”

SPRE VENUS

în clipa ceea valurile mării
Erau cle cristalină limpezime ;
Din fața apei pînă-n adîncinie
Se reflectau misterele-nserării.

Un vînt porni din libertatea zării
Si. răzvrătind a undelor mulțime,
Din frămîntarea spumelor sublime
Trezii pe dumnezeea desfătării.

De-atunci în fiecă senin de sară
O stea, trecînd pe cer mat solitară,
Cu raza-i stăpînește Veșnicia,

Silind pe zei și oameni să-și prosterne
— Eterni fugari spre Venere eterne —
Genunchii lor spre Veuus-Urania.

IN PETTO

„Ea pune-n mers superba majestate
Din clocotul talazurilor mării
Și-i simt din agitarea respirații
Că-i toată numai nervi și voluptate.

în ochii ei dorm ape-ntunecate
Ca-n infernalul fluviu al uitării
Și de parfumul cald al sărutării
Sînt buzcle-i de-a pururi însetate ;

Iar zîmbetu-i e plin de-atîta soare
Cîtpune Primăvara-n orice floare" :
Așa vedea Hercule că e Omfala.

Dar lînga ea, toreînd, gemea în sine :
„De n-ar fi fost așa, era mai bine,
Căci îmi păstram, fără de pată. fala."

SUSPIN NERONIC

Unei vestale

Din casa ei fugise-nspăimintaiă
Cum o prinsese focul, despletită...
Și sta-n amurg, privind încremenită
Cum se topea zidirea-nflacărată.

Părea că c durerea întrupată
în albă marmoră desăvârșită...
Și simt c-asa de bine izbutită
N-am s-o mai văd de-acuma niciodată.

Dar ce-i mai dureros e că de-o vreme
De-un dor smintit tot sufletul îmi geme..
...Șt-1 tot gonesc... și-n pace nu mă lasă.

— Aruncă-mi joe-n Stix pe veci ființa,
Dar ca s-o văd din nou așa frumoasă,
Aprinde iar vestalei locuința...

ATILA

în fiți Romei

Coroana lui de fier e ruginită
Și-n mână poartă sabia lui Marte,
Iar ochii mici arunca pin' departe
Săgeata lor din fulgere topită.

Abia zărește Roma strălucită,
Pe coamă-și bate calul la o parte ;
De hoarde harmasarul se desparte,
Nechează-n vînt... și scapără-n copită.

Mai repede-n galop ca vijelia,
Pe cîmpuri trece hunul ca minia
Și-n fața veșnicei citați s-oprește.

Apar, atunci, apostolii din noapte,
Iar Petru către Pavel spune-n șoapte :
„Vezi, calul lui Atila poticnește”.

MINUNEA PROFETULUI

Nimic din zbuciumul de altădată
Nu mai frământă azi bătrînul munte...
Și tot mai grea, pe culmile-i cărunte,
Uitarea-și lasă pacea-ntunecată.

Pc Jupiter, sărbătoritul tată,
De-acuma Chronos poate să-l înfrunte,
Căci el i-a smuls cununa de pe frunte,
Ba i-a cernit chiar fruntea luminată.

Pe unde-a fost recoltă strălucită.
Azi crește buruiiană neplivită !...
...Și tot mai crunt se năpustește timpul...

...Și clipe trec în zbor de rîndunele...
...Și-n veacuri se prefac... și-nghit Olimpul.
— Așa insultă moartea toate cele.

La șolduri poartă spada strîns încinsă
Și fruntea lui o-nfășură turbanul;
Iar mintea care-a conceput Coranul
De fulgere se pare că-i aprinsă.

în preajma lui, mulțimea necuprinsă
Așteaptă-n van minunea, că titanul,
Din zări, stă-n loc și-nfruntă pe sărmanul
Profet. E-nvins. O vijelie-ntinsă

De strigăte și hohote pornește
Și gluma-n tot norodul clocotește ;
Iar el, plecînd încet, ca s-o înfrunte,

Scandea rărar silabele divine :
„Cînd muntele la Mahomet nu vine.
Se duce singur Mahomet la munte.”

NOSTALGII MEDIEVALE

Mi-i dor de lumi trăite prin romane
Cu trubaduri ce intră pe-nserate
În tainice castele fermecate
Și se-ndrăgesc cu blonde castelane :

S-aud bătaii, la poartă, de ciocane
Și-un paj discret, cu pletele buclate,
Dezleagă lanțul punții ridicate,
Cu roze-mpodobita și liane.

Apoi, pe sub umbritele cupole,
S-aud misterioasele viole
În duo de săruturi cum răsună...

Că de urât pe-acolo nu se moare,
Cînd Don Ruiz, bătrînul soț, pe-o lună,
Cu regele e dus la vînatoare.

VEDENII

Castelul vechi cu turnuri feudale
E părăsit acum de generații :
Baroni și conți și duci și toți magnații
S-au stins din fastul încăperii sale.

E-un gol imens cu bolți monumentale
Ce dau fantastice halucinații.
Pe ziduri : arme, cadre, decorații,
Uitate de pe vremi medievale.

În nopțile cînd luna nu s-arată,
Pustietatea asta-ntunecată
Îți pierde cu desăvîrșire lustrul ;

Iar către parcul unde mor castanii,
Se furițeaza umbre : Castelanii
Ascultă frămîntîndu-se austrul...

Medali

STATUII LUI EMINESCU

Neridicată încă.
Ia un sfert de vej; după moarte

În sufletul român adine răsună
Cântarea ta măreață și dăvioasă ;
Ea-i diadema cea mai luminoasă.
Ce neamul tău pe frunte va să-o pună.

...Și va-nfrunța a timpului furtuna
Și-n veacuri va străbate glorioasă, —
Deci e-ntruparea ta cea mai frumoasă
Și-ți este cea mai nobilă cunună.

Nu-ți trebuie statui, nici osanale,
Căci versul tău cel ferecat în zăle
Mai tare-i decât bronzul și granitul...

El e statuia vie-a-ntregii nații
Și marmora-i **dură**-va-n nesfârșitul
Atîtor viitoare generații !

LA MOARTEA LUI HEREDIA

Heredia s-a dus — Când trista veste
Mi-a fulgerat sărmana cugetare,
Șoptii încetișor, într-o oftare :
„S-a dus cum a trăit, ca-ntr-o poveste”

Figura lui, în timpurile-aceste.
Părea ca o vedenie din zare,
Din depărtate clipe legendare,
Pe vremea lui Pilade și Oreste.

— Silvani, centauri, nimfe și naiade,
Cupole vechi și mai străvechi arcade,
Treziiți-vă pierduta epopee,

Pentru-a-nălța de-acum spre nemurire
Pe Cel ce v-a lăsat ca moștenire
Răsunetul mărețelor *Trofee*...

Anotimpuri

ATOTPUTERNICUL

Din primăvara caldă se ridică
Molalice mirese-mbătătoare;
Iar peste limpezi valuri călătoare,
Ca o săgeată, trece-o rîndunică.

Dar spre încintătoarea păsărică,
Desprins din zări, din sfere largi, din soare.
S-abatc-n repezirc-amețitoare
Un vuit Lire. si... nu mai văd nimica...

Iar dinspre sat, pioasă, toaca sună
Si credincioși la rugaciune-adună,
Căci azi e zî de sfîntă liturghie.

Ce bun e Dumnezeu în toate cele ;
Dar. mai ales, cu cîtă duiosie
I Irănește vulturii cu rînduncle.

POEM FEERIC

Știți vot simți culoarea și parfumul
Și melodia nopților de vară ?
E-atîta calm în liniștea dc-afară,
De parcă Timpul își oprește drumul.

în pulbere de foc își strîng volumul
Luceferi cu sclipiri de piatră rară...
Și-n clipa care-ți pare seculară
Trec veacurile-n mintea ta ca fumul.

Te vezi fugind prin golul dintre stele
Pe-un strop de lut rătăcitor ca ele,
Mînat dc vîntul sterp al întîmplării...

Și-i ceasul îndoielilor de sine,
Cînd te frămîntă tainele-ntrebării :
îi; Lume ești, sau Lumea e în tine

CORBII

Din iarna sufletului meu pornește
Un stol de corbi spre zărilor cernite ;
Sînt dorurile mele nemplinite ;
...Și-n iarnă cugetarea-mi viscolește.

În gemete pustii se prelungește
Ca-n golul unei vetre părăsite ;
...Și corbi sporesc în cete înmiite...
Și stolul (ot mai jalnic croncănește !...

Nu văd în zări nici urma unei stele :
Doar viscolul din gândurile mele
Tot mai pornit prin gerul lui mă poartă...

...Iar corbii, presimțindu-și trista pradă,
Spre mima-mi pe jumătate moartă
Își năpustesc sălbatica grămadă...

P a t r i

COMOARA NEAMULUI

Poporul meu cunoaște-o suferință
Nemărginit de dulce și de blîndă,
Ce-n vremuri grele, ca și de izbîndă
l-a mîngiiat sărmana lui ființă.

Durere e și-i chin și e dorință, —
Dar inima de dînsa țî-i flămîndă ;
Iar taina sa e-atîta de plapîndă,
încît te soarbe-n ea cu ușurință.

Din văi și munți și valurile-albastre
Se-nalță-n zbor de doine către astre
C-o gingășie-atit de-armomoasă,

Cum nici un neam nu i-a simțit fiorul
Și n-a pătruns comoara cea duioasă
Din sfîniul și supremu-i farmec : Dorul

PASTORALA

„Cu bună-vremea, rumenă leliță !"
Iar ea-i răspunde-n treacăt : „Bună fie”.
Și fuge ca o ciută de zglobie,
Pe cînd zefiru-i tremură-n altița.

Flăcăul stă pe loc lîngă portiță,
Cu plete lungi, musteața aurie.
Cu pană de păun la pălărie,
Cuțit la brîu și fluturi pe 'bondiță.

E horă-n sat. Flăcăi voioși și fete
Răsar mereu în zgomotoase cete
Și crîngul tot e cîntec de sirene...

Iar eu, culcat în iarba cu sulcină.
Mă uit ca-n vis la lumea asta plina
De feți-frumoși și mîndre eosîncne.

ȚEPEȘ-VODA

ÎN PĂRĂSIRE

„Memc quand il a tort, U poete a raison”

S-așază-n rind boierii cu-nchmare.
Căci însuși domnu-n fruntea adunării
Va priveghea măcelul înțepării.
...Si vodă Țepeș, încrunțat, apare.

Norodul e cuprins de-nfiorare
Și clocotește ca furtuna mării j
Apoi, pătruns de spaima-nsîngerării.
Stă muc, solemn ca-n clipe funerare.

De groază fuge-n urmă toi norodul
Și-s numai sfetnicii cu voievodul
Pe cimpul ce de singe strălucește...

Alunei de mila sufletu-i se strînge
Și aspru tuturor le poruncește :
„Plecați ș: voi I”... simțind că-i vine-a plinge.

Nici preoți nu-s la rugă să mai cheme.
Nici credincioși prin strane nu s-adună
Să intre în biserica sirăbună,
Drumețul rătăcit parca se teme.

Clopotnița încremenita-n vreme.
Slăvire către Domnul nu mai sună ;
Doar noaptea cîteodată, pe furtună.
Batrînul clopot de aramă geme.

Iar in altar dc-acuma pe toți vecii,
Doar bufnițele ți cu liliecii
Vor stăpîni potirele golite...

Pe cînd guzganii rod din Sfinta Carte
Și-un duh greoi de-odajdii mucezite
Se-mprățtie prin geamurile sparte...

STURZUL

într-insul parcă supraviețuiește
Un dor de strămoșească haiducie,
Că fluiera cu-atîta voinicie,
încît poiana-ntreagă clocotește.

Dc-un freamăt vechi toi codrul se trezește
Și-nvîe-n el pierduta poezie :
Bujor nu-i mort ; în munți Jianu-nvîc ;
La Șanta-n văi Codreanu se ivește.

Ca azi, căluțul meu, de vreme multă
Urechea nu-și îndreaptă și n-ascultă...
—• Mai fluieră-mi, măi sturzule, o **dată**...

Mai fluieră... ca-n vînt să se stîrnească
Un duh viteaz dc flintă descărcată
în inima de liftă păgînească !...

SPRE DOMNUL

înalt spre Tine ca o rugăciune
Suspînul meu păgîn și plin de ură,
Pornit din pățimașa mea natură,
într-un ecou de suferind străbune...

Ne bîntuie vrăjmașii cu furtune
Și-ogorul părintesc mereu ni-l fură ;
De plînsul nostru nimeni nu se-ndură,
Iar printre noi nu-i nimeni să-l răzbune !

Mi-i neamul, Doamne, pleavă și ruină,
Că brațul lui de fier e azi rugină
Șt-a veacurilor lui mîndrie-i moartă...

Sînt ale mele-aceste generații, —
Dar ca să stingi nevolnica lor soartă,
Mai bine, Doamne, fulgeră-mi toți frații I

PATRIA

Eu n-o slăvesc ca pe-o icoană vagă,
Ci-n iot ce văd ea capătă-ntrupare ;
În toc ce simt, fiorul ei tresare
Și-n tot ce am, ființa ei mi-i dragă !

Ea-Î munții mei și codrii plini de vlagă
Și-a nurilor mele legănare.
Tot ce-i pustiu, când sînt în depărtare.
Cînd vin spre ea, începe să m-airagă !

Mîndria ei sînt eu în mii de fețe,
Trecut prin legiunile semețe
Ce-Î cuceriră soarta triumfală-

Prin ea mă simt turnat ca din aramă...
Și parcă-mi fierbe sîngele de fală
Că-i sînt copil și ea că-mi este mamă !

ÎN CEASUL ÎNTAI

Cînd apăru Lumina-ntăia dată
Cu-ntregul ei cortegiu de mistere,
De sterpe frămîntări și de durere,
Saun dormea în Pacea-n'.unecată.

Stridentul zgomot îl trezi deodată
Și, părăsind adîncul lui tăcere,
Porni să vadă larga-nvăpăiere
Și-a Razei sărbătoare minunată.

Ci iată-1 sus, pe culmi de cureubeie.
Privind a suferinței odisee.
Cu ochi ce fulgeră dispreț și ură.

Cu pumnii strînți... statura și-o înclină,
Răcnind prin gol ca-mr-o detunătura •.
„Îți jur război pe veci de veci, Lumină !"

Eternul cînte

ÎN CEASUL DE-APOI

POEM LIRIC

„Dies irje, diei MU,
Soliei vafclujn in fjvilla.
Teste Da" id cum Sibylla.'

E-u flăcări toată trăinicia Firii
Și secolele din Eternitate
De strigăte de goarnă vin chemate,
In sus, spre treptele dumnezeirii.

Se zguduie amestecul clădirii
întregii Lumi. Din bolți întunecate.
V in sufletele toate, rentrupate...
Și trec în zbor spre tronul mîntuirii.

Născutul din fosif teslarul ține
în mină cumpăna de Rău și Bine,
Și-i rîndul lui Satan. în neclintire

Balanța stă ; Satan spre Crist zimbește ;
Iar Dumnezeu, cu brațu-ntins, rostește :
„Pe-acesta... j] scutesc de cîntărire"...

Lirismul meu e stăpînit și rece :
Nici un surîs măcar nți vă cerșește...
Șt-adeseri în drum de vă-ntîlnește.
Nepăsător pe-alătura vă trece.

Dar tot ce-n mîne-atuncea petrece,
Pe voi, frumoaso, vă sărbătorește ;
Iar dacă ochiul meu nu vă privește.
E că se teme-n jos să nu se plece.

Lirismul meu pe suflet stă să-mi cada
Cu sclipituri sălbaticice de spadă,
Prezența voastră cînd îl fascinează...

Iar de-ați trecut... cu fruntea abătuta,
într-un sonet umil îngenunchează
Și urma voastră, doamnă, v-o săruta.

UNEI FEMEI

Vezi tu o slabă raza ce s-avînu ?
Oh, de-ai simți că raza asia vine
Din dorul unor lumi cîc mai senine
Ce sufletul de-a pururi mi-1 frămimă !

Ea se topește toată-n vers si cînta
Frumosul cel etern ce doarme-n tine.
îngaduie-i în plete să-ți anine
Un nimb curat de poezie sfintă !

Adeseori, cînd te privesc, îmi pare
Că ești sculptată-n marmora din care
A fost sculptată Venere Astarte...

Și-atunci, slăvindu-te ca pe-o scînteie
Din flacăra nepieritoarei arte.
Eu nu cutez să te iubesc, femeie...

.CA N U M A I R Î D

Din primăvara zîmbetelor tale
Cules-am numai crini și vioarele ;
Iar tu din toamna zîmbetelor mele
Cules-ai numai veștede petale.

Tu ca un înger mi-ai ieșit în cale,
Purtînd pe fruntea ta cununi de stele ;
Eu ca un demon vin din lumi rebele,
Ca-n drumul tău să samăn numai jaie.

Ca nimfele tu strălucești de grații
Și-n jurul tău fac fluturii ovații,
Atîi te potrivești cu trandafirii ;

Iar pieptul meu e clocot de suspine
Și m-au gonit din ceata Jîr satirii,
Că nu mai rid de cînd te știu pe tine.

SONATA LUNII

Ridică-ncet lăsatele perdele
Cu mina ta ușor înfiorată
Și de misterul umbrei încadrata,
Răsări în spuma albă de dantele.

E-un cer albastru ca de peruzele
Și-n noaptea de luceferi presurată,
Mireasma finului cosit îmbată
Ca un narcotic visurile mele.

De-ai ști ce triscă-i fără tme Luna,
Tu ai veni la geam întotdeauna
Să-ti scalde păru-n blondele ei raze..

Și-n ochii tăi, haotica pribeagă,
Cu străluciri de tainice topaze,
Ar îngropa comoara ei întreagă...

CĂLĂREȚUL

Din fund de zări vârtejuri se ridică
Și-n norii lor un călăreț apare ;
E-n zare-acum... e-aici... și iar e-n zare,
De parc-un fulger aerul despică.

Dar cine e fugarul far' de frică
Trecut într-o suprema săgctarc ?
E dorul meu pe suflctu-mi călare,
Fugind spre tine-n zbor de rîndunică.

E! știe foarte bine ce-l așteaptă
Și totuși ține-n goană cale dreaptă
Spre-a nepăsării tale neagră stîncă...

Pri veste-l de granit cum se izbește
Și cade în prăpastia adîncă
Din ochii tăi... Nu da-ndărat... Privește !.

MI-AȘ PIERDE PARADISUL..

Privirea ta e trandafir în floare...
Și fruntea, crin... și zîmbeiele, miere..
Și trupul, val... și mersul, adiere...
Și glasul, cîntec de privighetoare !

fu es/3 a mele sărbătoare
Și-a bietului meu suflet renviere,
Căci mă renaști cu alba mîngîcire
Din grațiile tale-ncîntătoare.

Dar de-as atinge scumpa ta ființă
Cu cea mai mică umbră de dorința,
Aș profana iubirea mea curată :

Căci mi-as mușca pe-a tale buze visul.
Și-n sărutarea mea nccumpăiată,
Ca-ntîful om, mi-aș pierde paradisul...

NOAPTEA SONETELOR

Cînd crinii își deschid în primăvara
Petalele mai albe ca zăpada,
V-aduceți oare-aminte serenada
Pe care v-am cîntat-o-ntaia oară }...

Suspinele din tainica vioară
Zburau înspre fereastră >u grămada
Și-n cadrul geamului plîngeați, în prada
Acordurilor ce vă-nfiorară.

Era o noapte de sonete plină
Și le prindeam, cu farmec de surdină,
Pe-a strunelor ușoară mlădiere...

Dar au pierit duioasele cuplete.
Și-au stins misterioasa adiere
In noaptea ceea plină de sonete.

DF. PROFUNDIS

Mi-e lira-n părăsire azvîrlită
De cînd spre tîne sufletu-mi s-abate,
Că n-am putut pe coarde numărare
Să cmc iubirea mea nemărginită.

Dar fruntea-mi, de privirea ta robita,
Sub iugu-î se revoltă și se zbate :
Ce vultur cu aripele tăiate
Nu-sî geme soarta lui înlănțuită ?

În ochu tăi mi-am îngropat avîntul, —
Deși, ca-n ei să nu-mi găsesc mormîntul.
Mă lupt cu mine și cu voia sorții !...

...Și te iubesc cu-nfiorarea vagă
Pe care-o dă presentimentul morții...
Și te urăsc eă-mi ești atit de dragă

SONET ARTEZIAN

În parcul meu sentimental, femeie,
Deși se veștejiră trandafirii,
Sînt clipe cînd fîntîna amintirii
Aruncă sclipitoare curcubeie ;

Le smulge din adîncurî ca să-mi deie
Din cînd în cînd iluzia iubirii,
Și-atunci prin toamnă-mprăștiie zrfirii
Aroma primăverii pe alee.

Iar din amurgul tainic cînd coboară
Stăpîna vremilor de-odinioară,
În valuri limpezi pletele-și răsfiră...

Și toată noaptea împrejurul zînei,
Cu sunete melodice de liră,
Pling apele pe marmora fîntînei...

Colori și lin

FULGERUL

Îl vezi așa, deodată : Șerpuiește
Prin frământări de nouri și... dispare.
Văzduhul tace-n clipa cîc apare
Și-n urma lui tot cerul clocotește.

Săgeata lui de flăcări biciuiește
Nemărginirea toată cu turbare
Și-n zbatere de sclipituri solare,
Cu nimb de foc furtuna-mpodobeste.

E parcă rupt din sufletul Miniei
Și aruncat în spasmul vijeliei,
Să-i tacă măreția mai grozavă ;

Căci lumea, cu prelungi ecouri stranii,
O zguduie din fund și pină-n slavă,
Iar din Olimp se prăbușesc Titanii.

SOMNUL ROZELOR

Dorm trandafirii, dorm... O violină
Îngnă dulci preludii de iubire ;
Iar noaptea-și țese negura subțire,
Pe care-o argimează luna plină.

Din însielarea cerului senină
Cad stropi de diamante-n licărire
Și trec prin crengi în aurite fire
Ce pe cărări fac pete de rugină.

Îți pare noaptea ca din crini sculptată,
Atit de fină e și de curată
Aroma ce din sînu-i se ridică !...

Dorm trandafirii, dorm... pe cînd zefirii
Adie-ncet, încetinel, cu frică.
Din somn să nu-mi trezească trandafirii.

GIOCONDA

De ce surîderi. Monna Lisa ? Oare
Plutind ușor pe raze de lumină,
Se lasă Cupidon ca o albină
Pe-a zîmbemlui vostru dulce floare >

Sau poate cugetări înălțătoare
Vă poartă-n atmosfera lor senină r
Doriți ? Visați ? Ce patimă suspină
Sub crinul leței voastre zîmbitoare >

De ce surîdeți, Monna Lisa i' Spasmul
Din colțul gurii voastre e sarcasmul
Trădării poate ?... Unde e misterul ?

Eu știu atît: Ca zîmbetul acesta
Cuprinde-n el tot Iadul și tot Cerul ;
E Mesalina-n el, dar e și Vesta !...

MOARTEA ANAHORETULUI

Călugărul bătrîn cu vechi metanii
Pe-un jîlț străvechi ades încremenește
•Si, numărînd mărgelele, gîndește
Ca boabele pe sfoară curg ca anii.

Din rostul înțeleptelor citanii,
El a-nvățat că totul se sfîrșește,
Că fierul chiar, cu vremea, ruginește
Și că se pleacă Morții chiar Titanii.

Hai... una, două, șapte, nouă, zece...
Și nouăzeci... și tot șiragul trece...
Și-ncepe de la capăt iar șiragul.

Sînt anii lui. în mînă bine-i strînge ;
Dar, ațipind, îi scapă și se stinge.
— Vorbiți încetișor, că doarme magul.

DURA LEX

Paingănul torcea cu vrednicie
Și trudă grea ; iar mreaja lui subțire
Creștea mereu în delicate fire
Și se lărgea-n rotundă bogăție.

Ce fin artist și ce filozofie
Înalta-n felul său de-alcăruire ;
Țesută-i pînza parcă din zefire
Într-un suprem fior de simetrie.

Ascuns în colț stă maistrul și pîndește
Pîn' ce-n rețea o muscă se-ncâlcește
Și-n scenă-ngrozitor din nou apare.

Pîndim cu toți paingăneasca mană,
Căci legea ei stă-n goala transformare
A omului în fiară, — pentru hrană.

PLOPUL

Stă drept în sus ; — iar sobra majestate
A ramurilor sale-n mlădiere
Vibrează calm în magica tăcere
Din visătoarea lui singurătate.

În crengi, ușor... tot mai ușor, străbate
Încetinel zefiru-n adiere...
Și-un freamăt lin, un freamăt de mistere,
Foșnește-n frunze-alene clătinate.

Ce simțitor e plopul meu din vale :
Cînd rîzi, pătrunde-n ramurile sale
Un viu concert de rîsete-n surdină ;

Iar dacă plîngi, în plop ecoul zboară...
Și, frămîntat de jale, se-nfioară
Din virf de crengi și pîn' la rădăcină.

MĂRIA MAGDALENA

Slăvită fii de-a pururi, curtezană,
Cu zîmbete superbe de regină,
Cu ochii blînzi de palidă creștină
Și cu profil sever ca de romană.

În cadrul ei cel mistic de icoana,
Figura ta perversă și senină
Plmește-n vremi scaldată de-o lumină
De la o altă sfîntă și profană.

Cea mai frumoasă floare a Iudeii,
Tu porți în trup păcatele Itmeii
Și-n suflet caste visuri de fecioară ;

Iar peste vina ta originală,
Iertarea marelui Isus coboară
Un nimb suav de pace ideală.

PRIER

Cînta privighetoarea-n crîng. Seninul
Din luna liliecilor în floare
Înra de irilurile-ncîmătoare
În care pasărea-și topea suspinul.

Pe-ntinsuri se cernea, solemn, declinul
Părintelui suprem, slăvitul Soare...
Și-n goluri largi, Diana călătoare
Plutea așa de alba cum e crinul.

De undeva, din văi, porni deodată
O melodîe-atîta de curată,
De parc-un înger dorul sta să-sî spună.

Păreau că-s armonii din Prier smuîte, -
Pe cînd în cringul poleit de luna
Tăcu privighetoarea, să le-asculte...

STOLA

S-aude-ncet o arie discreta,
De farmecul surdinei tănuită,
Și, rînd pe rînd, în noaptea liniștita,
S-aprind făclii pe Stoia violetă.

Un biet țigan mi-apare-n silueta
Strîngînd la piept vioara măiestrită ;
Nocturna lui, în aer răsptnduă,
Se-ngîna cu ecoul ce-o repetă.

Iar sus de tot, pe doma înstelată,
Destinul cîntărețului s-arată :
L'n stăpînit de ritmice suspine.

Menit să rătăcească fără nume
Și-n pribegia lui să ducă-n lume
Yibrațuni de suflet mozartine.

O STATUETA SIRIANA

Dintr-un salon modern

Tăceți : începe valsul și suspină
Ca freamătul de ramuri primăvara.
Adie lin... și tot mai lin, chitara,
Cu șoapte dulci de tainică surdină.

Din grupul de statui, o balerină.
Tumată-n albă spumă de Carrara,
întinde pasul ; ochii ard ca para ;
Iar trupul zvelt ca salcia se-nciînă.

Cu brațele prin aer ondulate
Și-n filfîirea pletelor bogate,
Se duce-n zbor, ca dus de vinturi, valul.

Și-atuncl... Încerci iluzia reala
Că-și sare peste veacuri pedestalul
Și bostonează valsu-n larga sală...

Cînd ochii tăi ca două mau pumnale
Se-mplîntă-n suflete și le doboară,
Eu singur dintre cei ce te-nconjoara
înfrunt trufia frumuseții tale.

Ținută, gest, oftări sentimentale,
Și-armoniosul glas ca de vioară.
Și pasul tău ușor de parcă zboară, —
Sînt toate, doamnă, comedii banale.

De-aceea prin saloane cîteodată
De treci ca o păpușă minunată
Și fanți in)urul uu s-aprind ca para,

Cînd întîlnesc privirea-ți ce scînteie,
Fumîndu-mi într-un colț tihnit țigara,
îmi spun încet : „Păcat că nu-i femeie”

ETERNA TRINITATE

„Was, von Menschen nicht
gewusst
Oder nicht bedacht,
Durch dai Labyrinth der Brust
Wandelt in der Naecht."
Gocche

Era-n puterea nopții. Luna plină
Ardea-n eter cu tainică mândrie,
însuflețind cu-avîm de poezie
Amestecul de umbră și lumină ;

Iar stelele, în liniștea deplină,
Se desprindeau din larga Veșnicie
Și, săgetînd pe-ntinderea pustie,
Piereau în noaptea caldă și senină.

Solemnitatea clipelor acele
Pătrunsc-adinc în gîndurile mele
Și-n sufletu-mi port urmele-i săpate.

Ea m-a-nvățat a ști cum că unicul
Statornic Zeu e-n oarba trinitate :
Tăcerea — întunericul — Nimicul.

FANTOMA

„Spre mai bună pază a per-
soanei Noastre, să se-ndoiască
garda palatului."
£<1.ct impirjlc*c

Izbește poarta... și, spaimantătoare.
Cu coasa-n mini, o umbră-naintează
înspre palat. Acum se furișează
Prin lungi și-ntunecate coridoare.

Prin vaste săli cu bolți răsunătoare
S-aud sinistre foșnete. Vibrează
Ceva solemn prin aer și-nceștează,
Cu veșnicia, clipa trecătoare.

Apare-atunei în prag fantoma Morții,
Cerind. sălbatică, tributul sorții.
Trezit din somn, se zguduie Cezarul ;

Deschide ochii mari; apoi s-abate
Precum de trăsnet doborît stejarul...
— Dar unde-ți fuse garda, majestate ?

MAREA

Văzut-ați voi cum marea-nfuriată
Frământă-n valuri urletul miniei
Și-aruncă-n sus, spre largul veșniciei.
Revolta ei cu spumă-ncununată ?

Admir în ea creațiunea toată
— Căci viața-i doară... spuma energiei —
Si cind o văd mă-nchin sălbătăciei
în sufletu-i de-a pururi adunată.

— Să sfarmi, să-nee, să-nghiți eu lăcomie
în sînu-ți siăpînit de vijelie
Tot ce-o-nfrunta eterua-ți încordare !...

Că viață vreau, — dar viața e-o furtuna
Ce samănă cu furia-ți nebună, —
Și-așa te vreau, nemărginită mare !

O NOAPTE...

S-apropîe eu umbre ușurele
De-a lacului oglindă și, senină,
își zvîrle-n apă diadema fină
Bătută numa-n prețioase stele.

Cad plete negre-atunci în bucle grele
Și-ascund în ele tainica lumină
A undelor, ce-n liniște deplină,
înmărmuresc în cercuri de dantele.

Cit de solemnă-i despletita noapte !
N-auzi în jur nici freamăt și nici șoapte,
Nici tresăriri de sălcii, nici de valuri.

E parc-un vis, un ultim vis ce pierce...
Și pcite-un gol de stinse idealuri
Așieme-ncet suprema lui tăcere...

Din armoniile durerii

SONETISTUL

Taci, nu striga, Revolta mea. Pe liră
Nu vreau stridența gemetelor tale.
Îți strînge-n frîu nemărginita jale,
Rabdînd arsura ei ca o martiră.

Din orice frămîntări te zguduiră,
Să-ți împletești covoare de petale
Și să le-așterni pe-ntunecata cale
Pe care Parcele ți-o hărăzîră.

Precum David din ropot de suspine
Și-a tăurit cîntările senine,
Tu fă din plînsul tău literatură...

Tu pune peste rana ta adinei
Olimpica sonetului măsură. —
Și de mai poți zîmbi... zîmbește încă.

POVESTEA PĂSARARULUI

Plătia-am scump — aduși din zări străine
Și cardinali, și papagali de rasă,
Și canarași, ce-mi răspîndeau prin casa
Parfum de flaute și violine.

Ci, însetat de triluri mai senine,
Întins-am mreață fină de mătășă
Și-am prins într-un huceag cu frunză deasă
Un cîntăreț de armonii divine.

Dar pe cînd celelalte păsărele
Cînuu de se-ntreceau parcă-ntre ele.
Privighetoarea mea tăcea ca mută...

Tăcea mereu, deși-n belșug nutrită,
Tăcea mereu stînd veșnic abătută.
Privighetoarea mea nenorocită...

II

Atunci, cuprins de milă, într-o sără
Pe cind rîdea de trandafiri boschetul,
M-am hotărît să-mi liberez poetul.
Ca să-l împac cu soarta-i seculară.

Pornii cu mica închisoare-afara.
Si deschi^hid portița cu încetul,
Lăsaî să zboare liberă-n banchetul
De flori de mai duioasa solitară.

S-a așezat pe-un vîrf de plop. și-ndată
A si-nceput să ciute. Niciodată
N-am au^it mai sinul melodie !...

Tăceți, s-ascult : S-acuma parcă-mi cînta
Și-mi umple sufletul de armonie,
.A Libertății melodie sfîntă !...

Nu te-ngrozi, poete, de durere
Și nu fugi de dînsa niciodată :
Ea face poezia mai curată
Și-Î dă o mai statornică putere.

Tu n-ai avea în vers o adiere
Atît de caldă si de parfumată,
De n-ar veni din zarea-ndepărtată
Pe-a suferinței rază de mistere.

în piept suspinele cînd se frămîntă.
Pe liră dulce, tot mai dulce cîntă...
Și-n melodii durerea-si ia ființă...

Iar gemetele-s armonii pe strune, —
Căci poezia doarme-n suferință.
Cum doarme diamantul în cărbune.

DUMNEZEUL ATEULUI

.O, NimL, cîc eji de *mit' 'o'*

CODEA

E-n tot si-i tot. În roza ce-nfloare
E sevă și-i parfum si e culoare,
E melodie-n cîntec de vioare...
Și noapte si lumină se numește.

În lutul-oîn vrea, simte si gîndește.
Eterna lui ființă trecătoare
Îngheață-n lună și s-aprinde-n soare,
Aleargă-n val și-n stincă-ncremenește.

E univers și-atom, — și e Natura.
E Creatorul și e creatura.
E rau și bine... faptă, năzuință.

E Da și Nu. E leagănul și dricul.
E Dumnezcu-Satau într-o ființă...
— Salut și slavă lui pe veci : Nimicul.

CHRONOS

Eu mi-am oprit ceasornicul să bata
Tic-tacul său lugubru mă-ngrozește
Cu legea lui, prin care mi-amintește
Realitatea mea cea zbuciumată.

Dar, în tăcerea lui întunecată.
Sinistrul zeu se pare că-mi vorbește
„Puterea ta, deși mă stăpîneșie,
De clipa mea rămîne suspendată ;

Tăcut-am pentru tine-o veșnicie
Și-o altă veșnicie va să **vie**
În care nu voi mai vorbi cu tins ;

Te-agață dar de clipa-mi și, cumiut
Himera ta o-nsuflește-n mine.
I.ăsindu-mă să bai tot înainte"...

HUHUREZUL

E-n stingere clădirea părăsită
Cu ziduri mucede și ruinate :
Iar toaiă jalnica pustietate
De-un singur huhurez e locuită.

Pe-o grindă ori pe alta-ncremenită
Sta zilele, lugubra vietate...
Și-n funerara ci singurătate,
Cît rine noaptea, geme ingrorită.

Ca și-n ruina ce se prăbușește.
L n huhurez în mine locuiește :
E sufleiu-mi pusiiti și singuratic.

El fuge de lumină și de șoapte
Și-ascuh mereu cum geme de sălbatic
Sinistrul glas al păsării de noapte.

ȘI CÎTE BĂRCI.

Aluncând pe-a sufletului mare,
A cug-eiării barcă ușurică,
In zbor fulgerător de rindunică
Se pierde cu-ndrăzneală-n fund de zare.

Cît e senin, in dulce legănare.
Oglinda apelor cochet despică ;
Dar cînd talazurile se ridică,
Îneacă-» ele biata cugetare !

Căci care gînd se luptă eu simțirea
Și poate sa-i înfrunte răzvrătirea,
Cînd se frămîntă-n suflet uraganul

...Și cîte bărci s-au depărtat de maluri,
Dar neputind străbate oceanul,
S-au mistuit in lacomele valuri...

ȘARPELE CU CLOPOȚEI

„Și Dumnezeu zise șarpelui : Pentru că tu ai făcut aceasta, blestemat să fii întru toate ale Pământului; pe pînwcelf tiu te vei tiri în pulbere vei rînca în toate îilele vieții tale.”

GrOf.-a. 3, 14

Pueti, cunosc un demon ce ne pradă
A sufletului limpede comoară
Și CU sonoritatea lui ușoară,
O dă-n vileag, în haina de paradă.

Sub uriașa gândului cascadă
Se-nvîrte ca o fermecată moară ;
E trandafir în zîmbet de fecioară
Și-n mină de viteaz se face spadă.

Turnam în spuma lui cea trecătoare
Tăria marmorei nepieritoare,
De-i toarcem rostul cu înțelepciune ;

De nu. — ne prăbușim din zbor avîntul
în tîrîtoarea lui deșertăciune...
— Acest demonii" șarpe e Cuvîntul.

AMURGUL SOLITARULUI

.Seul le silence est grand, tout
le resie est iaiblesse.”

Alfrid de v;„y

Senin amurg, cohoara-ți lin tăcerea
Pe inima-mi de doruri chinuită...
>i-n măreția ia nemărginilă,
îmi laiziecă ți-nvăluie-mi durerea.

î" tine doar de aflu mîngîierea
De-a nu mai ști de soarta mea trudită,
Căci mintea îmi adoarme liniștită
Și ți sorb numai prin simțuri adierea.

Nici visuri n-am, mei cugetări deșarte ;
De lumea-ntreaga nu mă mai desparte
Nici fericirea, nici nefericirea ;

Nu simt atunci iubire și nici ură,
Mă soarbe-n largul ei nemărginirea
Și mă topesc în sinul tău, Natură...

STRIGOI

Eu nu-i văd noaptea-n mantii funerare.
Nici fugăriți, de cîntă-n zori cocoșii, —
Ci-n strănepoți învie toți strămoșii;
Strigoi mei trăiesc în ziua mare.

Căci toți sîntem fantome seculare,
Sîntem damnații veșnici, păcătoșii
Cu-albastre suflete și ("înduri roșii,
Ce ne purtăm tot neamul în spinare.

...Și tot așa sorbindu^rte paharul,
Din tată-n fiu ne reurcăm Calvarul,
Purtînd la piept blazonul sufermții...

Și toți sîntem cu frunțile umile.
De jos 'din plebe, ori de sus ca prinții,
Strigoi preistorice gorile.

RUGAȚI-V A..

„Nou mi sa piu dolore. miei
cari amici; e la coscienza che ho
dell' grindina dell' miei infeli-
citi, non comporia l' uio delle
querle.“

Leopard i

Dac-aș putea să plîng ca altădată,
M-aș afunda-n durere ca-ntr-o mare,
Ca să culeg din ea mărgăritare.
Sub geana mea de lacrimi secată.

Dar mîma-mi e azi înspăimîntată
De-a firii sale groaznică-nghetare :
La nici o suferință nu tresare,
Ci-n fata ei rămîne ca bronzată.

— Voi, cei ce mai aveți, ca să vă miște.
A plînsului putere în restriște,
Rugați-vă pentru naturi slăbite...

Rugați-vă pentru durerea vie
A celui ce din genele-mpietrite
Nu poa'e storce-a lacrimii tărie...

MÎXGÎIERILE UNUI ORB

Pe cinei vedeam și eu odinioară,
Priveam la lumea asta cu uimire
Și. Uscînat de-ntînsa-i strălucire,
Credeam cum că lumina e-o comoara.

Dar azi. cînd cugetarea mea măsoară
Deșertul din trecuta amăgire.
Eu n-aș schimba a zilei nălucire
Pe-adineul nopții care mă-nfășoară.

Pătrund mai bine-.tcuni realitatea
Și-i cîntăresc mai bine vanitatea,
Căci astăzi nu mă mai înșală Visul.

Și-apoi... cunosc și-ntunecimi senine :
Cînd Milion, orb. își scrise *Paradisul*,
\ edea prin întuneric foarte bine.

CANTILENA MAMEI

Iluminînd cu raze aurite
A sufletului meu pustietate.
Un cîntec vechi prin anii *mu* străbate
Ca luna printre ramuri veștejite.

E-un cîntec vechi din vremuri fericite,
Din lumi eu visuri roze colorate.
De brațul mamei tainic legănat
Și-ncetișor pe sînu-i adormiie.

Îl cîntă-n vînl un flașnetar pe stradă.
Se cern prin toamnă fulgii de zăpadă
Ca-n sufletu-mi aducerile-aminte...

...Și-ascuh... și sorb motivul cantilenei.
Și-n dorul vremilor de mai 'nainte.
Mă frige-o lacrimă din colțul genei.

NĂLUCA

Ea a trecut prin sufletu-mi în pripă,
Cum trec prin toamnă păsări călătoare.
Și mi-a lăsat doar amintiri ușoare
Pe-un fulg din efemera ei aripă ;

Iar asiăzi, printr-a anilor risipă
îmi las avântul dorului să zboare...
Și din trecutul fulg, un strop de soare.
în gândurile mele se-nfiripa.

•— Amici, v-am spus povestea fericirii :
Ne vine doar pe razele-amintiriî,
în zborul ei himeric de nălucă...

...Și-n veci gonind spre lermccata-i doină.
To t brațu-ntms ce crede c-0 apucă
Cupnnde-n vid o umbră de fantomă...

PLÎNGERILE UNUI APOSTAT

Am fost și sînt un răzvrătit. Pe mine
Nu m>a-ngenuncheat dumnezeirea.
Cerui doar minții mele tălmăcirea...
Și ea mi-a spus : „Nimic nu-i rău. nici bine ;

Nu te conduce nimeni ; stai de sine...
Și-ți ești tu singur Dumnezeu... și Firea
E un pustiu pe care nălucirea
II umple cu castele ori ruine."

Dar ce stingher și ce străin își zbate,
în urgisita lui singurătate,
Sărmanu-mi suflet, clipele-ngrozite...

Și cum n-aș vrea sa cred... și-n prosternare
Să-nalț spre Tatăl brațe umilite,
Să plîng... și să mă rog să-mi dea iertare.

IUBIREA MOARTA

Ce crud am fost cu biata mea iubire :
Cînd a murit, î-am aruncat inelul...
Și-n loc s-o plîng, eu am luat scalpelul
Și-am disecat întreaga ei simțire.

Avui o dureroasă presimțire,
Cînd am întins pe marmora modelul.
Ca-n sufletu-i găsi-va viermi oțelul
Și-n fiecare nerv, o amăgire.

...Și-a fost așa. Cu înima-nghețată,
în cugetarea mea întunecată
înmormîntat-am trista ei poveste.

De-atunc cresc spini pe groipă ; și mă doare
Să știu că, poate, nefăcînd aceste,
Li presuram pe lespezi lăcrămioare...

Privesc ades c-o rece-nfiorare
 Un vechi portret: Privire liniștită ;
 Surîs pe buze ; fruntea descreștită.
 Sînt eu. adolescentul. Ce schimbare !

Iar cel de-atunci se uită cu mirare
 La umbra lui de-acuma : Istovită
 Fantomă palidă și veștejită...
 ...Și-n cadrul sau, portretul vechi tresare

— Ți-e milă poate, tinere, de mine,
 Ori poate că revolta fierbe-n tine,
 Sau de dispreț tresari, ori de nunie ?

Sau poate că-n sărmana mea ruina,
 Vezi toată tinerețea ta senină
 În mormîntată-n sufletu-mi de vie...

Vă vreau, poeți, cu inimi frămîntate :
 Doriți, visați și rideți, plângeți. Firea
 Să-și oglindească-n voi nemărginirea
 Alcătuirii sale variate.

Si sufletele fie-vă-ncercate
 De patimi *cil* de multe. Fericirea.
 Durerea și mînia și iubirea
 Să clocotească-n voi amestecate.

Precum de fulgere se-ncarcă norul,
 Așa să vi se-ncarce-n suflet dorul
 De-a vă-nălța prin cunoștinți cuvîntul, —

Ca-n armonii sa-i întrupați prisosul,
 Slăvind un singur paradis ; Avîntul...
 Și-avînd un singur Dumnezeu : Frumosul.

DE INIMA-ALBASTRA

Trudite Cititor, la fericiri:
De poți să mai visezi ca altădată,
Ascultă iar romanța fermecată
Cintată-ncet de-ntăia ta iubire.

Pătrunsă de-o suavă tresărire,
începe inima ușor să-ți bata :
Ca o privighetoare minunata
Suspina-n dne dulcea amintire...

Și-aiunci..- irisieța ta surîde parcă :
Pe Iacul ei, trecutul, ca o barcă,
Alunecă pe-a apelor oglindă...

Iar gândul tău e freamăt de chitară
Si-atît cîc poate ochiul să cuprindă
E numai cer senin de primăvară.

PĂCATUL

Zadarnic tragi la ușa ta zăvorul,
Cînd singurică soțul tau te lasă,
Că pe furiș tot îți patrunde-n casa
Tîlharul cel mai iscusit, Amorul.

Auzi foșnind încetișor covorul
Și-o mină caldă sufletul ți-apasă ;
în clipa asta de nimic nu-ți pasă
Și-ascuți ce-ți spune-n taină vrăjitorul

Ba chiar cînd soțul tău e lingă tine.
Prin vis amantul cîteodată vine
De stinge din ietacul tău lumina.

Iar versul meu pe-acest terțet misteric
Cu răutaic-și lasă brusc cortina
Și ca Mefisto r'ide-n întuneric.

Legendele ce-ți cînta osanale
îmi par nedrepte, prefăcută Lună,
Căci eu socoto stranie minciună
Toi basmul nevinovăției tale.

Poeții toți, de ți-au ieșit în calc.
Ți-au fost amanți. Iubiții cînd s-adună
Prin crînguri, noaptea, dragostea să-și spună,
Prin sfatul tău cad în pătat și-n jale.

Tu știi la timp să te ascunzi prin nouri,
Spre-a tăinui erotice tablouri
Sub umbra ta de castă poezie.

...Și le-ncununi, mediatoare pală,
C-un nimb amăgitor de feciorie...
— Jos masca dar, fățarnică vestală.

Eu te cunosc. Tu te numești Tăcerea
Și porți o haina neagră ca mormîiuitul !
„Te-nșeli, amicul meu ; eu sînt Cuvîntul
Și port o haină albă : Renvierea.

Nu te-ngrozi de mine ; ia-ți puterea
De-a-mi cerceta mai de aproape-avîtitui
Deși cu dreapta secer tot Pămîntul,
Vezi tu, cu stînga-i reculeg averea.

De n-ar fi brațul meu ca să cosească,
Ar fi-ncetat de mult să mai trăiască
A lumii necstîrșite panorame...

Căci eu, din forma ta de te- voi scoate,
în mii de altele Naturii-mame
Te voi reda... și vei trăi în toate"...

OSÎNDIȚII

De poți să-nfrunți infernul bărbătește,
Cu mine vin' pe-ntunccata cale
Din adîncimile ființei tale ;
Se zbat acolo trei damnați. Privește :

E imul carc-osinda și-o trăiește,
Urmind îndemnurile firii sale.
Și-aț.cuns mereu sub măști sentimentale,
Prin bal-tnascatul lumii rătăcește.

_j doilea pe cel dintăi îi ceartă
Si cu înțelepciunea lui deșartă
li otrăvește orișice dorință...

Iar altul stă-mre victimă și gîde ;
La cei doi frați ai săi în suferință
Se unâ mui,.. și -ai dispreț suiîde...

NICIODATĂ

Amicî, am fost și cu poet odată
Oftam pe-atunci la Lună și la stele,
Pe cînd sorbeam din ochii dragei mele
Poeme dulci de dragoste curata.

Din vremea ceea-n suflet îngropată
Răsar aceste strofe ușurele,
Cum pe morminte iesă viorele
Și rîd în primăvara parfumată.

— Ca floarea veștejită între file,
Sonet rămas din fericite zile.
îmi amimeșii pierduta poezie.

Credeam pe-atunci în visuri și-n iubire ;
Dar niciodată n-o să mai renvie
Trecutul mort cu scmpa-i amăgire.

RIGOLETTO

Făcînd paradoxe regelui său

Nu-i. Sire, tragedie, nu-i nici dramă,
Nici comedie nu-i, — povestea „Lume” ;
Cîc baraca unei proaste glume :
Aşa ceva... ca-n bîlcî o panoramă.

Bat clovnii toţi din talgere **de**-arama
Şi fac paiaţii toţi la gură spume ;
De-ntrea^ă farsa asta far' de nume
Ți-e scîrbă, dacă-ți dai mai bine samă.

Purtînd ciudată haină de paradă,
Trec regii cu bufonii în grămadă.
De nu știi, Sire, care-i cel cuminte !

...Și-așa Deșertăciunea-n loc se mișca,
Fugînd în chip rotund tot înainte
Cu 7gomot monoton ca **de** morijeă...

11. 11. IV. 1. 1. (HM, K K)

11. 11. ini

UNEI PĂRĂSITE

Știi tu, Durerea mea, ce rău îmi pare
Că te-am lăsat să pleci de lângă mine ?
Te mai aveam în lume doar pe tine...
Și te-am gonit cu aspra cugetare.

De-atunci, cuprins de-o rece nepăsare,
Mă-nalț pe-a sufletului meu ruine ;
Dar ce pustii sînt sferile senine,
Lipsite de trecuta frămîntare.

De poezia lacrimii lipsita,
Privirea mea de-acum e liniștită ;
Dar ochiul meu e sec ca de statuie

Și-avîntul meu, lipsit de mlădiere,
Spre nici un ideal nu se mai suie...
— Dă-mi înapoi suspinele, Durere

PAJUL CUPIDON

Cînd cruntul fiu al aprigului Marte
Ne săgetează pieptu-ntăia oară,
Sub sarcina durerii ne doboară
Din sufletele noastre-o bună parte.

Ne vindecăm apoi și ca-mr-o carte
îchidem rănile de-odinioară ;
Iar mai tîrziu, cînd anii ne-iripresoară,
Ni>i filuîm poveșiile-î deșarte.

Dar gravele trecutului romanțe,
Topice-acum în ușurele stanțe,
în chîp glumeț ne farmecă timpanul-..

Si-atunci, zîmbind, ne dăm mai bine samă
Că pajul Cupidon, tragedianul,
E un banal actor de melodramă.

SCRISOARE POSTUMA

Găsită lî un sinucis

Viața e o sărbătoare plină
De cîntece, de jocuri, veselie,
De flori, de sărutări, de poezie.
De visuri, de-armonii și de lumină !

E-un bal ; e o petrecere deplină ;
Alai de zgomotoasă frenezie ;
E un banchet superb ; e o beție
Cu vin gustos, în spuma cristalină !

Iar moartea-i somnul ; e admca pace ,•
E-odaia ta în care totul tace ;
Ți-e patul ce te-așteaptă cu odihnă.

Frumos, virte/nl vieții I — dar te-apasa.
Și doritor atunci de-a morții tihnă,
Te furișezi din bal și pleci acasă.

TERRA

Din clipa-n care tost-a să răsară
Și pînă-n dipa-n care va apune,
Minciuna, zbugium și deșertăciune,
Atît produce scoarța ta murdară...

Și-atît cit binefacerea solara
Noroii tău va fi să-l încunune,
Sigilul suferinței și-l va pune
Peste ființa ta parazitară.

Învins de-o neprielnică ursită,
Înduri osînda ta neizbăvită,
Gemînd de cruntă deznădăjduire.

Cu toate-acesie-mpodobind neantul
Cu stropul tău de falsă strălucire,
Prin noapte licărești ca diamantul.

CONCERT SIMFONIC

„Le remecîe au melancolique
Cest la musique...'
Alfred Je Musset

De-ai fost vreodată-n patria durerii,
Sărmane cititor, o, scumpe frate,
Închide ochii, și-n singurătate,
Ascultă bine muzica tăcerii...

Ascult-o : Parcă-n taina primăverii,
Prin golul sufletului tău străbate
Un țîrîit de greieri pe-nserate
Și-ți cîntă-ncet poemul mîngîierii.

Simțești topindu-se-ntr-o dulce jale
Deșertăciunea suferinței tale
Și-o soarbe-apoi simfonică tăcere...

Iar doruri noi prin inima-ți s-avîntă...
S-avîntă-n armonii de renviere...
Și cîntă-n jurul tău tăcerea... cîntă...

TESTAMENTUL UNUI POET NECUNOSCUT

Las florilor iubirea mea, ca-n ele
în mau primăvara să-ntlorească ;
Iar dorul, vîntul si mi-l stapineasca
Si să mi-l spună noptilor cu stek...

Las setea mea de-a?ur la rindunele ;
Avîntul, vulturii mi-l moştenească ;
Rîvoha-mî, fulgerele s-o-mpărţeasîă ;
Izvoarelor las cîntecele mele.

Durerea visurilor neciutate
O las întreaga mării zbuciumate,
Ca-n ea să-şi întrupeze zguduirea...

Şi mor. gemind că n-am puiuţ pe lume
Să c.'.ceresc din clipa-mi nemurirea
Si-aceluia ce-am iost să-i las un nume...

ET IN ARCADIA EGO !

Spre tara visurilor înstelate
Umblînd fugar din lumea cea reali,
Făcui mult timp fantastica gresală
De-a țe nesocoti. Realitate...

Dar tu m-ai prins cu gheare-nversunate
Şi m-ai remon in temnița tataia, —
Căci Poezia nu-i decît spoiala
De forme seci pe miezul tau brodate.

ImpydobîriJu-ți timpL' Ie supreme
Cu-ale himerei albe diademe,
Ești și cuprinsul, și decorul vieții.

...Şi pururea sărbătorindu-ți proza,
Te cîntă-n visurile lor poeții
Şi-n spinii săi te poartă pîn' și roza.

Încheie

FLORI DE SERA
Sonetelor din acest volum

CINTECUL DEȘERTĂCIUNII
fi 9211

Culesu-v-am sămînța ile prin stele
Și-am răsădit-o-n brazdele durerii j
V-am încălzit cu razele Himerii
Și v-am stropit cu lacrimile mele.

...Și-ați străbătut așa prin zile grele,
Crescute în singurătatea serii
Și-n veci rîvnind seninul primăverii
Și soarta liberelor viorele :

Căci am înîm a voastră-nsingerare ;
Iar dac-am plîns și eu ca fiecare
Pe lumea asia plina de suspine,

N^r-am vrut să gem în jalnice cuplete,
Ci \rut-am sa rămîna după mine
O rece armonie de sonete...

Prefață

CINTECUL DEȘERTĂCIUNII

Sonetul meu acesta e suspin
Pornit din frământări de suflet crunte ;
E piatra lui Sisif, din vîrf de munte
Rostogolită veșnic spre declin.

E dorul de-a zbura către senin,
Nesustînut de-aripe-mi mărunte ;
E spasmul valului de-a vrea să-nfrunte
Zăgazul propriului său destin.

Nu mi-am putut îndeplini chemarea,
Precum nemărginirea sa nici Marea
Nu-și poate trece peste țărmașul ei...

Dar chinuit de visul meu de artă,
Ca cel mai umilit dintre pigmei.
Rencep mereu cîntarea mea deșartă.

Acorduri triste

OSANA ȚIE...

Prea grațioasei inele si prea bune,
Aceleia cu zîmbetul plăpînd.
Ce-nseninează-nouraiu-mi gînd
Și toate sufleteșiile-mi furtune !

Osana, cea mai blondă dintre brune,
Cu ochii verzi ți negri rind pe rînd !
Tu care-mi stingi delirul, fredonînd
Metalice înfiorări de strune !

Osana ție, Muza mea, pe veci !
Tu, verb aprins turnat în forme reci
Ca o medalie patriciană.

Osana idol sfînt de sanctuar,
Osana ție, sobră curtezana,
Cu suflet de vestala din altar !

DEZMOȘTENITUL

Cunoașteți voi un biet copil pribeag
în veci cu sufletul fugar spre stele,
Cu zimbete naive ori rebele
Și totdeauna mîndru ca un steag ?

Din armoniile ce dă-n vileag,
Voi vă brodați a viselor danrele ;
Iar de cuvîntul lui, in clipe grele,
Va sprijiniți ades ca de-un toiag.

El trece printre voi ca o cernită
Fantoma tristă și dezmoștenită,
Cu spini pe cap și fulgere-n priviri.

Doar viitorul de va ști secretul
încununării lui cu trandafiri:
Acest bastard al sorții e Poetul.

MELANCOLIE

Studiu psihiatric

Pe lepedea ce pieptul îmi apasă,
Mi-ascult lovind al inimei ciocan ;
Iar .<ângole-mi foșnește pe timpan.
Ca ploaia pe umbrelă de mătasă.

„Si sufletu-mi, în corporala-i casă,
își deapănă extazul diafan,
Ca-ntr-o pagodă un bătrîn brahman.
Asupra lui Nirvana cînd se lasă.

Mă simt cu totul ncmaterial :
Un strop sorbit de oceanic val
Si spulberat în goluri cristaline...

Așa moment nu poate fi trăit
Decît în clipa morții de oricine,
Și-n clipa ceea sigur c-am murit.

NEMURIREA

Trecu un veac dc cînd, încremenit
în marmoră (de proastă calitate),
Te-nfrunt, sărmana mea eternitate,
Cu chipul meu (de-un sculptor prost cioplit).

Si cuget c-ar fi fost mai nimerit
De mă nășteam o mediocritate :
Căci, cel puțin, întins comod pe spate,
Obștescul somn acum mi-aș fi dormit.

Pe cînd așa, ascult cum flașnetarii
îmi schingiuiesc pe demodate arii
Romanțele subtile de amor...

Și-ndur și ger șt arșiță cumplită ;
Iar cioacele îmi murdăresc din zbor
Cununa mea de lauri învechită...

LILIECI

Acces de cronafobie

Ascult cum veacul pasul și-l măsoară
Cu-al ornicului monoton tic-tac ;
Iar clipa, ca un negru liliac —
Tic-tac — ușor pe zidul vremii zboară.

...Și-n noapte secolele mă-mpresoară
Și-n liliesi de-o clipă se prefac —
Tic-tac — din veșnicie se desfac...
Si iar în veșnicie se strecoară.

Iar umbra zburătorilor pe zid
Se protectează-n pete mari de vid.
Ca niște guri enorme de ruine,

Ce-nghit mereu din largul viitor
Pe toți demenții obsedați ca mine
De spăima golului din jurul lor.

HAMLET

Imperator sine imperiu

Salut, amabil prinț îndoliat
De suferință și de îndoială,
Ce porți cu morgă mantie de galS
Pe esplanada negrului palat.

Asculta : Miezul nopții a sunat,
Iar umbra părintească și regală
Vorbește c-a fost victimă fatală
Într-un incestuos asasinat.

Ci du-te la Ofelia și spune-i
Că viața-i legea crimei și-a minciunei
Și lumea e-un imperiu de noroi;

Iar cu ingenioasa ta fineța,
Ucide-l pe Polonius, — și-apoi
La sînul mamei tale plîngi, alteță.

UMBREI MELE

„...peirecerea noas:ră e **giadul**
posomorit... Dacă culegem cîie o
floare, dacă vrem cîteodată să iu-
bim, facem... o experiență... o stu-
die a inimei

Alecu RDMO

Dormi, umbra mea, în patul tău eteric ;
Prin lume pentru ce să te mai port ?...
Demult nu-s decît trup cu suflet mort,
La fel cu sfînxul tău de întuneric.

Eu știu că gloria e un vis himeric...
Și poezia, șubred fir de tort...
Și-amorul pentru mine e un sport...
Și-nțelepciunea, un deșert misieric.

Sint ostenit demult de-orice „frumos”...
Și-n lucruri nu mai văd nici un folos...
Și-n oameni nu mai am nici o credință.

— Dormi, timbra mea, in propriul tău gol
Și treacă peste neagra-ți neființă
Eternitatea clipelor în stol...

UXUI ICONOCLAST

Aruncă-ți idolii în foc și-n vînt
Aruncă scrumul lor. — ca-n veci sa piară
Și urma vechilor păpuși de ceară,
De pe cuprinsul noului pămînt '•

Apoi, pe drumuri noi și-n nou vestmint
Și renegînd părinții tăi de fiara
Și liberat din propria ta gheață. —
Deasupra ta te-nahă-n sus cu-avînt!

Iar cînd în fața Lui. acelui Unul,
Vei învăța cum fuge tot nebunul
Zadarnic de fireștii lui strigoi. —

îți vei privi cu deznădejde lutul
Și-nspăimîntat uitîndu-te-napoi,
Vei adora. îngenuncheat, trecutul.

Clipe de vis

SPLEEN

Sinteză sub soare

De neurastenie fugărit,
M-am dus să caut liniște la țară ;
Dar monotona pace seculară,
Cîntată de poeți, — m-a plictisit.

Lumine-n zori și umbre-n asfințit...
Si toamnă, iarnă, primăvară, vară...
Și-n casă gol... și-același gol afară...
Și totul repetat neconținut.

Oraș ori sat, — netrebnice fermente.
Aceleași în palate turbulente
Și-n pașnicul colibelor azil.

Oriunde truda fără de repaos...
Și-n stere vide : Astrul inutil.
Perpeiuind banalitatea-n haos.

SOLILOCUL LUNI]

În mine simt ciudate frămîntări,
Cînd dusă de cortegiul meu de astre,
Alunec peste valurile-albastre
Pe calmul vast al nesfîrșitei mări.

Respir atunci cu dilatate nări
Parfum de voluptăți pe după glastre,
Prin umbrele castelelor sihastre
Uitate pe-ale țărmlui cărări...

Și-mi port așa torrura printre stele,
Perverșii nervi ai simțurilor mele
Topindu-i într-un zîmbet de Isus, —

Pe cînd în valuri se răsfrînge vina
De-a vrea să fug din templul meu de **sus**,
Spre-a mă-ntrupa în Venus-Florentina.

UNEI VIOLONISTE

Intr-un album

A fost un trubadur odinioară
Ce s-a-ndrigit de-o castelană ; dar
inchisă-n tumul ei de fildeș rar,
Frumoasa lui zăcea ca o comoară.

Auincea și-a-ntrupat într-o vioară
întregul sufletului său amar
Și l-a trimis iubitei sale-n dar.
Lăsându-se de dragul ei să moară.

Îl e-ascult cîmînd un tainic menuet...
Și-mi pare ca fantasticul poet
Și-a-ncredințat vioarei tale rana ;

Te-ascult cîntînd cu gîndul în trecut
Și-mi pare că suspină castelana
De dorul trubadurului pierdut.

DE MODA VECHĂ

Foșnind mătsuri moi pe malacov,
Din cadrul său bunica se coboară ;
Îi flutura batista ei ușoară
Și-n șold i-atîrnă liliacul mov.

Mî s-a desprins dantela la alcov
Și ea s-apropie de pat... că doară
Îmi bate lampa-n ochi. De-odinioară
Citeste-apoi un psalm dinir-un ceaslov.

„Ai fost cuminte azi ? Dă-ți bine sama.
N-ai supărat pe tata și pe mama ?
De pozne mîni din nou ai să te-apuci ?”.

„Am fost cuminte toată săptămîna
Și mini bomboane multe să-mi aduci...
Acum mi-i somn, bunică... Sărut mîna.”

VOLUPTATE

Venea spre țărm o nimfa către mare..
Și-un țap, amic lui Bachus, pe furiș
Sărea din stîncă-n stîncă prin pietriș,
Pindind-o pas cu pas din depărtare.

Ea se scâldea. Apoi pe mal, în zare
Privind al apei vînat oglindiș,
Intinse-alene pe-aurit prundiș
Trup gol, tăiat în linii statuare.

Deodată, tresări : Un brusc fior
Pătrunse-n coapsa ei zguduitor
Prin palpitarea nărilor umflate...

Căci o frigea cu pătimaș delir,
Sub casca părului lăsat pe spate,
O răsufare caldă de satir.

DE AMICIȚIA

„Otium cum dignitate”

dat ro

Vin vechi, vin generos, buchet de vise,
Bătrîn sfătos de-nțelepciune plin,
Rugină nobilă, Cotnar senin,
Tu porți blazon de Soare-n sticle-nclîse !

Uitarea-n pivniță te prăfuisă,
Dar înfruntând al anilor declin,
Ți-ai distilat din ce în ce mai fin
Suavul tău parfum de zări deschise.

Salut, tovarăș și prieten bun,
Cui bucuria ori durerea-mi spun
În zile fericite ori de doliu...

Și-așa cum stăm de vorbă amîndoi,
Redeșteptând pierdutul meu orgoliu,
Trezești în sufletu-mi speranțe noi...

Din cartea vremii

VIS

"Ibant obscuri joia sub nocie"

Vir^iHu

Cădeau pe luncă-nvăluiri de-apus;
Tar noi, lîngă pirău, priveam în valuri.
Privi grietoarea, dincolo de maluri,
Zvîrlea rachetek-i sonore-n sus.

Un cuc, trecînd pe Ungă noi,   dus
Să doarmă sub a crengilor portaluri.
Apoi pe cîmp, pe crîng. pe văi, pe dealuri,
Sub bolta sării, liniște s-a pus-

Cîți alții, după noi, or sa mai vină,
Chemați de primăvara cea senina,
Să se iubeasca-n palidul amurg...

Și ca și-al nistru, visul lor eteric,
împrăștiiidu-se în Demiurg,
Va decora al nopții întuneric

POVESTE VECHE

Pc cind lehova pregătea Iudeia,
Trăia-n Egîpet guardul Potifar,
Ce-și stăpînea supușii bine, dar
Nu prea-si putuse stăpîn! femeia.

Avea guardi«a ținge-.i prins; de-aceea
Privirea grațiosului chelar
îosif și brațul lui ea de stejar
Frigeau a doamnei simțuri ca seînteia.

Atunci chemă pe-adolescent la *ci*
Și cu de-a sila vru sa i se dea ;
Dar el respinse trupul ticăloasei.

C-a fost cuminte toți nebunii spun,
Cel ce-a fugit de dragostea frumoasei,
Iar toți cuminții spun c-a fost nebun.

RUGĂCIUNEA LUI CAIN

Părinte sfim al celor cu dreptate,
Primește fumul și din jertfa mea...
Și da-mi și mie-o rătăcită stea
Pe cerul tău cel plin de bunătate.

Cu-aceleași mini ca frate-meu, curate,
Ți-am pus pe rug tributul meu. II ia
Și vîniurilor ipune-Je să stea.
Să nu se-nalțe flăcări clătinate.

Îți ard din snopi de griu, pe cei mai plini.
Și crengi din cei mai roditori smochini...
Și finul tot, cel moale ca o pernă ;

Iar darul de nici azi nu-mi vei primi,
Din piept voi smulge dragostea fraternă
Și chiar pe Abel mim ți-l voi jertfi],..

ADAM CĂTRE EVA

După păcat

Pe buza ta mușc piersici-nrouate
Și sorb Ia sinul tău parfum de crin ;
Dar nu culeg din zîmbetu-ți, seain,
Nici vis... nici clipe de-nălțări curate.

Tu-mi ești doar un moment de voluptate
Și ceasuri de trmeță-n urma vin,
În care sufletul mi-l simt străin
Și copleșit de grea singurătate.

De cînd am fost goniți din Paradis,
Așa ne este-amîndurora scris,
Sa ne-mplinem numai trupește dorul.♦-

Și-un înger stă cu sabie de foc,
Păzind îă nu-și recucerească-Amorul,
În veci de veci, primordialul loc.

Imnuri senin

SONETUL UNUI CREȘTIN Gloria Dei

Părinte-al tuturor, porunca Ta
Pe cer ți-ai scris-o-n litere de stele :
îngăduie dar slăbiciunii mele
Spre tot ce poruncești a se-nălța...

Si dă-mi tăria de-a nu protesta
Cu lacrimi ori gemete rebele,
Cînd simt acum că sarcinile-ți grele
Abia le pot pe umere purta.

De mă-ntîlnesc cu suferința-n cale
Din ordinul înalt al voiei Tale,
E răzvrătit blestem orice suspin ;

Eje-aecea-n fața ta cu umilință
Genunchii plec si fruntea mi-o înclin,
Slăvind pe veci suprema Ta ființă.

STEAUA MAGILOR în ajunul Crăciunului

în noapte sus, pe bolta de-ametist,
O stea strălucitoare-acum s-aprinde ;
Iar voci nevinovate de colinde
Pe străzi salută nașterea lui Crist.

— Bolnăvicioasa fire de artist,
Știi tu de ce tnișteța te cuprinde ?
Cînd veselîa-n jurul tău se-ntinde,
Nici un motiv n-ai poate să fii trist.

— Nefericit copil născut in staul,
Coborîmr din David și din Saul,
Tu Rege-al regilor de pe pămînt,

La tine gîndul meu acum se duce
Și cîntărind iubirea ta de sfînt,
Pricep că oamenii te-au pus pe cruce.

SOLUL   GOLGOTHEI

Isus veni și-n casa mea-ntr-o sari :
Era-ntr-un tainic și suav apus...
Și-am stat în casă singur cu Isus...
Și-afară era blondă primăvară.

Atunci mi-a spus cu vocea lui cea clară
Că oamenii sînt buni, deși I-au dus
Să-l bata-n cuie pe Golgotha sus,
Fiindcă i-a iubit din cale-afară.

Și mi-a mai spus că poate fi iertat
Chiar Iuda, ee-l vîndu c-un sărutat,
Ca să-și sporească cu treizeci argintii.

Apoi, plecînd, din prag mi-a spus așa :
„Comoara sufletului, ca și-a minții,
E să iubești pentru-a putea ierta”.

AUTOBIOGRAFIE   POSTUMA

Cît mi-am purtat prin lumea voastră pasul,
Povestea-mi fu povestea tuturor :
Născut la anul, luna, ziua, ora...
Și mort la anul, luna, ziua, ceasul...

Musteți și barbă, rase. Fruntea, nasul
Și gura, potrivite. Prea sonora
Și fastuoasă Muză mi-a fost sora :
Parnasul, patrie... și cal, Pegasul.

Nu mai rămîne nici o îndoială
C-am suferit mereu de plictiseală
Ca un englez cu splina ostenită...

Și-așa m-am strecurat ca o nălucă,
Miop și slut, cu haină-n veci cernita ;
Iar semn particular, — purtam perucă.

D c c e p ț i u n i   **son**

CRINUL UNUI SCEPTIC

Fecioară palidă, cu-adevărat
Că zîmbetele tale inocente
\u-s sucul paiimelor \uolente
Ce-n firea ta se luptă-nverșunată

O crin, cît ești de gingaș și curat
Sub ale soarelui fierbinți accente '
Din negrele pămîntului fermente,
Ce alb răsări și ce nevinovat '

Fecioară palidă, din ce petale
Suavul cer al zîmbetelor tale
Își distilează stropul de senin ?

Sau poale că-n esența lui divină.
Ca și-n făptura misticului crin,
F. multă negura la rădăcină...

SONETUL UNUI CINTC

L'homme ivre d'une ombre qui paue
Porte toujours le ch&timent
D'ivoir voulu chmgcr de place."

Am toate viciile. Doamna mea ;
Beau vin, fumez, joc cărți, iubesc femeia
Disprețuiesc lumina, — și de-aceea
Deschid în noapte ochi de cucuvea.

Cu roate-aceste nu-s făptură rea :
Deși mai mult mă-neînta Salomcia.
Fecioarei preacurate din Iudeia
Închin pe veci a vieții mele stea.

Iar cînd va li în clipa cea supremă
Să-mi cînt și eu a lebedei poemă,
Ca cel din urmă umilit creștin. —

Sătul *tic-?* viciului poezie
Si lacom de nemărginit senin,
Sorbi-voi a virtuții inerție.

EVADATUL

Adio ! Dorul mi s-a stins pe veci ;
Nimic în pieptul meu nu mai tresare...
Și-n treacăt de schimbam priviri fugare,
Se-acrucitează-n vid oțele reci.

Prin bezna nopții, negrii liliaci
Ai amintirii zboară spre uitare...
Și ștearsă tot mai mult de nepăsare,
Prin sufletu-mi icoana ți-o petreci.

Am evadat din temnița iubirii...
Și liber azi în libertatea Firii,
Îmi scutur lanțul de la glezne smult !

Durerea mea, dacă mai poți, învie-o ;
Încearcă, scumpa mea, oricît de mult
S-aprînzi din nou vulcanul stîns. Adio !

BEȚIA AMANTULUI PĂRĂȘIT

.O femme, adorabl carogne !"
Eduvond Rostaed

Mi-e astăzi sufletul amar ca fierea
Și versul meu c-aproape trivial ;
Iar tot avintul meu sentimental
Mi l-a-năcrit și vinul și muierea.

Băut-am mult ca să-mi îmbăt durerea.
Și-n urmă cu sarcasmul meu brutal,
Să-mi biciuiesc pierdutul ideal,
Că doar așa să-mi aflu mîngîierea.

Dar în narcoza vinului găsii
Doi ochi duioși ea ochii de copii
Și tainici ca nemărginita Mare.

Băut-am ca suspinul să-mi înfrîng,
Băut-am mult ca să găsesc uitare.
Băut-am ca sa rid, — și văd ca plîng.

f_u le-am iubii pe toate. Le-am iubit
Cu-nireg avîniul înşelării melc
De-.i-mi înălţa tot visul înspre stele,
Precum se-nalţă şoimul spre zenit.

Dar vrednică de-tin dor nemărginit
Cum n-am găsit mei una dintre ele,
Mi-am rupt tot sufletul in bucăţele
ŞL tuturor mi l-am împărţit.

— O, blonde, brune, castanii liane,
în c.valognl meu de curtezane
Gravate ei pe-un soclu de metal.

Drept r,\zbunare-aveţi ca mulţumire
Că * a m cerut la toate-un ideal
Şi n;. tm-aţi dat deeît o amăcire...

URAGANUL

Ce crineen bate vimul ! Parc-ar vrea,
Din rădăcină descleşţînd Păminiul,
Să-l poarte-n Iad. Ce crîncen bate vintul.
Prin întuneric, peste spaima mea !

Furtuna-mi spune : „Mi-e osinda grea...
Şi însămi mă căznesc să-mi sap mormîntul.
Şi gestul mi-e sălbatic ; iar cuvintul
Mi-e ţipăt funerar de cucuvea.

Sini Furia de astăzi. Sînt Poporul
Cave-n trecut zvîrlindu-mi viitorul.
Reneg tot ce-am făcut şi ce-am visat...

Şi vreau, învăluit în noţi eterne,
De mine şi de Dumnezeu uilat,
Să tremur iar în strămoşeşti caverne"...

Săgeți pe lira

MESAGIU

„Quemodo cecidisti de cotlo.
Lucitor, qui mane oriebaris î”

Satan. ne ești simpatic, maistre... și
Căderea ta ne pare-o înălțare ;
Tu. pedagogul plin de vervă, care
Trezii pe Faust și-l întineri !

De când ființa la se prăbuși,
Un nimb de întreită-ncununare,
Panaș obraznic, morgă și sfidare.
Crispat în falduri, fruntea și-o-ncreți.

Sarcasm născut din ageră trufie
Și din omare-adtneă de prostie :
Acesta e blazonul tău stingher.

De-aceea verhul ni-l purtăm spre tine,
Întunecat și nobil cavalier,
Cu ochi apnnșt ca două mari rubine.

SOLIE NOUA

În aerul din sufletu-mî, stricat
Precum e-n camere de mult închise,
Un Cupidon cu-aripele deschise
Pe nesimțite astăzi a intrat.

Zglobiu și roz, ușor s-a așezat
Pe-un trubadur de bronz sculptat din vise,
Pe care vrcmurile-l prăfuiseră,
În colțul lui stingher și-ntunecat.

Apoi, cu gestul grațios, monarcul
Înspre-o fereastră își întinse arcul,
Țintind în ea săgeata lui de zeu ;

Iar prin spărtura geamului, deodată
Pătmanse-n umbra sufletului meu
L'n val de atmosferă-mprospătata...

DE UNDE VII ?..

De unde vii sa-m! tulburi pacea, spune...
Și somnul nopților de ce mi-l fură ?
Tu ai în ochi adâncuri de păduri ;
Iar în priviri, tristeți de lagune.

Crezînd-o floare, miere vin s-adune
Albinele, din sucul dulcii gurii ;
Iar părul tău ca griul poți să juri
Că e-mpletit din raza blondei lune.

Vreun demon ești în calea mea trimis,
Ca-n haina ta de ideal și \ is
Să-mi iiii osindă-n Valea cea de plingeri

Sau poate că din Cer vei fi venit,
Dar ți-ai uitat ariple-ntre îngeri
Și-acuma versul meu ți l-a găsit...

VIOLETE

„Meurt ainsi d'une mort eblouis-
sante et breve !”

Jas^-Maria d.' | Trlredia

Buchetul mic de flori ce l l-am dat
Muri-ntro agonie furtunoasă :
I.-a torturat în mîna ei nervoasă
Piu' l-a distrus. — apoi l-a aruncat.

Un altul poate s-ar fi întristat.
Văzîud cruzimea asta dureroasă ;
Eu scot o-nvățătură mai frumoasă
Din gestul el cel crunt de-adevarat.

De mi-ar ii prins la sînul ei buchetul,
Oricum se vestejea, murind cu-ncetul,
Pe cînd așa muri fulgerător...

Mai bine lasă clipa să te-mbete
Și mori intr-o crispație de dor.
Sărmanul meu buchet de violele ..

MADRIGAL

„Le madrigal, plus simple ce plus
oobls **CII** son cour.
Retpire la douceur, la mollelse et
l'amour.”

îmi adusese Hori de mart asară
Si mma-i tremura cînd mî Ic-a-**niinS** ;
Apusul își cernea din Necuprins
Timiditatea lui de primăvara.

Porniri uitate pieptul mi-agiiaară
Și-un spasm de viață nouă m-a surprins (
Dar am tăcut... și-**n** suflet rm-am învins
A dorului puternica fanfară.

Tîrziu apoi. cînd singur am rîma*.
I-am ascultat melodiosul glas
Vibrînd în goluri ca o psalmodie...

Si primăverii i-am jertfit discret.
Pe-altarul unei nopri de insomnie,
L'n zimbet de tristeță, — și-un sonet...

INTR-UN PLIC SENTIMENTAL

Adeseori cînd te-ntîlnesc pe strada,
Tu lași în urmă-ți un parfum subiil,
Suav ca înverzirea din april
Și alb ca-ntăia floare de zăpadă.

Iar ochiu-mi de se-ntoarce ca sa vadă
în treacăt îngerescul tău profil,
Răcuîn in loc, vrăjit ca un copil
De jocul apelor dintr-o cascadă.

De cîte ori cînd dormi nu-ți vin la geam.
S-ascuk al nopții trist epitalam
Poetizat de vis și de mistere !...

Ce-ar fi atunci de-ar tresări un zvon
Și mîna ta. prin tainica tăcere,
Mi-ar arunca răspunsul din balcon ?

FASCINATORUL

De nu mă pod Iubi, de-ți vine greu
Spre mine dorul să ț—l lași să zboare,
îngăduie-mi, frumoasa cititoare,
Sa-ți vin în ajutor cu versul meu.

-l frunții tale gingaș curcubeu
Apleacă-l Im pe-a mîinii talc floare
Și stai așa... fixind surîzătoare
Un punct din gol : E umbra mea : sînt eu.

\ezi tu... nu-ți spun nimic ; doar cu pri\irea
De-ți răscolesc pină-n adînc gîndirea
Și sufletul întree ti-l stăpînesc.

...Și-atunci simțești, de friguri străbătută,
Ca brațele-mi de toc te-nlănțuiesc,
Iar versul meu pe buze te sărută.

OBSESIA

Ya fi așa : Se va-ntimpla odată
Sa fim o clipă singuri. Mina ta
în mîna mea ușor va tremura
Ca frunza cea de vîntun clătinată...

Și ne va chinui o-nflăcărăiă
Pornire de-a iubi. Va fi așa...
Furtuna patimei ne va lua
Ca apa peste țărături revărsata.

Cu ochii mei demonici pironiți
Pe ochii tăi cei mari, de dor trudiți,
Voi aștepta cu îndărătnicie...

Și-oricit de-această clipă vei fugi,
Ea va veni, căci trebuie sa vie...
— M-auzi tu, draga mea ? Așa va f

SCRISOARE CĂTRE LY

...prin buzunare avem doar ră-
tăcite, / Scrisori către fluide Clo-
rize-nchipuite... / Căci **noi** avem
de-amantă doar visul nebulos /
în golul vreunui nume închis mis-
terios"

Prin crîngul meu de dor îți treci ușoară
Insinuarea ritmicei făpturi,
Ca prin desișuri brune de păduri,
Un pas discret de zveltă căprioară.

Iar grațiile tale mă-mpresoară
Cu roze cîntece de trubaduri;
Pe cînd sub ochi, ca-n vechile picturi,
Tu ai penumbre largi ce mă-nfioară.

Ca toamna-n parc un fluture zglobiu,
Ori ca un strop de soare-ntr-un pustiu,
Ființa ta mi-e toată poezia ;

Iar lipsa ei mi-e cel mai mare rău...
Și sîrn în clipă după clipă, Lya,
Cu gîndul și cu sufletul al tău.

ÎN TOAMNA TÎRZIE

Vrai tu să ne-ntîlnim disara, spune...
Să stăm la gura sobei singurei.
Cu mina mea-ntr-a ta. iar ochii mei
Dm ochii tăi comori de vis s-adune ?

Îți voi desprinde-n ondulații brune
Mătasa pletelor de funigei
Și peste umere parfumul ei
În bucle mari de umbră ti-1 voi pune.

Apoi, sub raza din privirea ta,
Tristeța frunții mele voi lăsa
Să-și limpczească-ntunecații nouri...

Și-n toamna neagră, ro* buchet de mai
Vom împleți din sufletești ecouri,..
— Sa ne-ntîlnim disara, spune, vrai ?

O N O A P T E   L A   Ț A R A

„Per amica silentia iunie”

Porni din depărtări un vînt ușor...
Și-atunci în cor pădurea cea bătrînă,
Trezită ca de-o nevăzută mină,
A plîns din frunze cîntec lung de dor.

Părea o rapsodie de îzvoi,
Ce freamătul de valuri și-l îngîină...
Și inspirat de-a stelelor stăpîna,
Îst spune nopții visul călător.

Prin parc ne riuicisem în noșiere
Ca s-ascultăm poemul de iubire,
Pe care toată Firea ni-l cînta...

Si dominat de-aintmei furtuna,
Simțeam că tremur sub privirea ta,
Precum tremura pădurea sub lună.

A M U R G   D E   N O I E M B R I E

Cad frunze-ngâlbenie. cad mereu...
...Si vîntul geme-n toamna-nțrziata
Si fiecare frunză scuturată
Cuprinde-o lacrimă din pieptul meu.
Mă simt străin de tot ce mă-nconjoară,
De mine însumi chiar mă simt străin...
Și-aî sării trist si-ntunecat declin
în giulgiul său de nouri mă-nfășoară.
O negura de corbi se-nalca-n stol
De pe-un copac cu ramuri despoiate
Și-mr-im potop de strigăte stacate,
Sfidînd amurgul, se topește-n gol.
îmi amintesc de vremea de-nainte,
De fluturi și de flori imi amintesc...
Si cum pe drumuri singur rătăcesc.
De tine, draga mea, mi-aduc aminte :
Cum te-așteptam în brațe să te st ring
Pe banca din aleea solitară.
Pe cînd în străvezia primăvară
Privighetorile clntau în crîng !

Era pe-atunci speranță-n orice rază
Și dor în orice floare... și era
Atâta poezie, draga mea.
...Și văd cum toate-acum sc-nmorminteaza.
Iar peste moartea sufletului meu.
Ucis și el de-a Firii grea durere,
încet se lasă noaptea... și-n tăcere
Cad frunze-ngălbenite, cad mereu...

QUASI UNA FANTASIA

În jilțul Casiopeei, pe spate
Stau răsturnat picior peste picior,
De parcă sînt atotstăpînitor
Pe-ntreg avutul nopții înstelate...

Și-aș vrea și vouă. Doamnă, să vă las
Ceva din siderala bogăție :
Doriți cumva... un ac de pălărie
Cu Alfa din Pătratul lui Pegas ?

De mi-ați întinde mîna, eu v-aș pune
Pe arătător Inelul lui Saturn...
Și fastul solitarului nocturn
V-ar prinde-acum pe deget de minune

Iar ca să dau și mai fantastic ton
Erebului ce-n păr bogat vă cade,
În diabolicele lui cascade
Anin un diamant din Scorpion...

Și ca pe fruntea voastră ideală
Să văd o diademă Strălucind,
Pe boltă brațul va să mi-l întind
Și să desprind Cununa boreală.

Vi-i rece poate-n sferile de sus :
De-aceea peste umerele voastre.
Hlamida străveziei nopți albastre
Ca o regală mantie v-am pus...

Și cum privirea voastră îmi inspiră
Aceste darnice halucinații,
Le-armonizez în strofe de-aiurări
Și vi le scriu eu stelele din I.yră...

Ca-n versul meu spre Cer să vă ridic
Și să vă vad, ușoară ca o zee,
Trecînd la pas pe Caile-Laetee
în landoleiul Carului cel .Mic.

VIOARA

Li-i sufletul un galantar de visuri,
Atrăgător bazar, alcătuit
Din cubni de cer și profunzimi de-abîsuri,

Darcine-n drumul lui nu l-a-mîlnit
Și n-a rămas în treacăt la vitrină,
Atras de visul fructului oprit !

Îl poartă-n ea privirea feminină...
Și-așteaptă doar prielnicul moment
De-a se lăsa în vota lui deplină.

Eterna Evă e un instrument
Pe care orice-Adam îl înfioara
Cînd c-annat de-al șarpelui taleni.

Dc-i Mesalină ori de e fecioară,
Sînt toate-același exemplar model :
Eternul feminin e o vioară...

Pe care toți cîntăm, — dar nu la fel.

DIN SFINTA SCRIPTURA

„...Si *c deiihieri ochii IA amîndoi
;i cunoscînd că erau goi, prinseră
frunze de smochin și-și făcură
pestelce.”

Geneza, 1, 3

Nevinovată. Eva trăia în Paradis
în haina ei cea albă de nuditate castă,
Cu inimă curată și sufletul deschis.

Adam. pe lingă dînsa, trecea-n grădina vastă
Neîntinat și liber de orice gînd pervers,
Cucernic preaslăvindu-și a treisprezecea coastă.

Dar șarpele își scoase demonicul său vers;
De-atunci, acoperită cu frunza cea de vie,
își poartă vinovata osînda-n Univers.

Concluzia ; Rușinea nu-i nevinovăție.

ROMANȚA BANALA

Soră Clara, sora Clara,
Unde-i timpul fericit
Cînd, albastră. Primăvara
Mă-nvelea cu umbre sara
Și veneam pe-ascuns la schit ?

în stinghera ta chilie
Cade astăzi vâl cernit,
Cade vâl de agonie
Pe trecuta poezie
Și pe visul veștejit.

Ce faci tu cînd suna-n toamnă
Glas de clopote dogit,
Pe cînd alba nopții doamna
Cu lumina ei însamna
Locul unde ne-am iubit ?

ELEGIE

Iubirea mea e-o rană solitară
Ce singerează-n orice trandafir
Care-nflorește-acum în primăvară...

Și chinuit de tristul ei delir,
Aș vrea să-i sorb ou sete tot veninul
Din otrăvîtul buzelor potir.

De-ar fi să mor, pierzîndu-mă-n iseninul
Privirii tale-ntr-un suspin de dor, —
Murind, mi-aș binecuvînta suspinul...

Și mi-aș goli într-un suprem fior,
În sănătatea ta, felină blondă,
Întreg paharul meu liberator.

Visez că-mi lunec mîna vagabondă
Prin părul tău cel cu parfum de tei,
Subtilă și poetică Giocondă...

Și simt în piept electrice scînteii,
Ca Baudelaire în pervertite clipe.
Cînd se zbătea pe sînuri de femei.

Muscîndu-mi buza, doamnă, să nu țipe,
îți spun într-un suspin înăbușit
Că n-am, spre tine să mă-nalț, aripe...

Al ochilor tăi limpede zenit
O clipă să-l ating... și-n adîncîme
Sa cad pe veșnicie prăbușit,

Pe cînd icoana ia. din înălțime.
Privind căderea bietului Icar,
Ar străluci-n cascada mea de rime.

Oh, versul meu cu brațe de stejar,
Uitîndu-și și trecutul și mîndria,
E azi de-abia înmugurit vlăstar,

Ce nu-și mai poate-nfrînge elegia
Și-i umilit că suferă... și gem
Cum geme I.eopardi-n „Aspasia”

— Eu n-am chemat pe nimeni.,, și te chem.

î n c h e i e r e

MOARTEA CRINULUI

L-am urmărit cu ochi cercetători,
Murind încet petală cu petală ;
Cu, tristă, frumusețalui finală,
Ce multe spune crinul uneori !

în poezia morții unei flori
Suspina parcă stingerea totală...
Și-așa mereu, în ordine fatală,
Apusuri negre cad din albi zori.

O clipă doar mi-a parfumat salonul,
Dar cărei glorie, dăinuiește zvonul
Mat mîtib decîi o clipa pe Pămînt r...

Apoi s-a stins, sărmanul crin, cu-ncetul.
Dar cine-a cunoscut eternul cînt,
Pe care, pentru veci, l-a scris poetul r...

**TURNUL DE FILDEŞ
(1929)**

TURNUL DE FILDEȘ

În turnul meu de fildeș m-am urcat
Pășind timid pe trepte lapidare,
Și-acolo sus, în forme statuare,
Mi-am modelat tot ceea ce-am cântat.

Sătul apoi de anii cit am stat
Într-o definitivă izolare,
Am vrut să scap de marmora din care
\edenule mi le-am întrupat.

Atunci pe geam am aruncat tot blocul,
Crezînd că voi găsi așa mijlocul
De poezie să mă izbăvesc.

Dar cînd de lespezi s-a zdrobit trecutul,
Simții că însumi eu mă prăbușesc
„Și că-mi sugrum și sufletul și lutul.

Introduc

ZEIȚA VECHE

„Platon, învațătorule subtil
Și plin de cumpănită-nțelepciune,
Tot serioasă-i Poezia, ? Spune...
Ori simplă jucărie de copil ?

Crezi tu că Ea mai poate fi azil,
Cind suferința vieții ne răpune ?
Îți mai adori frumoasa ta minune ?
Ori o socoti ca lucru inutil ?"

Bătrînul grec care-a uimit Helada
Și-atinse barba albă ca zăpada
Si mă privi cu zîmbeț indulgent :

„Zeița veche dăinuiește pururi
Și treceți în absurd din evident,
In forme nouă clc-i găsiți cusururi."

POETUL

Lirei sale

în glasul tău e suc de mătrăgună,
(ar eu că-i otrăvit la lume spun
Și toată lumea spune că-s nebun,
De cînd sorbii otrava lui nebună.

Mi-e soarta spînzurată-n veci de struna
Și cred c-adun comori... și-n tot ce-adun
Văd curcubeJe-n pene de păun
Și uragan în șubredă furtună.

Tu mă frămînți cu acrul simțimînt
De-a vrea să zbor zadarnic pe pămînt
Spre neajunse palpitări de stele.

De-aceea-ți sînt un biet copil mort-viu,
Iar pentru visul cîntecelor mele,
Tu-mi ești deodată leagăn și sicriu.

MUZEI

Ființa ta îmi este-mbătătoarc
Aronu de-ademenitor narcis ;
Iar cmd dispari, mă zbat ca un proscris
Ce chinuit de dorui țării moare.

De ne-ntîlnim, îmi pare clipa floare ;
Cînd ma privești, îmi pare floarea vis ;
Cînd inii zimbesii, mi-i visul paradis ;
Cîiu' pleci, mi-i paradisul închisoare.

I u treci cu dor prin anii mei pustii
Cum trece \intui sării pe cîmpii,
I.ăsind numai trisieță după clin sul.

Și-așa te-alung pentru-a te căuta,
Ca s^mi prefaci mereu în cîntec plîusuf.
Și prin prezenta și prin lipsa ta.

INSPIRAȚIA

în plină zi s-așterne umbra sării
Și sufletul d&lume izolat,
Vibrează-n sine însuși cufundat,
Ca un scafandru-n adîncimea mării.

Acolo-n fund, prin scoicile uium.
Trecutul doarme-n perle încrustat ;
Iar de fiorul clipei evocat,
S-absoarbe-n nebuloasele visăm.

E ceasul turburel nedumeriri
Din care verbul cerne amintiri
în albă spumă de mîrgăritare...

Și-atunei prin noaptea timpului etern,
Cel care-ai fost în cel ce ești tresare
Ca o gavotă-utr-un salon modern.

Gînduri senin

CARMEN SAECULARE

Eu cîntecul acesta de izvor
L-am mai cîntat odată.
Pe cînd eram un fluviu călător
Spre marea zbugiumată...

Și cîntecul, luat de vînt, s-a dus
Pe spumă de ecouri,
S-a dus spre vîrful cel de munte-n sus
Și s-a topit în nouri ;

[ar nouri plouară pe pămînt
In picuri roditoare,
Și-a'unci sSmînța vechiului meu cînt
A răsărit în floare.

în toamnă, floarea cînd s-a vestejit
Pe vremea scuturării,
S-a-mprăștiat în vînt și s-a topit
în frămîntarea mării ;

Iar marca-n imuri s-a r.in.iitat
Pe spuma de ecouri.
Și primăvara iarăși a plouat
Cu rod de flori, din nouri ;

Eu cîntecul acesta monot> m
Cu rime repetate,
II cîiu mereu trezvidu-i vechiul zvon
Pe căi de mult umblate ;

îl eini mereu cînd \ >n ca sâ-mi ndic
Prin vremi din leagăn dricul.
Precum nimicul vine din nimic,
Spre-a repeta nimicul.

E cîntecul cel pururi călător
Prin flori st prin izioare,
Căci el e floare-n orișice izvor,
Izvor în orice floare...

Și toți îl cîntă fără de cuvînt,
în cor cu toți poeții,
Precum în Cer așa și pe Pămînt :
E cîntecul vieții.

SUMMA LEX

„J'airii* l — lz moi que ia
namre cntiere
Cric au vent qui l'emporte, l
l'oiseau qui le suit !
Sombre ec dertiier soupir <que
pOU"era la terre
Quand elle tombera dans l'eicr-
nelle IU'H!"
AfrC<l Jf VusjeT Roiî*

Se țese-n jurul meu Nemărginirea
Cu fire toarse din necunoscut,
Și ochilor deschiși în nevăzut
Cu taina ei le-munecă privirea.

Atîl știu doar : Că legea mea-i Iubirea ;
Și-n nesfîrșitul fără de-neput
Ea mi-i săgeată-n lupta și mi-i scut.
Pentru-a putea să-mi împlinesc menirea.

Pot s-o numesc cu orice nume-aș vrea,
Chiar ură pot să-i spun. •— dar e tot Ea.
Puierc-n tot țt-a toaie creatoare.

Ea pân' și-n Crist eomanda-și consfinți,
Murind pe crucea Lui nemuritoare,
Peniru-a-nvia cu El a treia zi.

MOARTEA LUI BUDA

Din sufletu-i o pajură zbură
Și se roti pe culmea cugetării ;
Dar prinsă de beția Înălțării,
Mai sus de cugetare se-nălță.

Pluti departe-n timp ; apoi plană
Deasupra timpului și-a depărtării
Și ca un Strop in necuprinsul mării,
în Providența ei se consumă.

Așa-nțelepiul prinț, pe veșnicie,
înaripata iui filozofic
De-a drepiul in Nirvana și-o tvirli.

Apoi, cu dextra-n sus spre cer purtată,
Ca un simbol de zeu încremenit,
Călcînd pe-nceideie și pe durată.

FLUX MACABRU

In țintii im

In noapte străvezie de topaz,
Se iscă vînt ușor de primăvară
Și peste cripta unde mâ-ngropară,
Tresare-n crengi cu foșnete de-atlaz.

Pomona proaspătă exala gaz
Pătrunzător de sevă funerară,
Căci ea ne soarbe din pamînt afară,
Cum Luna soarbe-al .apelor talaz.

Din plînsul morților. Ia viață nouă
Renvie lacrima în stropi de rouă
Și fecundează sufletele-n flori...

Apoi albine vin pe-o adiere
Și sug pokn de sepulcrali fiori,
Ca să-l renască-n fagure de miere.

NETREBNICUL

Din mine și spre mine-mi simt temeiul
Furat de însumi eu și dus *in* vag,
Precum țiganul propriul desag
Și-l fură ca să-și facă obiceiul.

Prin vetre las cenușă ca și teiul,
Ori ias jăratice cînd sînt lemn de fag ;
Dar tuturor le ard cu-același drag,
În candela destinului, uleiul.

Eu nu sint eu, ci Timpul, gospodar
Netrebnic ce-mî mîncînc ca un măgar
Cu lăcomie-ntreaga mea recoltă...

Și cu-ndărătnicie fără scop,
În toate stelele mă zvîrl pe Boltă.
Spre-a mă disuuge-n ele strop cu sirop.

FLORA VIEȚII

„Floare de cring
Aja viețile..’

L a început a fost realitate
Și-n spuma ei s-a fecundat cu vis ;
[ar din acest haotic compromis
Născutu-s-a pe lume vanitate.

Ea smulse timpul din eternitate
Șt-mpristiindii-î clipele-n abis.
Trimise Evei șarpe-n Paradis,
Pentru-a se fermenta umanitate.

Așa răsar, albastre, din real.
Otrăvitoare flori de ideal.
Cum din pamînt răsare mătrăguna..

Dar toate-n sterp avînt s-ar răsădi,
De n-ar avea păcatul și minciuna
Ca dar suprem pentru-a putea rodi.

AMINTIREA

De n-ai fi tu, înveninată muză,
Trecutul n-ar avea nici spini, nici flori
Sentința ta ne umple de fiori,
Cînd glasul tău ne iartă ori ne-acuză.

Dar mai ou samă nopțile, Meduză,
Ne împietrești cu ochi tulburători.
Cînd printre ani, ca raza printre nori,
Bronzezi în noi lumina ta difuză.

De-neerci să minți „d vremii adevăr,
Ți-arunci în Stix reptilele din păr
Și te prefaci în hienă, Amintire.

...Și-atunci, cu pasul tău din iad trimis,
Pătrunzi în suflete ca-n cimitire.
Spre-a dezgropa cadavrele de vis.

Psalmidii

GLOSSA

„Ilavra pti"
Viermii, Ob-c*/t

Curg ape, curg... și-n drumul către mari
își plîng pe Lună trista lor poveste :
„Scrum, tot ; alți /ei, alți oameni, alte țări.

Din tot ce-a fost nimica nu mai este ;
Alți zei, alți oameni, alte țări; tot, scrum...
Și-așa vor fi și vremurile-aceste."

Și-n \aluri stele picură pe drum
Și trista lor poveste-ți plîng pe lună :
„în Cer, ca pe Pămînt, sint toate fum."

...Și cu neant, neantul se-ncunună...
Și orice răsărit își are-amurg...
Și glasul undelor litanie suna...

Și-n drumul către mari curg ape, curg...

CANDELA

Viața nu e tot, ci amănunt ;
Nu-i timp, ci clipă ; rază, nu lumină ;
Nu-i val, ci strop ; nu-i una, ci duzină ;
Nu-i ideal măreț, ci vis mărunț.

Cu toate-aceste, pentru ce să-nfrunt
încrederea-n esența ei divină r
Oricum ar fi, iluzia senină
E binefacere-n măcelul crunt.

De-aceea cînd îmi oglindesc figura
Prîn amăgirea ce ne-o da Scriptura,
Surîd și-i iert pioasele minciuni;

Iar pentru imîngîierea ce-mi aduce,
Cu-ndcmnul poeziei din străbuni.
La pat îmi arde candela sub cruce.

ÎNGERUL MĂSURII

Vrind să-nțeleg enigma firii mele,
M-am coborât cu minrea-n nepătruns
Și-o voce din adâncuri mi-a răspuns:
„O știe Cel de dincolo de stele.”

Atunci în zbor m-am aruncat spre ele ;
Dar când mă socoteam aproape-ajuns,
Cu fulger-ndrăzneala mi-a străpuns
Dominatorul peste toate cele.

Am vrut să smulg misterul din mister ;
Dar Dumnezeu m-a prăbușit din Cer,
Cu-atotputernica-i Învățătură.

De-atunci oricărui om de pe Pământ
îi cîiitâresc zadarnica măsura
în clipa când spre Domnul ia avîm.

RĂSTIGNIRE

Tu, Cel deasupra judecării mele,
De care însă sufletul mi-l leg,
Mă iartă că nu pot să te-nțeleg
Și-ți cer lumină cu-ntrebări rebele :

De ce-ai zvîrlit în gol noroi de stele
Și-n noapte golul l-ai zvîrlit întreg,
Absurd și mut, de nu știu să dezleg
Enigma ta ascunsă-n toate cele ?

Iar dacă sînt la fel cu chipul Tău,
De ce sînt mic și mărginit și rău,
Cînd Tu ești bun, nemărginit și mare ?

Și dacă toate-s după cum voiești,
De ce-mi pui crucea minții în spinare
Și pe-ndoiala mea mă răstignești ?

REQUIEM

Te-nveselește, suflete, si cîntă
Și-n strai de sărbătoare îmbrăcat,
Din lumea, ta de-o clipă liberat,
în lumea ta cea veșnică tc-avîntă.

De-acum nu vei mai fi seînteic frîntă
Dîintr-un focar de raze întinat,
Ci adevăr din adevăr curat,
\ ei fi lumină din lumină sfîntă.

Nimic împrăștiat in Nicăieri,
Nu vei avea nici Mîni, nici Azi, nici Ieri.
Și nu vei asculta tăceri, nici șoapte...

Ci dezlegat de cele pămîntești,
în noaptea somnului fără de noapte,
Vei ști prin neștiință cine ești.

RUGĂCIUNEA UNUI CREȘTIN

**.Video meliora proboque, dete-
riora sequor."**
CWidiu, Metamorfoze, VII, 20

Să-mi fie viața fără ura
Și de mînie dezbrăcată ;
în patimi chiar să am măsura :
Rogu-te, Tată.

De nici o clipă zuliara
Să nu am inima pătată ;
Sa urc spre tine dreaptă scară :
Rogu-te, Tată.

Iar de-mi voi apăsa semenii
Cu-asupritoare judecată,
Să ard în flacăra Gheenii,
Rogu-te, Tată.

Să simt ca orice suferință
Din voia ta îmi este dată
Și s-o îndur cu umilința :
Rogu-te, Tată.

Si fiu neatins de bănuiala
Că nu-s făptura ta curată
Și să nu știu ce-i îndoiala :
Rogu-te, Tată.

•ă-mi pînea zilnică cinstită
Și cu sudoare cîștigată
Și nu mă duce în ispită,
Rogu-te, Tata.

Tar cînd voi trece peste punte
Din Totdeauna-n Niciodată,
Să-mi steie mina ta pe frunte
Rogu-te, Tată.

ZMAUL

Copii, vreau Libertatea sa v-o cînt:
Oricît de sus în sfere zmăul zboară,
Avîntul lui e-ntemeiat pe sfoară ;
De-o rupe, cade-ndată la pămînt.

Și-oricare altul, vulturesc avînt,
E susținut de-aripa lui ușoară ;
De apă-i ridicată, pluta, doară...
Iar nourii sînt înălțați de vînt.

în Haos chiar, fantomele de stele,
Legate-n firul forței dintre ele,
Valsează nebulosul lor poem.

...Și toți sîntem ca zmăul de hîrtie ;
Iar lanțul este sprijinul suprem
Al libertății noastre-n veșnicie.

PALINODIE

...Și-așa, creștincl vlăstar după vlăstar,
Durarăm lanț verigă cu veriga.
Din neam în neam, hotar lingă hotar.

Pe-atuncea nu era supus ori riga,
Nici vas de lut ori vas de porțelan
Și toți mîncam aceeași mămăliga ;

Dar cînd în capul nostru de bostan
A prins a încolți filozofia,
Ne-am curățit de bine an cu an...

Iar vînturindu-ne-ntre noi prostia,
Științei nu putem să-i dăm de rost
Și masacrăm cu vorbe Poezia.

Am fost odată fericiți, am fost
Pe cînd trăiam ca ursul în pădure,
Șub înstelatul nopții adăpost.

Dar *cînd* veni Minerva să ne fure
Șriinia neștiinței de-a trăi,
Ne-a-nchisîn temnițele ei obscure.

De-atuncea, osîndiți a suferi,
Mereu ne-am infiltrat otrava seaca
De-a vrea să știm ce nu se poate ști...

și i eactiri peste veacuri vor să treacă
Prin rătăcirea minții în delir,
Sub care fruntea omului se pleacă.

De-aceea-n versul meu nici nu mă mi
Că-nțelepciunea noastră-i ca nimicul
Ne pare tare, da-i subțire-n fir

De po; i cu dînsa țese borangicul.

ACTORUL

„...Vrut*! **Hecuba** to **him**, gr **he**

Shakespirit.
Hani'.et, pri'tee of Djüefjñtk

Mi-c sufletul un saltimbanc grotesc.
Aşa cum se-milnesc prin iarmaroace ;
Ci — vrea, nu vrea — c nevoit să joace
Pentru plăcerea celor ce-l privesc.

În mine plinge rîsul omenesc
Şi ride lacrima, pe cînd cu voace
Zadarnică de goale poloboace
Străine patime maimuţăresc.

Aşa mă ştiu. Vibrez cu toate-aceste
De-a vieţii fiecăruia poveste,
În cbpa cînd o spun la spectatori.

Iar dezgustat de-atîtea măşti de vise,
De-mi pierd în alţii eul uneori,
Cînd ies din scenă, scuip înne culise.

ODA GROTLSCA

Motanului meu

Omagiu ţie, blondul meu felin,
Ce porţi sub blana ta cărămizie,
Cu-aristocratică melancolie,
Povara monotonului destin.

În tot ce faci, dacă te mişti ori stai,
Pui graţii elegante şi uşoare ;
Tu porţi **în** par sclipiri de-apus de soare
Şi-n ochi porţi verdele de cîmp din mai.

Înflorezi cu fantomatic mers
Tăcerea liniştită din odaie
Şi-ţi luneci silueta ta bălaie
Cu leneşe cununii de vers.

Tu u-ai **în tot** ce eşti nimic plebeu,
Patriciană umbră solitară,
Ce-ndrepti mereu spre lumea dinafară
Dispreţ olimpic ca un atic zeu.

Adese pe sofa lingă birou,
îți îai molatic poze leonine...
Și-atunci tresar în jurul tău și-n tine
Vibrații de saharian ecou.

Eu scriu... tu torci, — și-n golul dintre noi,
Foșnirea de penița pe velină
Cu torsul tău în duo lin se-mbiru
Și țese calm un fir de clipe moi.

Ca un prieten scump m-ai mîngiiat,
De eiteori mi-au fost potrivnici zeii...
Și gheara ta ca unghia femeii
Inconștient ades m-a zgîriat.

Îmi sari-pe umere... și pe obraz
Nu știi ce farmec blînd mi se resfiră,
Cînd cu insinuări de hetairă.
Mă netezești cu alintări de-atlaz.

Iar cînd pe-afara, nobil castelan,
Pîndești în parc vînatul tău de vrăbii.
Sclipește-n ochii tăi tăiuș de săbii,
Ce-atrage prada-n focul lui dușman...

Și-n sările cînd seva-și ia avînt.
Fierbînd în tine-n flux de procreare,
Ca o sirenă de vapor pe mare,
îți miauni rutul tau strident prin vînt.

întors apoi, uitînd de feminin,
Ca Don Juan de sufletul Elvirii,
îți rumegi poezia amintirii
Din proza sexualului festin.

Degenerat din neam de leopard,
Te-mbeți spasmodic: cu valeriană...
Și-n întuneric de te-ating pe blana,
Scînteii de fosfor pe spinare-ți ard.

Ca o idee fixă-mi obsedezi
in chip decorativ interiorul...
Și-n nopți cînd mă-ngrozește viitorul,
îmi linișrești nevroza și-o veghezi.

De-aceea-n veci ți-or fi tovarăși buni
Pedanții mizantropi și singuratici...
Și-n cor eu-acești, mulțimii antipatici,
Te cînt și eu ca alți po.:ți nebuni.

BESTIA

Simțea că albi cum sînt, mă-nnebuncsc...
Și că, sa vrea, de sîngele-mi avidă.
Cu dinții piepm-n doua să-mi deschidă,
Să-mi muște inima cu ei, — primise...

Și mă luptam cu suflet bărbătesc
Să-nving în mine patima toridă ;
Dar ea, ca energia să-mi ucidă.
Ridea mereu cu risul ei drăcesc.

Răpus precum sub grindina răsadul,
fierbea în mine, cînd ridea. iot iadul
Și totuși, izbuteam și-atunci s-o-nfrunt ;

Dar ca, spre-a-mi tulbura lumina minții,
Ridea mereu cu risul ei cel crunt,
Ridea meii_u, — ca >ă-și aiate (bnțn.

SIESTA CRAIULUI TOMNATIC

De scncctuu*

Mi-a **fost** viața copios festin
Și-acuma-n prelungirea lui mai stăruî,
Ca un batrîn satir pe fruntea căruî
Au nins două pînmi de veac în pliu.

Sînt la cafea și la havană, Țin
Pe brațe sex cu blond de soare-n păru-
și liniștit cotnarului mă dărui,
Ușor tentat de monstrul feminin.

Temeia... Doamne, cit de bine știe
Să-i soarbă calm suava poezie.
Cel potolit de-al vremii aposirof...

Dc-aceea-mi fac cu virtuos deliciu
Siesta mea de qitasl filozof.
Cîndind că tinereți e un viciu.

PAIAȚUL

,Mt pințuem « niridam b-iic cu-
rata cutș vițe;;
Quum ridere voles, Epicuri de
grege porcum."
Quiruu, Hurar hi tlaccui

Inconștientul meu, morar subțire,
E cel mai nostim dintre derbedei :
El din simțire-mi macină idei.
Iar din idei îmi macină simțire.

Mă-ncintă generoasa-i rătăcire
Și rid cu hai de ștregăria ei,
Cînd in iubire-mi caută femeii,
Iar în femeii îmi caută iubire.

Naivului paiăț i-am pus în nas
Verigă de oțel, ți pas cu pas
îl port prin poezie și prin proza...

...Și-așa făcîndu-mi sclav stăpînul meu,
Sărbătoresc dualitatea roză
Ce-ncheagă-n noi unicul nostru eu.

GLASUL NEAMULUI

Eu sînt copilul mut al disperării -.
Oricît m-atingi. — scrișnesc din dinți și tac ;
Dar ca urzeală de Roman și Dac,
Vărs uneori văpăi prin țeava nării.

...Și-așa, lăsat în voia întâmplării,
întind spre Soare ramuri de copac.
Și tot mai largi în juru-mi le desfac,
Ca port în crengi vitalitatea mării.

Nu știu ce țintă caut prin pustiu, —
Dar asta-i poezia : să n-o știu ;
De-aceca, fluierînd, merg înainte...

Iar cînd încerci privirea să-mi înfrunți,
Visezi și ui. căci ea ti-aduce-aminie
Melancolia codrilor cărunți.

P e n t r u   C u p i d o

ETERNUL NARCOTIC

labirinro intrai, ne vegfio
onrj'esc i."

Amorul e o droga cabotină.
Care ne-ncintă cu-amăgirea sa
Și ne îmbată cum ne-am îmbăta
Cu opium, eter sau cocaină.

E-o criză de halucinații plină,
Ce prinde eul a ni-1 consuma
Și ni-t reduce pîn-a ne lăsa
Răpuși de ea, ca fierul de rugină.

Pentru-a lupta cu-acest vulcanic spasm,
M-am îmbrăcat în zale de sarcasm
Și mi-am condus cu brațul sigur barca ;

Dar prins în lanț de-un trandafir de mai,
Mă clatin pe prăpăstii ca Petrarca,
Stînd atîrnat de-un fir de păr bălai.

RĂZBUNARE

„Cu zîmbetele tale de mpil,
Îmi renflorești toți crinii din grădină ;
Prin noaptea mea tu treci ca o lumină
Prin toamna mea, ca un fior de-april.

Mi-c visul plin de farmecul subtil,
Ce-n preajma ta tristeța mi-o-nsenină
Mi-c toată inima de tine plină,
Iar gîndul meu îți este sclav .-urni]".

Ața pe-nvingătorul din Nemeia
S-a răzbunat un alt felin : Femeia...
Șt la ținut sub jug pin' 1-a răpus.

Dar cine-ar vrea să scape de-o robie
Cu mult mai dragă lut și mai presus
De orișicare altă-mpărație ?...

BACANTA

Era-ntr-o noapte albă ele nevroză
Și-o imîlnisem într-un lupanar ;
în jurul ei, ca un suav nectar,
Plutea nu știu ce-nfiorare roză.

Avea pe frunte nimb de-apoteoza,
în colțul gurii zimhet de zăhar...
Și-n ochi sclipiri de cremene pe-amnar,
Ce-nviorau poetica ei proză.

Or fi de-amnei vreo douăzeci de ani ;
Poemul viu ce se vindea pe bani
Era naiv și tîtur ca și mine...

...Și-n vremi, iubirea cu eterni flori,
Precum o stea-n penumbre de ruine.
Luci o noapte, — și se stinse-n zori.

ROMANȚA

„Suni lacrymae **rtmm.**”

Ascultă cum ride pe coarde subțiri.
Scăpat din a vremii cătușă,
L'n cîntec din focul trecutei iubiri",
Ce-n urmă-i lăsat-a cenușă.

E cîinecul nostru ; e-al meu. ca și-al tău.
De știi ;ă-l ascuți ca și mine,
Cu dor mintuit de părerea de rău,
Că vremea de-atunci nu mai vine.

De ce să se-ntoarcă pe ram, trandafir
Ce-n toamnă sortit fu să moară ?
Vin alții mereu, răsfățați de zefir,
Cînd **iar** este-n crîng primăvară.

Doar crîngul e totul, nu rodul din crîng ;
E-așa cum e-n stupul de-albine :
Cu toate fac miere și-n faguri o strîng,..
Și nu știu măcar pentru cine

Se duc generații și aheie vin,
Și-n undele nemărginirii,
Pulsează cu același avînt în senin
Armonicul ritm al iubirii.

Zadarnic privim cu tristeță-napoi,
Cînd clipa-nainte s-avîntă ;
Nu trecem prin vreme, ci vremea prin noi
Eterna poveste ți-o ciniă.

De-aceea cînd zbori către alte-ndrăgiri.
Castele durînd pe ruine,
Ascultă romanța trecutei iubiri
Și rizi printre lacrimi ca mine.

FAUST

Către Margareta

Nu. Nu acuma : Raza ne vede, draga mea ;
Cî voi veni la tine cînd umbra-i scut iubirii,
învăluit de noapte și ocrotit de ea.

Nu vreau să-mi vezi tăiușul oțelului privirii
Și nici să-mi vezi sarcasmul surîsului crispat
Pe fața mea brăzdată de anii rătăcirii.

Nu vreau să simți că vremea de-avînt m-a despoiat;
Ci vreau să-ți las în voie iluzia deplină
Că de-amăgirea clipei mai pot fi dominat.

Cînd fruntea-mi, prin accentul trecutului, sc-nclină
Sub casca argintării șuvițelor de păr,
Mai bine să-și ascundă a timpului patină.

La noapte dar mușca-vom din otrăvitul măr ;
La noapte... da, la noapte năluca mea să-ți spună
Că tot mai am puterea de-a crede-n adevăr...

Și n-am pierdut tăria de-a crede în minciună.

Studii de son

LA TEATRU

Sună gongul. Sus cortina. Sus ! — Tablou
Doi tineri vin să-și spună-ntr-o grădina,
Hronzata de lunatica rugină.
Vechiul basm ce pururi înflorește nou.

E Romc-o-n noapte sprintenul erou,
Iar Julieva-i zvcka eroină.
Pe scenă Cupidort încet suspină
Și vibrează-n sală eu suav ecou.

\ fost pe-atunci așa... a fost odată...
Pe urmă ciocîrlia blestemată
Vme-n *zori* de-si cmtă tragicul ei tril...

...Si-amanții mor... și teatrul se golește...
Și ne reculegem ; iar bătrînul Will
in sufletele noastre-ntîncrește.

RETICENȚE ¹

Lasă-mă să-ți lunec mina mea prin păr,
Ca să torc matasa unui vers frumos...
Și mă iartă dacă gînd voluptuos
Mușcă tâlhărește din cjenic măr.

Lasă-mă eu ochi lainic adevăr
Să-ți culeg din ochii negri de-abanos
Șt dă-mi tot lirismul unui vis duios,
De sarcasmul vieții ca să mă dezbar.

Vreau să nit că-n toamna sufletului meu
Vîntiil ironiei bîntuie mereu
Și la viață nouă caut să mă chem ;

Dar cînd vreau iubirea-mi toata să ți-o spun,
Mă reține clipa și-n tăcere gem
Că e prea cuminte dorul meu nebun.

¹ End;ensila.b cu rime masculine

EGOTISM'

„Der Einzige und sein Eigsntum.'

Pe mine nu mă-ncînU suveranii,
Chiar cind împăratul e Napoleon :
Măștilor ce poartă purpură pe tron
Să li se plece doară curtezanii.

Ori huni, ori răi, sînt toți năluce stranii,
Sînt fățarnicie, intriga, carton,
Sfoară de culise, fard de istrion,
Păpușe bune de uimii profanii.

Ducă-și cit li-i vremea, pașnici, fastul lor,
Stîud ca mărturie pentru viitor
De tot ce-i ușurință omeneasca.

Este, lotuși, Unul, căruia cu greu
Ne-mpotnvim să nu ne stăpinească.
Monarhul acela e cinicul Eu.

Endecasilab cu alternanță de rime.

OTRAVA

„Utroque claresctre pulcrirum.

Odată. >tind de vorbă cu Socru,
Mi l-a descris așa pe-Alcibiade :
„A fost un tînăr foarte cumsecade,
Deși era puțin cam desfrînat.

în viciu poți să fii nemăsurat ;
De cînți cu cl virtuții serenade
Pe sub balconul veșnicei Helade,
Pășești ^pre zei cu pas imaculat...

Și-acolo sus, pe culmea unde Timpul
A nematerializat Olimput,
Nimic nu-i imoral cind e Frumos.

El e unicul nostru Drept și Bine ;
tar Lui ca sa te dai întreg prinos,
Poete, hai... bea cucută ca mine."

DIGESTIA LUI YORICK

„Ajas, poor Yorick ! I knew him,
Horatio ; a fellow of infinite jesc,
of most cscelleni fancy...”

SiiakMpL'.iic, Hd^ci

...Și regi slnt de carton, — cu-atît mai bine.

Iar eu... eu sint spiritual bufon ;

De-aceea-nghit toți regii de **carton**

Și-i digerez apoi în glume fine.

De pildă ', Boul Apis, în ruîue.

Deși-a trăit cu fast de faraon,

S-a-ntors în grajd din vechiul sau amvon

Și-i azi un simplu bîftec pentru mine.

Sînt idoli, zei și regi de carnaval;

Iar eu, cu pofta mea de canibal,

Le devorez grăsimia lor prin veacuri

Și-mi spun, căscînd, sătul de bunătăți,

Că coate majestățîk s'nt fleacuri

Și multe dintre fleacuri majestăți.

NERVI IN NOAPTE

E toamnă. Noapte. Plouă. Insomnie.

Deschid albumul cu fotografii :

Cei vii sînt morți, pe cînd cei morți sînt \

Și toți îmi dau o criză de fobie.

îi vad trecind prin vjața mea pustie

Cu relativul vieții lor pustii...

Și-n pragul absolutei veșnicii,

Aștept să-mi sune ceasul lor și mie.

Mereu ciocanul vremii cade greu

Și-mi bate cuie la sicriu mereu,

Cu iscy.'ința I«i stăruitoare...

Și-mi fură somnul spaima de pămînt...

Și mor mvrcu cu clipa care moare...

Și-afară-i toamnă, noapte, ploaie, vînt...

PESCARUL DETRACTOR

Tulburat **î**Jor acestei veac

Oricit te-ai zbate, crincen Ocean.
Revolta ta nu poate sa mă mire ;
Ea-i mică fața ele nemărginire.
Ca-n fața vremii, fulgul unui au.

Talazul tău se pierde-n uragan,
Precum Neptun picri-n Dumnezeire ;
Iar veșnicia ta-i doar o sclipire
De fulger din privirea lui Satan.

De-aceea, de pe țârm, cu nepăsare
Privind destrăbălată frământare
Din mărginitul îau nemărginit.

Mă-nalț pe fumul ce din pipă-mi scapă
Deasupra ta și-a mea. — si liniștit
îmi spun ; „Furuină-ntr-un pahar cu apă'

RUINE

Prin porturi și prin gări eu s-am văzut,
Plecîud spre-**atu**rea, către fericire ;
Dar parcă se duceau spre cimitire,
Sorbiți de marele Necunoscut.

Depart, pîn' ce văzu-mi î-a pierdut,
l-am urmărit cu umedă privire,
înțelcgind că orice despărțire
Dezleagă viitorul de trecut.

Prin gări și porturi albele batiste
își flutură salaturile triste,
Și-n ultim gest definitiv, dispar ;

Iar de se-ntorc, cei duși găsesc ruins
Și-aduc cu ei momentul funerar
Cînd vor simți că nu se mai revine.

MEMENTO

Mie și rutoror

Să știi ,țsa : C.i ziua (i-i osîndâ
Și noaptea ti-i pedeapsă si ca-n i eci
Nu ești decît un număr care treci
Spre-a confirma a lacrimiei izbîndă.

Zadarnic îți înalți privirea blinda
Spre cerul gol și mut și fruntea-ți pled,
Gonind prin bolți de temple innuri seci
N-ascultă nimeni ruga ta plapîndă.

Nu ești decît o clipa de nimic.
In care gindurile contrazic
Halucinarea simțurilor tale.,,

Și-a tale fapte-s jocuri de copii
Umplute cu deșertăciuni banale.
Ori rit de mari îți par. Așa să știi.

METAMORFOZA

Mă văd un act de farsă... și trăiesc,
în toată goala mea zădărnicie,
Ca o stupidă fantasmagorie,
Pe care însumi o disprețuiesc.

Nefericire mie că gîndesc...
Și că simțesc, — nefericire mie !
Mai bine-as fi rămas in veșnicie
Nimicul către care năzuiesc.

...Și-am fost doar înainte de DeKiviu
O stîncă stearpă lîng-un mal de fluviu, —
Dar am ieșit din visu-mi de granit,

De-atunci mă zbat între Pămînt și astre,
Ca o nălucă-n creier de smintit,
Bătîndu-mi joc de rostul vieții noastre.

STIGMATA DIAVOLI

„Ah ! ne j'aurais sortir
des Nombres et «des Éi m" !
(Lt *Geuffe. Flwt du*

Eu sînt un strop de Nu, căzut în mine
Din înălțimea unde Dumnezeu
Distruge Universul sau ateu.
Pentru-a Se regăsi-n Nimic pe Sine.

De-aceea port în mintea mea lumme
Abstracte, din concretul curcubeu ;
Iar sufletul mi-c gol, deși e greu
De cât pustiu de Rău eloceste-n Bine.

Ața-mi fac iad din propriul meu cer,
Trecînd în togă neagră de mister,
Din minc-n ieri, prin clipa cea prezentă...

Și mă-nspăimînt că-n veci nu voi scăpa,
în existența mea neexistentă,
De murdăria veșnicului Da.

ODA PROFANA

Minciună, rodnică zeiță, vina
Cu ochii tăi adinei și plini de vis
Și-mi umple gindurile de lumină,
Și-mi umple sufletul de paradis.

Te cîntă renvicrea-n primăvară
Și vimul toamnei te suspină-n crîng ;
Tu ești a rîsului meu piatra rară
Și-mi ești sub gene lacrimă, de plîng.

De n-ai fi tu, și-ar pierde cerul domul
Și n-ar mai fi speranță-n curcubeu ;
Nîci Dumnezeu n-ar sri ce este omul,
Nici omul nu l-ar ști pe Dumnezeu.

Cu veșnică magia ta sublima,
Atîmi Neantul tot de-un fir de păr ;
Tu ești în vers avînt, și ritm, și rimă,
Și-n proză tu ești lege și-adevăr.

Eternă si temeinică si dreaptă,
Rcațiunea spiritului iau
Spre Domnul urcă treaptă după treaptă,
Ca să despartă Binele de Rău.

Cînd îți steeri fantoma prin religii
Spre-a consola destinul nostru trist,
Tn urma ta lași vremilor efigii
De Buda, Moise, Mahomet ori Crist.

De n-ai fi tu, statornica stăpîină.
N-ar li trecut, prezent, nici viitor...
Si toate-ar fi menite să rămîină
Netul!>urate-n neființa lor.

Tu ești universală poezie
Și-n lumea asta fără știrea ta,
Nimic nu moare și nimic nu-nvic
Și toate si rit spre-a te glorifica.

De-aceea-n noaptea albă și bolnava
Nesomnul meu îți intră-n sanctuar.
Ca să te-nalț cu pietate-n slavă
Și să-ți aprind tămii pe altar.

APOLOGIE

Prostie, seva binefăcătoare,
Generatoarea lumii, te salut !
Tu faci iluzia să creasca-n lut,
Iar lutului dai fierberi creatoare.

Inteligența ta strălucitoare
Tranează-n nepătrunsul Absolut.
Și din cenușa clipei ce-a trecut
Renaști in spuma clipei viitoare.

Ingenuă naivă, peste tot
Insinuîndu-ți zîmbetul despot,
Sărbătorești cu brio poezia.

De-aceea înțeleptul cititor,
Din versuri izgonind filozofia.
Vrea să-l adormi cu ritmul tău ușor.

OAMENII

Venind de nu știu unde, toți nebunii
în balamucul vieții se-nmulțesc...
Și cei de ieri în cei de azi trăiesc,
împrospătau mizeria minciunii.

Copii nevolnici ai deșertăciunii,
Se zbat, urâsc și sufăr, năzuiesc...
Și-așa sub soare ziua rătăcesc,
Iar noaptea rătăcesc sub raza Lunii.

Stăpini și slugi, — același suflet mic...
Și toți sînt robi aceluiași nimic...
Și peste tot e-aceeași mascarada.

Iar cînd, spre golul către care fug.
Vlăstar mai bun se-nalță din grămada,
îl pun pe cruce ori îl ard pe rug.

TRANDAFIRII

Frumoșii trandafiri pe eare-i crește
în parcul meu bătrînnl grădinar
Răsar la soare din pămînt murdar,
Precum din simțuri dorul se ivește.

Dar care om mai stă de socotește
Din ce plămadă florile răsar ?
Cînd e să-și piardă vremea în zadar
Cu-asemenea nimicuri, cit trăiește...

De-aceea soarbe-le parfumul lor
Și nu privi cu gînd cercetător
în ce adîncuri rădacina-si moaie,

Căci e nendematic sa te miri
Că e-ngrășat pămîntul eu gunoaie,
Spre-a zămisli frumoșii irandafiri.

î n c h e i e

CIOCLUL

Sonet invers. In ritm libertin

STATUI - SONETE ȘI EVADĂRI DIN SONET

(1939)

Trec visurile — albe ca lebede pe lac —
Și mor... și-n clipa morții ca lebedele cînta,
Iar cîntecele-n limpezi poeme se prefac...

Și-așa, pe-aljarul Muzei, jertfitul vis s-avîntă.
Prin fum de poezie către senin zburînd,
Fiind sortit să moara ca lebăda, cîntînd

De-aceea tot poetul e-un cioclu care-și strînge
In ritmice sicrie cachvrcele de clor ;
Iar cînd le-a-nchis pe toate în versul lui sonor.
Cu resemnare muta durerea și-o înfrînge.

Ei știe ca viața, de ride-n el ori plînge,
Cu-același rost se toarce în fir nepieritor,
Sfidînd F.ternitatea cu clipe care mor
Și-amestecînd silabe cu lacrimi de sînge.

IN BISERICA

Raba-i știrbă, dar cu dinți :
Mușcă pin' și când privește ;
Drept in piept te sfredelește
Cu ochi reci, deși fierbinți.

Îngenunche pe la sfinți ;
Cruci cu mâna-nșiruiește...
Și-n gingii bodogănește
Rugăciune clin părinți.

Iar când bate-n prag metanii,
Fruntea-n praf culege anii
De pe obrazul ei zbîrcit...

Si când pupă mâna popii,
Vezi aieve c-a ieșit
Un strigoi din fundul gropii.

CÎNTEC DE CHEI"-

Amicului PSstorel

La crîșină-i vesel orice gînd
Și-aș vrea sa mov la crișma bind,
Că doară ne-am născut sugînd,
De-accea mor de sete ;
Dar chefu-i fără rost făcut,
De nu-s și fete la băut,
Că doar din fete ne-am născut;
Să mor la chef cu fete,

Mî-i dragă lumea că-i a mea...
Păcat că-i foc de gură rea
Și nici nu știe cum sa bea,
De-accea sta pe-acasă ;
Dar de mi-ar da la cap c-un drug,
Ori de m-ar pune viu pe rug,
Eu ca buretele tot sug
Cît vin găsesc pe masa.

Și daca beau ca un năuc,
Doar nu beau singur ca un cuc,
Ci cu prietini buni mă duc
La chef, să-mi cînte-o cioara...
C-așa doar scrie și-n scripturi.
De buni prietini să te-nduri.
Să sature cit mai multe guri
Și să nu stringi comoată.

Isus cit fost-a de Isus
La Cana p« băut s-a pus.
Că iartă setea Cel-de-Sus,
De inima ți-c bună...
— Zi-i, Cioară, pîn'm-oi îmbăia
Și pui* ce scripca ți-i strica,
Din capul meu și dibla ta
?ă nu rămîic-o strună

FUM...

Mi-am scris povestea-n lung șirag
Și parca pentru-ntăia oară
Povestea-mi scriu :
Din tot nelămuritul vag
Cecumisteremă-mpresoară
Nimic nu știu...

Ușoare-mpărăștici de fum,
în juru-mi amintiri s-aduna
Și eu le cînt;
Sînt umbre clătlnate-n drum
Pe sub copaci hățuri de lună
Cînd suflă vînt...

DOINA

„Je sais que la douleur est la nobiesse unique”.

Frunză verde pai uscat,
Biet român nemîngîiat
Și de zodii blestemat,
Cine să se mai închine
Domnului și pentru tine
Ca să știi și tu de bine ?...
Că de nu venea cu Molda
Dragoș să-și sporească holda,
Afurisita cățea
N-ar fi supt din apă stea ;
Fost-ar fi să nu mai bea !
Că-ți bău steaua cea bună,
Și de-atuncca cornu-ți sună
Tot a jăle și-a furtună,
Sună-n târguri și la sate
Numai pătimiri oftate
De cu zori pin' pe-nnoptate !

Frunză verde de pelin,
Că ți-a dat amar destin.
Xumai lacrima ți chin,
Să le răsădești cu spor
Pe-al durerii tale-ogor,
Ca sa crească flori de dor.

PASTEL   PRIMAVARATIC
La țara

Vezi : Răsăritul ! — Pe cîmpii
Răsfață părintescul soare
Risipa lui dăruitoare;
Iar roua-n strop de curcubeie
învioează pe alee
Banchetul florilor zglobii.

De jos, din înverzit covor.
Aromă proaspătă te-mbată ;
Iar pe-o cocioabă dărîmată,
Cuprins de grea melancolie,
Siă trist, făcînd filozofie.
Un cocostire într-un picior.

SPORT DE IARNA

A F A N E

Noapte. Faur Je jar.
Toate apele-s de piatră.
Pe furiș, din sloi lunar.
Umbre intra-n cîni și latră.

Stelele trosnesc de ger.
A-nghețat pină și vîntul.
Doar un noctambul stingher
Patinează-n hău : Pămîntul.

i .toi
(IU li. 80LDSER EOITQS

$\backslash$ $li^* : \wedge$ li $;$ Si'
 $\hat{il} \quad !! : < - ; h * \hat{i} i$

STATUI

$\hat{i} > GNE-TE$

UJ
§
II
O

$- -$ iii
 m $\hat{il}'$ m
 $'ii$ ti

$r/ii:iv \setminus in-vsm, vui \setminus kOMANfcASCA''$

$. ; 3 \quad V - . - \quad -i- \quad t :$

lin1H- !!i it

L

lf <• — <jit'.

INMORMÎNTARE ¹

r

f,l ... v',*L ^t'^. tf, ^.it>,,v ^ v; i,

.Nici un om nu trăieș:: numai pentru sine*.

Gând a murit cucernicul Vasile,
„Vulpoiul” de noroade poreclit,
Cu steaguri negre Tîrgul s-a cernit
Și clopote-au boncăluit trei zile.

Se cocoșase doar la cinste mare,
Fusese și ministru-n \ remea iui :
Dar, zgîriat, trecutul dumnealui
Dospea de intrigă și-acaparare.

Lăsase și moșii, și vii, și case.
Și aur mult prin lăzi de fier închis :
Belșug agonisit din compromis
Și plîns de văduve pe drum ramase.

¹5,,-f^{***} excepțiile, Ia fel cu cea propusă în satir; de față, confirmă
^{*)} s enunțată de d. N. Iorea.

Dar n-are-a face. Dumnezeu să-l ierte...
Că de blesteme, toate eu temei,
L-au dezlegat sobor de-arhierei...
Și-au dat pomeni ca Iadul sa nu-l certe.

Aurea luminări au fost trecute
Și-atîta smirnă i-au fost ars pe drum,
Că sfîntu-Petru chiar, de-atîta fum,
La poarta Raiului fu să strănute.

Trei care încărcate de coroane
Și pe sicriu, profuziuni de flori ,•
Alaiul fascina pe trecători,
De se-nchinau așa ca la icoane.

Erau naționale funeralii,
Cum se cuvin unui bărbat de stat,
Cu multe cruci și stele decorat
Și fel de tel de vrednice medalii.

N-a cunoscut nici ce-i Frumos, nici Bine i
Din clipa cînd venise din Nimic
Și pînă-n clipa cînd porni pe dric,
Cel dus trăise numai pentru sine ;

Iar dacă sufletu-i n-ar ști să spuie
De-n ceata dreptilor a fost primit,
De bună-samâ, chipul său cioplit
Se va-ngîmfa semeț într-o statuie.

CÎNTECUL OMULUI

Ești merit robiei
Și te crezi stăpîn ;
Dai copilăriei
Clipe de bătrîn.

Fuge tinereță
Pas cu pas, tiptil...
Și la bătrîneță
Te trezești copil.

Zilele ți-s spumă
De unt frumos;
Anii trec in glumă
Foarte serios.

Iar cînd vine dricul.
Vezi de nu cumva
Pînă și nimicul
Poate fi ceva.

CĂTRE BUDA

Prinț Siddartha si de sînge ți de minte,
Cînd în fața feței tale stau întreg
Cel ee-am fost ți sînt și fi-voi înainte,
Cumpănescu-mi bine cumpăna-mi ce minte
Și-nțeleg ca nu se poate să-nțeleg.

Simțuri sterpe, laolaltă prea puține,
Sa euteze-n mine Lumea a-mi crea ?
Prin viitoarea iluzoriei Lumine,
Carc-i raza cu pătrundere de sine ?
Unde-i văzul ochiului spre-a o vedea ?

First .' Născocire-absurdă din Ne fire.
Pată cc păTr-a-ă golul nepătat :
Irosită-n fum de Ură și Iubire.
Nălucirea Nălucirii Nălucire
Se Lvnsuină-n veșnicul Neconsumat.

Nu-i durere, Budhisattva, să mă doară,
Nici iplăcere să-uni mai placă. Prințul meu
Doar adîncă nepăsare ma-mpresoară ;
Iar în fiecare clipă mă doboară
Spaima spaimei de Nicicînd ți de Mereu.

Spus-am fără-ascunsuri, Buda, ce m-apasă,
Spusu-ți-am de-a dreptul și pe față tot :
Rău nici Bine nu-i demult la mhie-n casă.
Tot ce mi se-ntîmplă împietrit mă lasă ;
Nici a plînge, nici a rîde nu mai pot.

Tie, care prin nobleță cugetării.
Nu ceri închinării sarbăd ajutor,
Îți închin îngenuncherea închinării
Si cu fruntea sus, în fața liberării,
Îți aduc omagiul meu liberator.

îmi dizolv ființa în abstract de odă
Și ți-o dăruie ție, cult întru Frumos :
El ți-a fost și ție singură metodă
Ca să-nalți Nirvanei trainică pagodă
Și să-nduri căUniversu-i de prisos.'

' Numele proptii M se pronunțe ro'Si\rn;;c, ,i^~v,r p

OMAGIU STERP

Mă-nterc din cînd în cînd la poezie
Cu sufletul de proză învrăjbit...
Și-auinci păcatul vechi e pedepsit
Cu zîmbet de supremă ironie.

Așa-i : Surîd că încă mai pot scrie,
Cînd de-orke-avînt mă simt 'de mult lipsit.
Și totuși. încă mai sînt ispitit
De-a ritmului senină armonie.

Din pana mea nu picura cuvinte,
Ci dureroasă lacrimă fierbinte,
Cînd versul mă recheamă spre trecut.

— Sonet, eu te-am iubit catin fanatic.
Dar n-am putut să-ți dau un alt tribut
Decît doar stropi de gheața pe jărativ.

CĂTRE POET

Mie însumi

Știi tu să pui urechea la pămînt,
S-ascuți galop de roib din depărtare ?
Știi tu s-abați cu pușca de calare
Trufașul zbor de șoim pe culmi de vînt

Știi tu să pui în creator cuvînt,
Esență de trăită cugetare r
Știi tu -că sa nu știi e lucru mare ?
Poți tu sa știi ce-s toate cîte sînt ?

învață toate-aceste ; mai pe urma,
în praf te du și ca găina scurmă
Vitalul tau grăunte de-adevăr.

De-abia atunci vei da cu barda-n Lună
Și despiciînd în zece, fir de păr,
Vei ști că Poezia nu-i minciună.

IOGA
Qualiras occulta

Absoarbe-te-n extazul conștient
Al eului eliberat de sine...
Și-n. timp ce trece clipa care vine,
Respira calm în veșnicul prezent.

Vei ști atunci că ești etern moment
Și vei trăi Nemărgimrea-n tine,
Că tu ești Ea cuprinsa-n Rău și Bine,
Ești Tot din Totul ei cel permanent.

Stîrpește-ți și voință și dorință,
Topind universala ta ființă
în curcubeu de-armonios avînt...

Așa răsar în riuri de meandre,
Din foc, din aer, apă și pămînt,
Silvani, ondine, gnomi și salamandre.

ÎNTR-UN MIEZ DE NOAPTE

A mai trecut o zi din viața mea
Și-acuma-n miez de noapte-i plîng sfîrșitul ;
Dar îmi trimite vorbă Preaslavitul :
„Cu ce te-ai fi ales, de nu trecea ?

în vrome clipa dacă-ncremenea.
Ți-ar fi rămas în noapte răsăritul...
Și-n volbură ți-ar fi rămas zenitul...
Și slava ta-n gheenă rămînea...

Cînd trecerea e singura tărie,
A veșniciei nestatornicie
N-o tîngui cu plînsul lău nerod ;

Ci-nceînta-te că-i clipa trecătoare,
Căci, floare de n-ar trece, n-ar fi rod
Și rodul de n-ar trece, n-ar fi floare"..

PECCAVI...

Strigare proaspătă de ciocirle
Anunță fastul discului solar...
Sî-n raza dimineții, toate par
Create-anume pentru poezie.

Deodată, roș pe dungi azurie.
S-aprinde răsăritul ca de jar...
Și arde-n hău Pămîntul Ia hotaT
Ca o vrăjita fantasmagorie.

Dar din lumină, Soare, tu ți-amnei
Spre noi întunecatele porunci,
Să-și c-apc-adinc pe fruntea noastră brazda.

De-aceea, otiăvit de gînd profan,
Am fluierat în zori pe-Ahura Mazda
Și-am salutat supus pe Ahriman.

2vn

INDE 1RAE

„Și-n ziua aceea va fi ; Pedepsi-va Ie-
hovah înaltele oști, în înălțime și pe
regii pătiirtului, pe părnlni”.

Cartea cărJiUr, Isiiq, 2A, 21

„\$L la moartei me*
Va să cadă stea,”

în noaptea asta cerul e dement;
Cad stelele-n văzduh ca niciodată :
Abia se stinge dungămilăcărata
Și alta săgetează la moment.

Sînt pe Pămînt războaie *în* prezent ?
Sai) poate molime ? de moartea cată
Să-și ia recoltă-atk de-mbelsugată
Din seînteierea de pe Firmament

Ori poate ca ți astre sînt prea multe
Și nemaivrînd de Cel Suprem s-asculte,
De bună sama că L-au niîniat...

Și-atunca, stăpînit de clipe rele,
Iahvch, pe Univers înfuriat,
Ucide oameni ca să cadă stele.

299

LUI EMINESCU

LA JUMĂTATE DE VEAC DUPA MOARTE

....o duc într-o mână zadarnică...'*
....n-am liniște, n-am repiosul icnin, de care
a\$ avea atîca urebuinră pentrn ca să mai pot
lucra..."
„...un asemenea repaos nu-l pot avea nicăieri
și la nimeni..."

†frazjmcntc uL*Pr-n scnt>3re diT 1582)

Te-aî înălțat vertiginos, zburînd
Acolo unde pe-nălțimi supreme
Să te urmeze-avîniul meu se teme
De suferința marelui tău gînd.

Cu tine nici destînl n-a fost blînd,
Nici oamenii nu te-au cruțat... și geme
In plînsul tău blazonul unei steme
Ce-ți arse sufletul, iluminînd.

Acum, tîrziu, cînd țara te salută,
Suspîn cu teiul de pe groapa-ți muta
Muștrări amare pentru neamul tău.

Și-i spun, îndoliindu-mi azi sonetul,
Că-i greu să ierți cit a greșit de rău
Că și-a înmormintat de viu poetul.

STEJARUL

Lui Mihail Sadoveanu

Cum ape limpezi oglindesc Tăria
S' rēllectează-n val misieru-nțreg,
Așa la tîne vorbele culeg,
Din clipe trecătoare, Veșnicia.

De-aceea Proza ți cu Poezia
Frumosul d*n viața își aleg
Și-n verbul tău rodindu-l, se-nțe!eg,
Ca să-ți sărbătoreasca măiestria.

La tine plaiuri, ape, văi și munți,
Bătrini... copii... și tineri... șt cărunți...
Și plante... și-animale, — sînt Natură ;

Iar printre veacuri, ncturecut vlăstar,
Săclindu-ți româneasca ta măsura.
Vei crește-n neamul tău ca un stejar.

OMAGIU

Lui Mihail Sadoveanu

Un uriaș, cu Neamu-n spate, peste
Vremelnicie calci învingător,
Pentru-a-i glorifica în viitor,
Cu scrisul tău, poetica poveste.

...Și tot mai sui îl vei urca pe creste,
Purtînd pe frunte nimb strălucitor.
Căci î-ai durat granit nepieritor,
Ca-n vrane tot mai mult să-î meargă veste.

Urmași ce după tine vor veni,
Cu pînea ta de vis spre-a se nutri.
Din cîmpul tău culege-vor recolta ;

Sar cînd în juru-ți raze se-mplete se,
Luceafăr printre stele treci pe bolta
Frumosului din Cerul românesc.

SCHIȚA MAJORA

„Sînt bolnav de eîntece, mamă.
Adu-mj-o, să joace culcată și să geamă”.
Tudor Arghezi. uluca

„Lcaga-ți haita și da-mi drumul în conac
Mi-i sîngele jăratîc și te cere !
Ți-ajunge-urt an de cînd mă dori, muiere ;
Doar nu-i vrea, năpîrcă, veac întreg să zac !

M-ai purtat cu vorbe și momeli de drac...
Și cînd credeam ca-ți sorb din coapse miere,
M-ai otrăvit cu faguri plini de fiare,
Ca pe-iMi tont ce pesoieste Luna-n lac !

Deschide, ori îji împlinesc veleatul r
Dau foc conacului de-aprind tot satul,
Că sînt beat de tînc-n doua cu rachiu !*

„Pst L . pst !” . . . . .
. . . . . Și nopții fără de prihană,
Gudurat de cîne spuse-ntr-un tîrziu
C-a fost om bun prin curte de vădana.

SONETE

(1957)

CĂTRE SONET

Prieten, tu ?... Cum poți să-mi fu, Sonet,
Cînd nopți întregi tu somnul mi-ai furat
Și ani întregi cu tine **m**-am luptat,
Ca să-ți străpung metalicul corset...

Sub vraja ta, avîntul de poet
Cu ce cruzime mi l-am torturat.
Ca să-l filtrez senin și cumpătat
Și să-l închid în templul tău de-ascct.

Ca la banchetul marei poezii
Să-ți dai tributul tău de armonii.
Frumosului tu sclav m-ai dăruit.

...Și-asa mereu cu suflet pătimaș,
Te-ntîmpinam cu gîndul oțelit.
Ca să te-nfrunt, provocator trufaș...

ORNICUL ȘI CALENDARUL DE PERETE

Odată calendarul plictisit
Că ornicul zvicnea neconținut
Tic-tac... ric-tac
I-a spus pe țleau : „Te zbați ca un buimac
Bodogăniind mereu, pe cînd eu tac,
Cu toate că eu zile duc pe umeri,
Pe cînd ușor, tu numai clipe numeri."
Dar ornicul răsponse : „Pe cînd fac
Tic-tac... tic-tac
Și mă-nvîrtesc trudiindu-mă din greu
Să smulg din vreme clipele mereu.
Tu stai pe loc și alții se ocupă
De rostul tău ca filele să-ți rupă ;
Ba încă ți-aș mai spune cam așa :
Tic-tacul meu e toată hrana ta ;
Tu iâY de mine nici n-ai exista
Ca doar din clipă
Ziua se-nfiripă."
Tilcul : Vezi să nu disprețuiești
Pe cei din truda cărora trăiești.

FABULA ȘI SONETUL

Azi Fabula Sonetului i-a spus :
„Prea umbli cu nasul pe sus
Și prea te strîngi în corset,
Tovarășe Sonet...
Nu vezi că ți se taie răsufierea ?
Cum vrei să-ncapă-n baltă toată marea. ?"

Sonetul i-a răsponse curtenitor :
„Iar dumneata prea sari într-un picior,
Stimată Fabula... și de-animal
De ce te legi cînd le-ntîlnești în calf ?
Doar ești poetă, nu ești vina **iot**.
Nici animalul nu e vorbitor,
Deci îl îmbraci în haine necercale,
Cînd șchiopătînd în versuri neegale,
Îl ponegrești ca e cuvîntător.

Ca să-l ajute n-a voit furnica
Pe trubadurul greier cu nimica,
Mă iartă, dar mă mir c-o prețuiești...

Și peste toate-acestea laolaltă,
Mă mir cum poți să mă-nvinovățesti
C-as vrea să-ncapă toată marea-n baltă !".

Tâlcul : Când poeții se birfesc,
Nod in papură-și găesc...

COPILUL ȘI DULCEAȚA

Un copil neavînd ce faoe,
Doar așa... ca să se Joace,
Chiar cu lingura cea mare
A pus în dulceață sare.
Gustînd amestecătura,
A scuipat, strîmbîndu-și gura.
Mama lui în colț l-a pus
Și cu dojana i-a spus :
„Snrea-i buna, din păcate,
Pusă numai în bucate...
Și dulceața-i foarte bună.
Dar nu cu sarca-mpreună,
Că la un loc de le-al pus
Bunăitatea lor s-a dus."

Morala :

N-amesteca halandala.

DIALOG

îngăduițișni, vă rog.
De urit ca să vă țin,
Să vă spun un dialog
între-un bovin și-un asin s
Bovinul

Măgăruș,

Cu urechi ața de lungi
Cît coarnele dc bouș,
Păcat că nu poți să-mpungi"
Asinul răspunse : „Vai,
Boușule, coarne ai
Lungi cît urechile mele,
Păcat că n-auzi cu ele".

Tîlcul :

Cînd e critica zăludă,
Făr-a-ntinde vorbă lungă,
Cere coarnelor s-auda
Si urechilor să-mpunga.

SONETUL CÎNTA

Memoriei lui G. IbrSileinu

Da, morșii au putere : Umbra lor
Prin nevăzut magnetică plutește
Și cu fluidul ei îmi stăpînește
Al sufletului nebulos fior.

în noaptea asta ei foșnesc ușor
Prin nepătrunsul >care-i tăinuiește...
Și^adînce lor tăcere îmi vorbește...
Și mă privesc din gol, fascinator.

Sînteți aici, toți cei apuși scumpi mie,
Voi, adorate umbre !... Toți învie
în clipa asta plină de trecut...

Și-n armonia marilor mistere
Din care universul e țesut,
Sonetul cîntă : Morșii au putere...

URA

Fu știu că clin nimic mi-am smuls esența
 Și-am intrupat-o-n fulgi de poezii ;
 Ani stors clin armonie armonii...
 Și-așa-n absent mi-am încrustat prezența.

I
 j9
 9
 M

În insul meu mocnește Providența
 Cu-ntreg fermentul ei de calorii
 Si le preface-u fantasmagorii
 Spre-a-și tâlmăci ei însăși existența.

9
 •
 •
 m

Sînt Universul într-un strop închis
 Și fantomatic îmi strecor prin vis
 Iluzia c-aș fi o rentrupare...

B
 9
 |

Iar clipe de melancoliei adinei
 îmi sfarmă sufletul de cugetare
 Ca valul mării cel sfărmat de stînci.

Cînd ura-și fierbe clocotind acidul
 Pătrunzător ca virful de pumnal,
 Nu-n sus se-ualță aburul fatal.
 Ci eadon jos, cu să-și umple vidul.

£ furia ce prăbușește zidul
 Hotarnic dintre om și animal...
 Și glasul său e urlet bestial...
 Și-i tun și tanc și-otravă-i este blidul.

Ea vine de departe, din străfund,
 De unde-n suflet demonii s-asound.
 Spre-a-l pustii, lasîndu-l în paragini...

Și totuși, e superbă uneori...
 Și poate da poetice imagini
 Cînd șerpuiește-n fulgere prin nori.

Privea năpârca-n sus nedumerică
 Cum pajura plutește-n falnic zbor,
 Și cumpăniri du-și mersul tîrîtor.
 își blestema nevolnica ursită :

„își are soartă-a noi deosebită
 Același lut zidit de Creator ;
 Eu în prăpastie-n adînc cobor
 Și ea se-nalța-n sferă strălucită.

Ea, din lumină, eu semeț avînt.
 Triumfătoare cală spre pămînt
 Și-i cîntec filfîirea ei de-aripă...

Dar nu-i nimic, de jos, din bezna mea,
 Pe cînd în mine decăderea țipă,
 Tîriș ajung și eu pe culmi ca ea."

Sub un copac dc nuc, bătrînul orb
 Stă-n asfințitul soarelui de vara ;
 Viața lui, nici dulce, nici amara,
 I se destramă-n clipe ce-l absorb.

Tresare : Aspru croncănit de corb
 S-a-nfi'pt *în* mintea lui octogenara :
 E gîndul că-n curînd va să dispară
 în negre valuri dc neant ce-l sorb.

Lumină n-a văzut de multă vreme,
 Dar de-ntunericul etern se teme
 Ca de-o viitoare ce I-ar înghiți,..

Și-atuncea ochii îndreptînd spre soare,
 Deși nu-l vede. parcă î-ar privi
 Acum și-n veci prin bezna viitoare.

CRAINICUL NOPTH

Tăcere-adîncă. Zgomotele toate
 ŞL toate sunetele dorm în ea.
 Prin frumuseţa nopţii cade-o stea...
 De-un fulg ce-i pasa bolţii înstelate '•—

Palpiiă-n nevăzut stihu ciudate
 Şi-tin ţipăt ascuţit de cucuvea
 înjunghie strident tăcerea grea...
 Cine-a strigat ? Iubirea ?... Moartea poate ?..

îşi cheamă pasărea perechea ; Sau
 Vreun tîlc de negre presimţiri să dau
 Acestui vaiet monstruos şi tainic ?...

Mai ştii... umplînd seninul de fiori,
 Őmi spune-acum gemind nocturnul crainic
 Ca Moartea cu Iubirea sînt surori.

CUM St CĂLEŞTE FIERUL

Ca pătimaş culegător de vise,
 Am culti\at abstractul in sonet,
 Fiindu-mi silă de banal concret
 Ce zilnic păsurile mi-o\răvis^.

Şi-aşa în templul meu cu porţi închise
 Frumosului i-am închinat discret
 Şi-nliorarea caldă de poet.
 Şi arta rece care-o stăpînisse.

Cu mintea sufletul mi l-am călit
 Cum æ căleşte fierul înroşit
 Snre-j-i oţeli flevibila substanţă.

Numai aşa am izbutit să-nfrîng
 Vulgara lacrimii exuberanţi,
 Cînd suferinţa mă făcea să plin™.

IARBA DRACULUI

Vorbeam cu pipa mea-ntr-o tristă sară
Cînd singur stam la un pahar de vin.
Mi-a spus atunci : „Cu dulcele-mi venin
Ți-am uşurat a clipelor povara.

În toate eu ți-am fost amica rara :
Revolte, resemnări, decepții, chin,
Neliniști, insomnii, dureri, suspin,
Prin norii mei ades se-mprăstiară."

Eantasc prin rotoacele de fum
Jucau himere irosind parfum
Misterios de blondă nicotină.

Perversa iarbă ce mă otrăvea,
întocmai ca otrava feminină.
Pe-ascuns mușeîndu-mi inima, zîmbea...

DE GARDA

Deodată prin odaia mea sclipi
O arzătoare dun^ă de lumină...
A fulgerat ? Dar noaptea e senină ;
De unde-atuncea fulgerul porni ?...

Apoi în iurul meu se desluși
Magia unei muzici în surdină...
Cine-a cîntat ? Tăcerea e deplină ;
De unde-atuncea cîntecul veni ?

Ori poate că strene-n gol sclipiră
Și fredonînd pe-o nevăzută liră.
Mă cheamă tainic în viitoarea lor...

Sau mă pîndesc ca sufletul să-mi ardă
Cu fierul înroșit în jar de dor ?...
Amici, în noaptea asta stau de gardă.

SONETUL UNUI OCTOGENAR

„In numele sfîmului,
Taci, 5-ami cum litra
Căţelul pamîntului
Sub crucea de piară.”

rmincHii *Strigoii*,

Eu in-am Inpvat pe rinei cu opt decenii ;
N-a fost uşor, dar tot le-am dovedit...
...Şi-acum, octogenar, privesc uimit
Trecutul plin de fumurii vedenii.

Mi-s anii grei la glezne ca buştenii ;
De cale lunga pasul mi-i trudit ;
Iar steaua mea, trecind spre asfinţit,
îmi stoarce-o lacrima din colţul genei.

Mă reculeg şi cumpănesc apoi
Cum toarce vremea clipele dmnoi
Şi cum tot ea pe urmă le distrama ;

Iar pentru a-şi juca eternul rol,
Cu bunătatea ei Natura-mamă
Ne sfarmă lanţul şi ne cerne-n gol.

STRIGOIUL

De veacuri ştiu ca sînt cu rădăcina
înfipt adine în laşul legendar.
Şi ca un ultim epigon vlăstar,
Mai stăruî încă să-i respir lumina.

Socola şi Galata. Niouina,
Copou si Sărăric, Păcurar,
Ani mulţi cu pas liinatic de hoinar.
La braţul Muzei, le-am umblat grilcMna.

Oraşul ca şi mine *azi* e-apus;
Pncîeni, rude, cunoscuţi s-au dus
Să-şi doarmă somnul liniştei depline...

Şi **tot c** stricăciune şi noroi...
Şi **singur rătăcesc printre ruine**,
Ca **un Străin** înlîrziat strigoii.

SCĂPĂRĂTORUL

Cu-amnarul mimai nu s-aprinde pipa
Iți trebuie si cremene și-amnar,
Ca din ciocnirea lor să-ți deie clipa
Si ție strop de prometeic har.

E-așa, poete : Moare poezia
Ctilcata-n leagăn de imagini seci,
Cînd sentimentul n-a-nduraturgia
Din ale cugetării forme reci.

Numai simțiri, de gînduri biciuite,
Străfulgera poetice idei,
Cum din tortura cremenii lovite
Amnarul scapără-'nprejur scînteii.

UNUI CRITIC

Nu tiu de nici o școală literară ;
Nici nu imit, nici n-am imitatori.
Stau singuratic printre visători,
Păstrîndu-mi strict ținuta solitară.

Din cite tulburări mă frămîntară,
Sonete-nfiripat-am uneori,
Cum din țarina se-nfiripă flori
Prin largă binefacere solară.

De-i poezie-n parcul meu, nu știu ;
Am vrut atît : Să-mi fie verbul viu
Și sâ-l înalț în limpede-atmosfera.

Cît despre critic, zică lot ce-o vrea.
Cînd eu cioplesc granit în carieră,
El bate-n toba lui cu truda mea.

DIN PERIODICE

CÂNTECUL SIRENEI

Poem dramatic într-un act. în versuri.

Scena revederii

Salmona, Tynd.ir.

TYNDAR

Ca sa trăim trecutul în clipele aceste,
Repetă-mi încă o dată a lacului poveste.

SALMONA

(cântă)

Lacu-n care luna plină
Visurile ți le-ascunde
își spunea povestea-i lină
Tremurînd încet din unde :
Noapte, cînd întinzi pe maluri
Umbra mîndrului castel,
Zboară-n răzvrătite valuri
Toate visele-mi spre el.

TYNDAR

Mai cîntă-mi, da, mai cîntă-mi frumoasa melodie i
E-atîta vis în noapte și-atîta poezie,
încît răsar din suflet fioruri de-armonii...
Și-al lor reflex din s^ele pe raze argintii
Coboară-n jos alene, diademînd seninul
Ce nu-mi încap dorul, avîntul, nici suspinul !...

SALMONA

Eu te-aş voi de-aceste naluce dezbrăcat,
Poetul meu, de ochii-mi te lasă inspirai
Şi colorînd Erebul din fundul lor, cu-albastrur
Din snHeiu-ţi sculptează-l într-un sonet.

TYNDAR

Cînd astrul
Singurătadi, luna. ne urmăreşte dorul,
înseninind tăcerea acestei nopţi, amorul,
Ca si-trti inspire toată, suiva-i armonie,
Mai cîntă-mi, da, mat eintă-ml frumoasa melodie.

SALMONA

(ciută)

Iar cînd blonda castelană
Pe terasa se arată,
Pare mult mji diafană
Libertatea înstelată.
Şi din goluri liniştite
Către-ntinsele-mi cristaluri.
Cad săgeţile-aurite
Şi st fring ușor prin valuri !

(Cu fiii'eiii.)

Si s-a-neeat in tinde atunci o feciorie...

TYNDAR

finsinu.int fi i'fhuind-o cu vorbele)

Mai cîntă-Tii, tU. mai cimă-.nii frumoasa melodie—
Şi veri, privind în oehii-ţi, eu îmi Răsese în ei
L'nicn) roii al bieţii, din fundul lor seînlei
Răsar... şi-nseninîndn-mi viata mea pustie,
Dau clipelor acestor parlam de veşnicie.
Căci dragostea înalţă pe om pînă la zei !

învăluţi de neguri vor trece anii mei.
Dar vor lăsa In urmă o dungă azurie
într-un sonet, în care înireaga-ţi armonie.
Sărbătorită astăzi de-a florilor petale,
Strabate-ia prin fastul puterii saturnale,
Dînd farmecelor tale tărie de granit
Şi glasului durata în largul infinit !
Mai cîntă-mi. da, mai cmta-mî frumoasa melodie.

SALMONA

Cu-a cintecului moarte, iubirea mea reînvie.

(Cintă.)

Tu eşti singura-mi chemare,
Căci unicu-mi paradis
E sa scald în unde clare
Părul blondului meu vis i

(Fixîndu-l păţimaş. Mirtă-n mina)

îmi readuc aminte de tinipurile-acele
Cînd îpleteam în noapte cu razele din stele
Avintul tinereţii ! Cînd lacul singuratic,
Pe sub ascuns, în umbra castelului sălbatic
îşi săruta fantoma... şi palida fantomă,
Alunecîndu-şi visul prin vesperala domă,
îşi oglindea In valuri tot aurul din plete !...
Te-ai îndrăgit aiuncea de zîmbetu-i, poete,
Şi te-am pierdut, amice, şi m-ai pîerdui. De-atunci
Spre glastrele stinghere privirea dc-ţî arunci,
Un cimitir castelul îţi pare de departe
Şi cînteceie-s stîmse, şi florile sînt moarte
Si alba feciorie din sînul meu s-a stins !
Am plîns nenorocirea-mi in cor cu-al toamnei plîns
Şi-n toată-acea pustie, de veci, singurătate
Ai fost mult timp lumina din gîiidunle-mi toate.

Apoi. cînd biata mama m-a dăruit, murind,
Iubirii lui Virgiliu, urmatu-i-am, zîmbind,
Dorința cea din urmă, cu inima în doliu,
Pe visurile-mi moarte punînd un alb lințoliu.

(Aralîndii-fi pieptul.)

Le-am îngropat aice.

TYNDAR

Eu am cules din vînt
în acest timp concertul unui etern avînt,
Și calm de prin poiene... ți de prin mari, furtună,
Ca să mă-ntorc la tine cu ele dimpreună !
în noaptea despărțirii din vremile de-atunci
Cînta frumos sirena-n valuri... ți prin lunci
li repeta ecoul melodiosul glas.
Liirind de om, artistul urmat-a pas cu pas
Eterna simfonie ce i-o cînta natura ;
Frumosului în urmă cînd i-ani umplut măsura,
Sătul de nemurire, artistul ostenit,
Ca om, văzînd că are nevoie-a fi iubit,
S-a-ntors din nou la tine.

(Cu avînt.)

Dar ți-am adus în schimb
De tot ce suferit-ai, diamantat, un nimb
De glorioare raze *(cu gingășie, juciditt-se*
cu pârul Satmonei)
Și ți-l anin în plete
Cu tot al lui renume.

SALMONA

(dureros)

Ai rătăcit, poete,
Lăsînd aci iubire... si cîntece... și jocuri,
Ca sa-ți hrănești simțirea prin alte țări și locuri

Cu alte idealuri. Mi te-a luat Diana
Și Bachus și Venera și-n veci prea diafana
Miiicr\â. Labirintul întregului Olimp
Mi-a dușmănit norocul. Trecu frumosul timp
Cînd cîntecelor tale fui singura regina !...

Găm-ai fericirea •

TYNDAR

Am căutat lumină !
Certîndu-mă cu strimtul acestui sobru Iac,
M-am dus în lumea largă cu mine să mă-inpac.
Îmi trebuia, Salmona, neliniște !...

SftLMONA

Arena

Triumfului atrage !

*(Brusc, deschide caturile uneia din glastre, prin ca'e un val de
palida lumini lunara se răspândește itiStnttu. Simfonia seninei
nnpli de primăvară pătrunde pin-ari c-un rnvtrmu- vag.)*

Iți cînta iar Sirena f

[PRJMAVARA-I MAI BOGATĂ]

Pnmăvara-i mai bogată
Astăzi, parcă, în avirtt...
Și-n mișcare și-n cuvînt
Parc-ai fi mai legănată ;

Iar, sărind... așa deodată...
Peste vremuri, parcă sînt
Mai vioi... și rid... și cînt.
Tînăr iar ca altădată,

Căci de-mi numeri cu grămada
Fulgii ce mi-au nins zăpada
Firelor de-argmt în păr,

Bachus i-a topit ca spuma
Și mă-ntinrește-acuma
Cu-al iubirii ai!i-văr !

IDILA

O văzuse într-o sară
Singură în poartă seînd.
Era cald și primăvara,
Iar prin crengi așa de blînd
Tresărea cu unda-i lină
Vîntul adiînd domol...
Și-n albastru, luna plină
Arginta-nstelatul gol.

Azi, pe-al porții stîlp, o cioară
Ține-n plîscu-i moarte foi...
Și e frig și plnuă-afară,
Iară prin copacii goi
Valul vîntului tomnatic
Plînge cu sălbatic grai,
Dti amor primavăratice
Mort-născut în luna mai.

REÎNVIERE

De-ar veni" a doua oara
Să-ți împrospăteze spinii,
Pe născutul din Fecioară
Azi l-ar răstigni creștinii.

POEMUL SPECTRULUI SOLAR

C i n   l i I

GENEZA CURCUBEULUI

Cel ce-a zvîrlit pe boltă curcubeul
Și-a plîns prin asta propriul păcat
De-a-și cerceta prin sine însuși Eul.

Prin nouri Unitatea și-a filtrat.
Și distrămînd lumina din Lumină,
Multiplul miez ascuns și-a denunțat.

De-atunei și-acuză-n toate prima vină
Și-n tot ce face se preface-n scrum,
Că doar s-ar mai reîntoarce-n origină.

Dar cum să-i judec mintea eu și cum
Pot eu să-i tălmăcesc alcătuirea,
Eu praf din praf, eu cel nimic, eu fum.

El cloâr c-n mic si-n mare toata firea,
Omnipotent, etern omniprezent,
Și-n tot ce-i muritor e Nemurirea.

Așa din timp El s-a făcut: moment,
Cum din lumină s-a făcut culoare...
Și din inconștient fu conștient.

...Și-așa scornind viitoare rfm viitoare,
Prin Sine-n Sine lumea născoci,
Precum sămința zămislește floare.

...Și floarca-i rod și rodul e spre-a fi
Dm nou sămmtă-n ceea ce devine
Și iar se pierde-nspre-a se regăsi.

Sc neagă și s-afirma-u Rău și-i Bine
Eternul Toi și-n asta-i dă avînt
Nevoia de cunoaștere de sine.

Ea4 doar Ideea primului Cuvînt
Și Ea-n scripturi ne stă generatoare
De Soare, Lună, stele și Pămînt.

...Și-a fost cuvînt tăcerea creatoare,
Așa cum Timpul s-a făcut moment
Și cum Lumina s-a făcut culoare,

S-a smuls apoi din Vechiul Testament
Suprema intuiție, în clipa
Cînd magi zăriră stea la orient,

De-atunci pe seama ei și-a-ntins aripa
Și-n zboru-i Tatăl dobîndit-a Fiu,
Predestinat a-i recolta risipa.

Trompeta Im răsună prin pustiu :
„Cunoaște-te pe rine prin iubire
Și moartea-ți va ii leagăn, nu sicriu.”

MS

Ci omul incrusiat în omenire
Cu pondere de cruce pe Calvar,
Și-a ispășit divina-nsnflețire.

Dar și-a băut aceticul pahar,
Ca-n fiecare spin de pe cunună
Să-i străințească-n nimb un solitar.

Visînd cu vis în noi să recompună
Colonie din spectrul părintesc,
Ne-a spus dumnezeiasca lui minciuna.

Căci adevărul nu e omenesc,
Ci e sintetica zădărnicie
Din analiticul păcat ceresc.

Cu providențiala lui tărie,
Dizolvă veșnicia-n clipă și
Tot El dizolvă ciipa-n veșnicitt.

Iar prin himera lui învață-a ști
Că bulgări de pjmînt s-au rupt din soare,
La fel *cil* globul care ne urzi...

Și cum pricini la fel iscoditoare
Nu pot lăsa diecit urmări ia fel,
Sîntem în mii de stele călătoare

De-aceea dextra cle-nălțăm spre Cel
Ce-nvîrte-n Hău sincronie Universul,
În mii de stele ne-o-nălțăm spre El...

Și-n clipa cînd îmi plec spre Dinsul mersul,
Spre Dînsu-n mii de stele mersu-mi plec
Și-n armoma-I mi se-ncheagă versul.

339

Cu bun.' știu că vin și stau și trec
fiii proza poeziei Lui constante,
Păiruns de muza sufletului grec

Și-mpră.șim in inii de diamante.
Mi-arunc din stele verbul meu nătîng
în Iadul florentinului Durante.

...Și mă grăbește clipa mea și pling
Ca timpul tot nu-mi este la-ndămîna,
Să pot a-l pierde, nu mereu să-l strîng.

Mi-a> sămăna cu mult mai largă mină
Oecit Sămănj'.i'iu uriaș,
Imrea^ă fiunviwrța lui păgîna.

Bătrînul Chronos, Iacomul vrăjmaș.
Vrînd clipa-n orice clipe sa-l dispute.
Pe om 1-a prins in gheare pătimaș.

E luptă grea-n adîncuri nevăzute :
Yimiteam om c să cîștige timp,
Și-a pierde timp e-a zeilor virtute.

Drept Sabaoi, mă iartă că le-nghimp
Cu ac mărunț de viespe otrăvită.
Cimîndu-ți corileii din Olimp :

Dar mi-a suri' eretica ispita
De-a-ți spun: că-n zadar i-at năruit
Sub bunătatea Ta nemărginită-

Din nou de sub milenii de granit,
Ca buruiana rea din piatră seacă,
iw-se-vor la s iaij negreșit ;

Că toatc-u noi sc-nalță și se pleacă,
Fertile-n bine și stenle-n rău,
Cu păsul vremii ca să se petreacă.

Să crească-n lume cît de mult dudău,
Menit e-n trandafiri să renflorească,
Stropit cu lacrima ochiului Tău.

Și trandafiri oricît de mulți să crească,
în propriul lor spin s-ar mistui,
De n-ai avea Tu lacrimi să-i stropească.

Că tot cc-a fost și este și va fi
Stă-u ouclulașitele revenirii.
Așa cum Zaratuștra nc vorbi.

Doar unul duce-n Pronia Zidirii,
Ca sfetnic permanent și ne-adormit,
Noroadele pe calea mîntuirii.

Acela pe Isus L-a ispitit;
Dar Cel chemai ispitele să-nfrunte
Cu zor din fața lui L-a izgonit.

Ya fi simțit adeseori sub frunte
Cum îi zvicnea-ndoiala, mai apoi,
Că I -a gonit aluneca de pe munte.

Că toate sînt dumnezeiești nevoi —
Virtuți și vicii — muguri pe tulpina
Divinei rădăcini infipte-n noi ;

Colori cc-n **roi** rîvnesc înspre lumina
Din care fost-au a se distrăma,
Ca să-și pătrundă Domnul origina.

Dar cum și-a distrămat lumina Sa
Cel ce-a zvîrlit pe boltă curcubeul,
Crmml tropismul de-a se cerceta,

Așa și eu, fjltrîndu-m'i Dumnezeuul
Prin prisma sufletului apostat,
Mi-am descompus în stropi de zei proteul,

Ca rind pe rjnd să-i cînt, treptat, treptat.

Ciniecul U

CJPIDON

Făcut-am chef. Sint în continuare.
Ma-ntorc de Ja banchetul lui Platbn '
Si-:ni trebuie lumină foarte mare.

Mi-zprindeți toate lăropile-n salon :
Vreau, ca Musset, să-mi cînt în frac festinul
Prezumțiosului meu Cupîdon.

^pumca^ă ca șampania tot vinul
Din cupa rom.iniiymuhu sorbit
Cu buze ce-au ornat alexandrinul :

citească ria:on, românește, cu accentul p, ultima silabă, P •**
șjrs.Tste ; Platon. £

Dar endecasilabul cumpănit
E mai chemat a limpezi fermentul
Copilului din spumă plămădit;

De-aceea chiar de m-ar lua curentul
Să cînt cu sufletul amoml meu.
Cu mintea îmi voi stăpîni momentul,

Dc bună samă c-am iubit și eu,
Dar mi-am filtrat prin conștient beția
Cum Domnul s-a filtrat prin curcubeu.,

Și cercei în J în mine poezia
Acestei aparențe de senin.
I-am descompus, în tonuri, armonia.

Cînd vine copilandrul androgin,
își țese și-n bordeie ca-n palate,
Alcov suav cu tainic baldachin.

Pe pale ori brocarcle parfumate,
Ia mlădieri feline și, galant,
Preface visurile-n voluptate.

Perpenand neantul în neant,
în toți îndrăgostiții de pe lume
I-î singură amantă și-un amant.

Că doar c dat născutului din spume
Sa ne momească spre-a conunua
în om p? tata-n fiu din mime-n nume

A >a e cu Adam și tot așa
Ainiin.I i.îsfnraza și pe Eva,
F. lanț de live spre-a o procrea.

Ananga, Cupidon ori Camadeva,
Putem pe Cros să-l numi™ oricum.
Tot El e-acel ce-n noi frXmmtă seva.

Așa-n prezent ce-a fost își face drum
Spre Domnul, ca să-nalțe-n om Ideea.
Și-n veci de veci va fi precum acum.

Doar preutca.ude *H* Mantineea.
Când m-am aflat Ia dînsa cu Socrat,
Ta proslăvit Amorelui scînreîa

Și-apoi ne-a spus că Maisirului fu dat
Să-nalțe-n om pornirile-animale
Către Frumosul cel adevărat.

De-atunci Iluzia-ntiJni-o-n cale
Un strop de Cer, s-a fecundat cu el
Și-a populat a PUsjcriUv; Vale.

In primul om si-n toți de-atunci la fel
își mină Camadev a papagalul,
După modelul primului model...

Și valul după val împinge valul,
Și toți iubim după comanda-ntăi.
Realul ca să toarcă Idealul...

Și-așa ne ducem toți, și buni și răi,
împinși din devenire-n devenire,
Pe-ale Cyterei nepătrunse căi.

Ea-ntindc-n umbră mreaja ei subțire
Și noi ne prindem lesne-n firul fin
Ca să durăm un ciclu de rodire ;

Iar ciclul cînd se va-mplim deplin,
în sinc-ntoarce-se-va Curcubeul.
Ca Eros sa iecundu-n nou si-nm.

Prîn prisma asta cercetindu-mi eu'
Amorurilor mele din trecut,
Surîd că le-am purai pe umeri greul.

Sub orice formă m-ar fi străhăwt,
O, marc Doamne, dl mî-au dat să sufăr,
Și eu, Ia nudul meu, cit le-am duait !

Precum pe ape florile de nufăr,
în sutleru-mi, rămase încă V I L
Dorm aminuri închise ca-nir-nn cuffăr.

Deschid capacu-n nopți mai azurii
Și zboară Cupidon în fulgi de fluturi
Cu-aripc blonde, brune, castanii ;

Iar cind I Iceata-n negrele-i ținuturi
Mă fură din nocturnul selenar,
Plătesc cu lacrimi străvechi tributuri.

Că doar Ananga nu vine-n zadar ;
Chiar cind amoru-i trecător capriciu,
Tot lasă-n urmă picături de-amar.

Dar cind certăm al trupului deliciu,
Disprețuind aceea ce dorim,
Devine-Amorul cel mai greu supliciu.

Iubim cu mintea noastră, ori iubim
Cu simțurile, ori din vinuaie,
Ori numai sufletul ni-l mistuim. —•

Le-avem în noi pe toate-amestecate.
Dar sa ne scoată n-au putut nicicînd
Din singuratică singurătate.

Sa fie Cupklon ori crunt, ori blînd,
Săgeata lui tot nu ne poate-atinge,
Pînă-n străfund, nici suflet ți nici gînd ;

Chiar dacă Meșterul ne si convinge
Că pentru Dinsul cată să murim,
El ne supune atunci, dar nu ne-nvinge.

Așa, în rătăcirea spre sublim,
Ne-nlănțuim bărbat și cu femeie,
Din nou Olimpul să-l recucerim ;

Jar cînd va da tot ce i-a fost sa deie,
Copilul orb se va rentoarce-n zbor
La sinul Ycnerei, materna zeie.

Se va-nclina în fața ej ușoi,
Și scuturîndu-și de săgeți desaga,
I-o va depune goala la picior.

Orice-ndrașit atunci uitîndu-și draga,
Momentul liberării va suna
Născuților din Venus volgivaga...

Si iarși apele s-or tulbura.
Deasupra lor să zboare porumbeii...
Șj iar celesta Venus va trona.

Vor ține-atuncea sfat suprem toți zcii,
Văzînd că sa-L renască-i necesar
Pe Cupidon din coapsele femeii...

Și-un ciclu nou va sa renceapa iar.

C i n r e c u l III

M I N E R V A

Mă necăjeam s-adorm, cînd o văpaie
Albastră-verde-n ochi îmi fulgera,
Illumimndu-mi bezna din odaie :

Spre mine o bătrînă-nalntă ;
Mă străpungea privirea ei ca spada
Și-o cucuveau pe umăr îi zbură.

Eu : „Iasmă, cine ești ?" Ea • „Baba Rada.
Minerva toți latinii m-au numit
Și-Athena-Pilas m-a știut Helada."

Am stat în pat de spaima pironit...
Și-așa i-am ascultat ca-n somn povestea...
Și-n zori cocoșul babei m-a trezit.

Mi-a spus cum i s-a dus în lume vestea...
Ș! toate cîte mi le-a spus în vis
Leîncredințez terținelor acestea.

Orcanul, ca s-o nască, s-a deschis,
Xvîrliud cascada lui multicoloră,
Din adîncimi, pe culmi de paradis;

Colorile s-au învîrtit ca-n horă,
Dînd curcubeul spectrului solar
Topit în alb cu-Athâna-n auroră.

Dar Jupiter a consumat-o sar,
Și-apoi, avînd olimpică migrenă,
Tu ^ indecat de-tm urgisit fierar :

Cam șchiopătînJ, V'iican veni-^ arenă,
Si dînd cu barda-n creștetul temut,
Țîșni Minerva înarmată-n scenă.

De-atunci toți oamenii au cunoscut
Că numai din supremă suferința
Pe lume-nțelepciunea s-a născut.

Dar ne-am lipsi de scumpa ei ființă
De n-ar avea si alte-nsărcinări
Întru frumos de-naltă iscusință.

T ntonia s-a furișat din mări
Și s-a ascuns în mitice tablouri,
De unde Jupiter. j scos-o-n zări -.

Izbindu-se cu țeasta lui de nouri,
Minerva-n ploii de aur răsări.
Ca să-mblînzească mai urriu pe .bouri.

Ea pin' și cu Neptun se război,
Dar din pămîut a născocit măslinul.
Ca semn că lumii pace dăruie.

Deci, stăpînind furtuna și seninul,
Simbolizează veșnicul eter
Filtrat prin curcubeu de-Atot-Divinul.

Sanscritul manas, pe Pămînt și-n Cei,
Pînă-n străfurdu-i ca să se pătrundă,
Se limpezi-n Minerva de mister :

Ca pentru-a fi, nu poate să s-ascundă
în Unitate, Totul variat,
Cum nu-i dat mării să s-ascundă-n undă.

Așa lot Universul l-a creat
Tropismul de cunoaștere de sine,
Vital avînt prin curcubeu filtrat.

Nu pricepui pe Babă tocmai bine,
Dar îmi părea că crește-n Parthenon
Mai mare decât templul în ruine.

Barbare vremi s-au năpustit eu zvon
De-I prefăcură pînă și-n moschee,
Cu tot războinicul Minervei ton.

/îmbii prin vis la comica idee,
C-anume pentru asta Jupiiier
Pe-nțelepciune o născu femeie.

M-a l ript atuncea ca-nroștlul her
Privirea arzătoare a Meduzei,
Pe scutul Babei. în bandolier.

Dar dominat prin mușcătura buzei,
Pe partea ••lingă m-,im întors în pal
Și friu am pus zburdălnicieii Muzei.

Gorgona șerpilor și-a astîmpărat ;
Iar Baba, potolindu-și blind scînteia,
Cu glas de flaut a continuat:

„Am fost Glaucia și Erganeia...
Și alte nume mi-au împodobit
Cu ncoronări superbe odiseea...

Pe munți, în temple, tu m-ai întîlnit :
Pe Celius și sus pe Capitoliu,
Pe Acropol și Aventin am strălucit;

Iar prin muzee, sufletește-n doliu,
în Páros și Carâra de-am visat,
Tresar întrun marmorean orgoliu."

Păru de-atîtea nume fascinat;
Dar ea continuă nctulburaiă :
„Științe, Arte, — tot am dominat L.

Juncana-mi fu pe rug sacrificată ;
Iar pe cornuți i-am pus în jug la plug.
Și pentru cîte n-am mai fost cîntată .'!

Omer și Hesiod la sînu-mi sug,
Pîndar mi-a fost discipol ca și tine
Și alți lipsiți de-al muzelor belșug."

Aceste vorbe de otravă pline
I le-am iertat cînd iar m-a aruncat
Deodata-n lumi abstracte, mai senine..

M-a dus în V'eda, în sanscrit curat.
Jurîndu-mi c-a îscat-o Murdha-divah.
Supremul element imaculat...

Și iar la greci se-ntoarse guraliva,
în lupte de-amazoane și cyclopi
Și de titani mineîndu-le coliva.

Prin minervalu-acesta dam în gropi.
De nu-nvîrtea Thyresias bastonul.
Ca să străvad ai dimineții stropi...

Și cum s-a luminat în colț plafonul,
Lin brun paingan mi-a vorbit așa :
„Bătrîna asta-și pierde Parthenonul...

La tine vine pentru-a te-nșela.
Cum a-nșelat-o și pe Arachneea,
Frumos ca dînsa neputînd broda ;

O mușcă răutatea și de-aceea
S-a abătut acum pe la români,
Ca să le cerceteze epopeea...

Dar nu-i priesc asemenea pagini ;
Căci ce-ar putea să facă-nțelepciunea
în țara-n care toți se cred stăpîni ?

înghită-i pentru veci pe toți Genunea,
Să nu-și mai toarcă rostul dureros,
Precum îmi torc și eu deșertăciunea

Zvîrlii din pat cu perna furios
în necuviincioasa arachnidă ;
Iar Baba disparu-n gheenă-n jos.

Trezit, gîndii cu mintea mal lucidă
Că lumea asta se clădi-n zadar
Cu șubreda Minervei cărămidă...

...Și-ața creștinj vlăstar clupă vlăstar,
Durarăm lanț verigă cu verigă.
Din neam în neam, hotar lîngă hotar.

Pe-atunci: a nu era supus ori rigă,
Nici \ as de lut ori vas de porțelan...
Și toți mincam aceeași mămăligă.

Dar cînd în capul nostru de bostan
A prins a încolți filozofia,
Ne-am curățat de bine an cu an...

Iar vinturîndu-ne-ntre noi prostia,
Științei nu putem să-i dăm de rost
Și masacram cu vorbe Poezia.

Am fost odată fericiți, am fost
Pe cînd trăiam cu ursul în pădure,
Sub insielarul nopții adăpost.

Dar cînd veni Minerva să ne fure
Știința neștiinței de-a trăi,
Ne-a-nchis în temnițele ei obscure.

De-atuncea, osîndiyi a suferi,
Mereu nc-am infiltrat otrava seacă
De-a vrea să știm ce nu se poate ști...

Și veacuri peste veacuri vor să treacă,
Prin rătăcirea minții în delir,
Sub care iruncea omului se pleacă.

De-aceea-n versul meu nici nu mă mir
Că-nțelepciunea noastră-i ca nimicul :
Ne pare tare, da-i subțire fir.

De poți tu dîrrsa țese borangicul

• Pr_ontK iramek Poprii ron.ine*.- Ș« accentuate după «««.««a ritmică a endecasilabului. *Atbn*» derivă dm *Athina* (Strălucitoare), numei, _ocr;t al zeiței. *M[^]dha-d[^]b* se otețtr *Murda-div*.*

[VISA LA ȚĂRMUL MARIII

Visa ia țărmul mării
Un trubadur vestit
Și-n mistica-nserării
Părea nedumerit ;

Cît timp trăiește încă
Povestea unui val
Ce-a-ncremenit în stîncă,
Izbindu-se de mal

Mai mult decît fiorul
Ce l-a surprins din mers,
Cît timp trăiește dorul,
Încremenit în vers ?...

PRIN BEZNA..

Înfîpt cu creștetul în nori
Și-nfîpt cu gleznele-n pămînt,
Am vrut cu trudă și sudori
Să smulg euvîntul din Cuvînt.

M-am opintit din răsputeri
Spre frunte inima să-mi trag ;
Dar din sforțările de ieri,
În suflet am rămas beteag...

Și-acum, prin 'beznă dibuind,
Înaintează încet, încet,
De cîrja minții sprijinind
Infirmitatea de poet.

r

FIARA

Privind harta, țării

Hotar din aprig singe piămădit,
Pe lini; vremuri negre s-abătura,
Și-acum te văd sub greaua-ți lovitură
Pe harta Țării mele-nghemuîr

Cînd leul aprig este greu rănît,
Isi stringe ghem semeață lui făptura ;
Apei deodată, dinlr-o săritură,
Se năpusteste-n cei ce l-au lovit.

Așa te \ Id acuma, Românie ;
Dar vai de clipa cea de vijelie,
Cînd tiara cruntă se \ a năpusti,

Orieît va fulgera atuncea tunul,
Cu brațul de granit il \om zdrobi.
Sau vom muri cu toți pină la unul !

TRECE VALUL.,.

Auzi comanda marelui Traian i
.Metalic suna glasul prin ruine :
„Române, trece valul peste tine,
Atine-te cu pieptul tău roman '

Pe Mircea, pe Mihai și pe Ștefan,
I-au2i strigînd în ceasul care vine i
Ca-n Turda, Războieni, ca la Rovine.
Ridtcă-ți oțelitul buzdugan !

Române, la chemarea strămoșească
Nu-ncepe sîngele să-ți clocotească
Prin văi și dealuri, prin păduri și munți ?

Ori ți—ai pierdut de-a pururi idealul ?
Ce. nu mai poți furtunile ja-nfrunți '•
Române, peste tine trece valul !"

SONET CARE SURIDE

(Alcătuit cu rimele propuse de revista *Gluma*)

Bătrin sonet, ca o străveche brișcă
Ești scos din uz... și-n iot ce te concerne.
Pe când uitarea praful și-l așterne,
Cu rime date puricii te pișcă.

Dar știu că doimi pe strălucite perne
Și tronul tău uzura nu ți-l mișcă :
X'eclătinat ramii ca 0 podișcă,
Peste cascada gloriei eterne.

Ești încărcat electric ca o pilă
Și te descarci ca roditoarei ploaie,
De-ți pui pe vers olimpica sedila...

De-aceea gluma seacă nu te-ndoaie
ȘL LCrtăxir șwrizi ca o zambilă,
Cînd vor nătingii să te-arunce-n zoaie !

[BLESTEM]

Îți ții închisă pipa-ntr-un saltar.
Nici nu fumezi cu ea, și nici n-o dăru'
Rămîne, deci, la mintea fiecărui
Că rostul tu i-l furi ca u> tilhar.

De porți ca stridia mărgăritar
Și-al ține-ascuns. Harpagon, tu stărui,
fii blestemat ! Ca Troia să te nărui
Și-n iad să-ți ardă sufletul pe jar !

E taptă de nebun sărac de vise
Să ții comorile prin scrin închise,
Ori pe femeii închise prin harem.

Deci nu mai fă, Emil, pe mangafaua
Și da poetului urgent lulea.
Ca te dezleagă popa de blestem !

OSÎNDĂ

A vrut cel tot cu-nverșunare
Să-mi dea pedeapsă de titani
Și-un strop a aruncat în mare
Să-l caut mii și mii de ani.

„De-l vei găsi, ți-e mîntuirea”,
Mi-a spus părintele suprem ;
Eu, însă, cumpănindu-mi firea,
Să-l cam nu niiez, mă iem.

De l-aș găsi, și marea seacă,
Ne prăpădim și eu, și strop...
Mai bine veacuri las' să treacă
Și-n clipă tot mai mult mă-ngrop.

PE GLOB

Bălrinii spun că apa trece
Șt spun ca pietrele rămin ;
Dar jocul altfel se petrece
Pe scoarța globului bătrîn ;

Ca piatra, cît ar fi de lare,
Se macină ți trece, stînd ;
Iar peste trista măcinare
Doar apele rămin, curgînd.,

PIPA

Fumam ; din pipa, fumul
 Se-mprăștia pe vînr,
 lășiud in urmă-i scrumul
 Să cadă la pămînt.

Zvîrleam deșertăciune
 Din pipa (nea pe nări ;
 Iar din amărăciune
 îmi distilam visări...

Și-așa-n pustiu de vreme
 Umblind pribeag pe drum.
 Din funduri de poienc
 Pe frunte-mi cade scrum.

ÎN TREN

Cînd sînt în tren pornit la drum,
 Cum sint atins de miopie,
 Pămîmu-mi pare ca de scrum.
 Iar zarea-mi pare plumburie.

Și-așa nedumerit cum sad
 Lăsînd pe geam sa-mi zboare duh
 Mi se năzare cum ca-l văd
 Prin spațiu străbăiînd văzduhul.

„De unde vii și unde mergi,
 Tulburătoarea mea nălucă...
 Și prin meleaguri îți alergi
 Nepotolitul dor de ducă

Așa-mi răspunse la-ntrebare :
 „Eu vin din întînitul mic
 Și zbor spre infînitul mare...

Din niciodată spre mereu.
Prin veacuri hoinărind pe câmpuri,
Ne vînturăm și tu și eu
Mici existențe de răstimpuri"...

SERVITUTE

Să fie ignoranță,
De soarta m-a respins ?
Ori, poate, eleganță,
De m-am lăsat învins ?

Puteam fără-ndoială
Și eu să mă ridic
Dar, ve7.î... din plictiseală
N-am vrut să fac runde.

Doar m-a chemat Frumosul
Cu degetu-i discret,
Și-atunci avui ponosul
De-a mă trezi poet.

Și cultivînd sonetul,
Biet fără' de roade pom,
Pentru-a servi poetul,
Sacrificai pe om.

Vedeți, grilajul parc-a fi deschis;
Deci in grădina mea cu cer de toamnă
Intrați, vă rog, preagrațioasa doamnă,
Intrați și veți culege flori de vis.

Tentată de veți fi. ca-n paradis,
De mărul șarpelui, nimic nu-nsamnă,
Că-n veacul nostru nimeni nu condamnă
Pe biata Evă de s-a compromis.

Eu nu văd nici o piedică morală ;
Va fi doar o greșală virtuală,
Păcătuind cu-absentul autor.

Iertați-mi, deci, vă rog, ireverența ;
Iar de cumva vă par prea mușcător,
Sînt gata sa-mi îngenunchez prezența.

CHEMAREA FLORILOR

Nătîngă vi-i chemarea, biete flori
Cu nevinovăție zîrnbitoare
Filtrăți imaculat senin de soare
înr-o dulcegărie de colori.

Așa-i povestea ; funigei de sori
Se tupilează-n fiecare floare
Si-nfiripați în spumă de culoare
își plîng metamorfoza zîmbitori.

Așa-i și-n nouri, unde curcubeul,
în șapte tonuri, sfișiindu-și eul,
Deplînge raza ce l-a destrămat...

Dar cine și ie oare-a cui e vina
Că-n lumea asta nu-i nimic curat
Și că ne minte pînă și Itimina ?...

INVECTIVA

Veacului meu

Oribil veac netrebnic și zălud,
Cu fiere scrii mișeJnica ta carte
Și, clocotind de urlatul lui Marte,
Lovești cu braț distrugător >i crud...

Pe-ntreg părtinitul gemete s-aud
De suferință, de torturi și moarte ;
Ți-i sufletul de Dumnezeu departe,
Incendiar călău de sînge ud.

As cerne-n vînturi pleava ta mărunță,
Să piară-n veci povestea ta cea cruntă,
Demonic sol venit din fund de iad !

Sta mintea-**Ji** loc gîndindu-mă la tine
Și dezgustat de josnicu-ți răsad,
Că-s om pe-asemeni vremuri mî-i rușine.

ML'ZEI MELE LITERARE

Preascumpă Muză, anii m-au trudit
Și totuși mai tresar pornind spre tine,
Că tu-mi ești soarele ce prin ruine
Își mai strecoară raza-n asfințit.

Ești farul însetării de zenit
Cu-naltul armoniilor senine
Și-apnzi în sufletu-mi străvechi lumirte.
Ce licăresc ca-n magic răsărit.

Mereu, oricum, oriemd și-oriunde
Chemării tale dragi îi voi răspunde
Cu-ace-lași dor, și nu voi înceta

Decît în clipa saltului cel mare,
Cînd ceasul cel din urmă va suna,
Ca sa-mi suspin etema renunțare.

ALCHIMIE

Azi am fiert un curcubeu
în căldarea cea fierbinte
Din laboratorul meu
Dc cuvinte.

Şapre-am pus ? Safir, Rubin,
Lăcrămioare. Mătrăgună.
Aromatice. Senin.
Şi Furtună.

Mai apoi încet, încet,
Mestecînd fără-ncetare,
A ieşit un biet poet
Din căldare.

Ce-am trezit din curcubeu
M-a cuprins atunci mirarea,
Cînd văzui că-s însumi eu
Arătarea.

DRAGOSTEA

O piskă-ndragi }stila
Miori*ia pe coperiş ;
Asta-i dragostea .- Suiş
Spre demonica ispită.

Din nocturna miorlăire
Se iscară trei pisoî ;
Asta-i dragostea t \$uvoi
Nesecat de nemurire.

LUNA PLINA-N MAI

Cînd Frumosul din Natură
Singuratic îl admir,
Cu nesățioasă gură
    II respir.

Și-mbătat de armonia
Ce pătrunde-n mine viu,
Simt ca asta-i Poezia.
    Nu s-o scriu.

Din sfera blondă, luna opalină
Vrăjește-n goluri liniștea de-argint...
Și-n noaptea asta plină de lumină
Uităm că ea și stelele ne mint.

Foșnesc tăceri de-armonioasc șoapte
Ce din surdina altor lumi pornesc...
Sînt îngerii ce fredonează-n noape,
Ori sufletele morților șoptesc ?...

RUGA

Cinele, lovit, urla :
își striga spre cer durerea ;
Dară sus, in cer. Puterea
Strigătul nu-i asculta.

Cîncle-a murit. Ei și !...
Parca ce-i de moare-un cine..
— Iartă-i strigătul, Stăpîne,
Ca din voia Ta porni!...

SE RUPE LANȚUL

Umblăm prin întuneric și pustiu.
Deși e plin de lămpi tot Universul,
Pe dlbuite-n beznă ne e mersul
Din zori de leagăn pînă la 'sieriu.

De ce trăim și cum trăim nu știu,
Și pe-ndoieli crucificat mi-i versul.
Medaliile toate-și au reversul,
Și-argintul, chiar, cu vremea-i plumburiu.

Cu gîndul hoinărim pînă la stele,
Ba-l fluturăm chiar dincolo de ele,
Deși ne leagă lutul de Pămînt...

Iar cînd ne sună ceasul dezlegării,
Se rupe-un lanț de clipe și-n marrnmt
îi zîngănesc verigele uitării.

VALURI

Ca o nălucă dintr-un gând
Pe lac apare zvelta barcă.
Și-ncleapărtându-se, curiud
În valuri se cufundă parcă.

Pe urma ri, un joc nebun,
A vîntului stridentă larma
Frămîmă valuri în Neptun,
Și cum le naște-așa le farmă.

Pe mal, de plictiseală casc,
Torcîndu-mi gîndurile-n valuri
Din frămîntarca căror nasc
Si mor atitea idealuri.

SPRb ȚINTĂ

Vin valuri după valuri să te-nece
Si voinicește către mal înoți.
Birfesc mereu clevetitorii toți
Și... cîinii latră, caravana trece.

Delaolaltă, slugile, stăpîinii,
Plecîndu-și fruntea, fericire cer ;
Deasupra tace veșnicul mister...
Iar jos domnește tirania pinii.

Te mușcă dinții clipelor fugare
Și zi cu zi înduri ofensa lor,
Plîșînd ca un bezmetic pe-un covor
Pe care-l simți fugîndu-ți sub picioare.

Și-așa, cu anii. lupta te-mpietrește.
Te-năbuși de-al deșertăciunii fum...
Să-ți faci cu toatele-nainte drum
Spre viermele ce-n umbră te pîndește.

vis

Visez ades c-a fost un vis
întreg războiul blestemat;
Un vis urît de Iad trimis,
Pe care treaz l-aş fi visat.

Doar oamenii n-au fost nebuni
Să fi făcut atît măcel,
Cînd toîi de-a valma sînt minuni
Cu chipul Domnului la fel !

Ca sufletul să mi-I încmt,
Visez că vechiul Paradis
Mai lasă urme pe Pămînt...
Dar ce rămîne dintr-un vis

BALADA FULGERULUI

..Şi fost ar fi mai bine de mă cafteam un fulger'.

Cînd pe căi întunecate rătăceşte biata-mi muza,
Fulgerul îi este-n noapte preţioasă călăuză :
De aceea cum prin nouri fulgeră cereasca spadă,
Tot aşa şi pe hîrtie pana-mi fulgeră-n baladă.

Se născu Vulcan pe lume slab, diform şi-atât de slut,
încît maică-sa, Junona, ca să-l facă dispărut,
Fugări-n Olimp copilul şi, prinzîndu-l de-un picior,
îl zvîrli din înălţimea muntelui strălucitor
Drept în Lemnos. Făurarul cel de mai tirziu trecu
Prin văzduh o zi întreagă pîn' ce-n insulă căzu.
Izbitura fu de moarte, dar ne povesteşte mitul
C-a rămas pe veşnicie numai şchiop nefericitul.
Totuşi, oameni mai de treabă din ţinutul insular
îl primiră, şi-învăţîndu-l meseria de fierar,
Răsădiră-o fire mîndră în băiatul exilat,
Ce crescú isteţ la minte şi la trup înfiripat.
Mai tîrziu, pornind spre Etna, sub clocotitorul munte,
Ajutat de uriaşii ucenici c-un ochi în frunte

Ce-ntceau din foi cărbunii ca să modeleze fier,
Așezară împreună un vestit atelier.
...Și muncea călitul meșter neclintit păstrîndu-și locul,
Asudînd din zori în noapte făr-a stinge-n vatră focul
Și făcînd în minite planuri cum să certe omenirea,
Ga sa-și aibă toată lumea pe dreptate răsplătirea.
Din furtuni de cugetare, în pornirea lui grozavă,
Furca ce ridică valuri după valuri pîna-n slavă
Născocit-a, dăruind-o lui Neptun ca sa frămînte
Oceanul și pe oameni cu înec să-i înspaimînte.
Dar nemulțumit cu-atîta, de-ucenici înconjurat
Și cu sufletul de biciul răzvrătirii întărtat,
își privi-ncruniat ilăul printre dinți scrișnind sudalme...
Șs-apucînd în mîini ciocanul, după ce-și scuipe în palme,
Cu ciocan Vulcan, lovind-o, nicovala zgudui.
Iar din crîncena lovire, sprinten fulgerul țîșni
Și-n zigzag de foc frîngîndu-și viguroasa lui săgeată,
Despica cu violență atmosfera-nurne cată,
Luminînd cu măreție fioroasele tablouri
Și delirul și mînia furtunaticilor nouri,
Căci era furtună-n aer și furtună în ocean
Și furtună-n cugetarea viforosului Vulcan,
Care, înfruntîndu-și soarta cea lipsită de noroc,
își zvîrli răcnind durerea către sulița de foc :
„Tu ce-ți fulgeri într-o clipă spasmul zguduind Tăria...
îți rîvnesc în veci puterea și-ți invidiez mînia,
Căci cu cît e mai năprasnic, cu atît e mai frumos
Vajnicu-ți avînt ce-n spațiu șerpuieste fioros
Și desfîde cu înalta-i și superba-i încordare
Pe acel ce zace-n umbră umilit de resemnare,
Cînd revolta-i năvălește prin toți porii și-l îneacă
Mulțamit să-și muște **buza** pîn' la sînge, — și să taci !
Și-al fierarului sălbatec s-amenințator aivînt
Se lărge-n furtuna-ntinsă, dus pe șuieră de vînt.

Și-ntărit pe-ntreg pămmtui cu metal.ee ecouri _
Precum roșul întărește forța coamelor de bouri. ^
— Voi ce-ați stins în rezemare a rmmei voastre para
Și-ați txăit în întuneric sub osînda seculară,
învățați din meșteșugul maistrului fierar Vulcan
Cum se face înfrățirea dintre fulger și ciocan
Și ea-n nouri zvîcnkura secerii înflăcărate,
Despicați și voi prin beznă calea către libertate.

CÎNTEC PENTRU PACE

Oricînd și oriunde, cu-aceiași avînt,
Din zori pîn' ce noapte se face,
Un cîntec răsună pe-ntregul Pămînt :
„Vrem pace ! Vrem pace ! Vrem pace

Cînd tainic pe holde cad umbre-n apus
Si freamătul muncilor tace,
Se lasă pe-ntînderi un farmec nespus
Si holdele cîntă : „Vrem pace !”

Pe-acasă din fabrici cînd seara plecați
Si vraja mașinilor tace,
O clipă la poartă tăceți și-ascultați :
Mașinile cîntă : „Vrem pace !”

Copii de la școală în grupuri cînd vin
Prin parcuri voioși să se joace,
Privește-Î și-ascultă-le risul senin,
Că risul lor cîntă : „Vrem pace !”

Cînd urcă poetul cu-al Păcii stîndard
Pe culmi vulturești, sprc-a-l desface,
Lumini sclipitoare pe steagul lui ard
Și cîntă poetul : Vrem pace !

MĂGARUL ȘI TRANDAFIRII

Un măgar
Cam temerar
Cuteza să pască-n parc
Trandafirii...
Să nu te miri
Dac-al florilor monarc
Botul i-a însângerat,
Cînd cu ghimpii l-a-nțepat
Si-acum rage-ntr-un hambar
Ca mușcat de dinți subțiri.

Tilcul : Dacă ești măgar,
Nu te Ja Ia trandafiri.

AUTOCRITICA

Noiembrie. Furtună.
Noapte fără lună.
Cruntă noapte bruna...
...Și-n odaia mea
Vîntul îmi cobește :
„Cum pe astrul tău,
Tot așa și-n hău,
Nici o temelie,
Numai jonglerie
Cu nimicnicie.”
...Și vîntul gemea...
Și-n odaia mea
Noiembrie cobește :
„...Orișicîte-ardrege,
Bietul om s-alege
Cu-o singură lege :
Se naște plîngînd,
Trăiește oftînd
Și moare gemînd.”

POST-SCRIPTUM

Recitind ce-am scris,
Adaug precis :
„Cititor cuminte,
Sănătos la minte,
Vrednic cititor,
De muncești cu zor.
Fericit să fii,
N-ai timp să te ții
De gânduri pustii ;
Iar de le citești,
Le disprețuiești !
De-aceca și-aceste
Rătăcirii funeste,
Rupe-le pe loc
Și dă-le pe foc".

ISPĂȘIRE

Citind cronicarii

Că vin din depărtări întunecate
Simt bine, însă nu-mi aduc aminte
Nimic din tot ce-am fost mai înainte
În lanțul cu verigi nenumărate.

Pe căi de toți strămoșii mei umblate
Îmi port și cu străbune oseminte,
Căci ei învie-n mine din morminte,
Spre ispășire de străvechi păcate...

De-aceea uneori în clipe sumbre,
Tresar în mine-nfiorări de umbre
Ca o solie din adânc trimisa...

...Și-atunci în jilțul meu cioplit din veacuri
Mă-nfund citindu-mi veșnicia scrisă
Cu litere-nflorite de cerdacuri.

URNA

în crematoriul minții mele
Mi-am ars cadavrele de vis.
în setea lui de Paradis
Tot fumul s-a urcat spre stele...
Și-n cartea asta am închis
Cenușa ce-a rămas din ele.

ÎN ZADAR

Dacă poetul grădinar
A semănat cu mână plină,
Ca florile dintr-o grădină,
în vers cuvintele răsar.

Dar uneori, de sterpe par,
Numai acela e de vina
Ce n-a pătruns a lor lumină
Și le citește în zadar.

Cuvintele sînt flori de gânduri,
Le simți aroma printre rînduri,
De știi s-o miroși, cititor.

De nu, rămîn ca flori uscate,
Ce și-au pierdut parfumul
Și printre file dorm uitate.

POSTUME

SONET ALB

E ger pe culmi de poezie pură
Și-ngheară lacrima. Nici un avânt.
Totală dezlegare de pămînt.
Tăcere. Contemplare. Calm. Măsură.

Și totuși, atmosfera ei te fură ;
Cuvîntul se dezbracă de cuvînt,
Pulverizînd parfum, culoare, cînt,
Cu rece nepăsare, din natură.

Acolo sus, încremenit în vis.
Frumosul, ca un zeu în sine-nchis,
Tronează ireal și enigmatic.

Dar se coboară tainic spre poet.
Cu pasul cadențat și fantomatic
In alba lui hlamidă de sonet.

AFURISENIE

Mă jur pe toate muzele din lume
Că bardul Păstorel, amicul meu,
S-a înfrățit cu Bachus și mereu
Se ține numai de beție și de glume.

Cînd va intra în sferele postume
Cu plosca ridicată-n apogeu,
Să fie preschimbat în curcubeu,
Ca numai *aqaa pura* să consume.

Cite sonete mi-a parodiat
Aiîția ani să fie blestemat.
Să n-aibă parte de agheasmă șprițului.

Nimic ! Nici bere, nici rachiu, nici vin !
In numele Tatălui și-al Fiului
Și-al Sfintului Duh. Amin !

AMINTIRE

C-un drag al meu prieten, Păstorel,
Si două foarte nostime femele,
Ne-am întâlnit sub baldachin de stele
Într-o grădină, zisa „Fluturel”.

Era o noapte, nopților model.
Prin toamnă funigei schițau dantele
Sub cer albastru ca de peruzele,
Iar noi ne-mprospătam cu turburel.

Selena plină arginta Pomona
Și Bachus ne-mbăta ca Celadona...
Și clipele zburau ca vîntu^n lunci...

În amintirea lor ridic paharul
Și spre-al goli mereu, precum atunci.
Alung dîn mine septuagenarul.

BRUMAR

REPLICA LA REPLICA

**Auzi, tnă rog ? E nemaipomenit'
Poci să-l afurisești ți nici nu-i pasa !
Ce-i de făout"- Să-l pedepsim c-o masă,
De leac să-i fie craiului vestit.**

**De pilda : fie-i vinul oțetit,
Să-d fie berea caldă ți cleioasă
Și să-i deschidă baba fată-n casă,
Cînd noaptea va intra bețivănit.**

**Cu alte parodii de nvamenință,
Doar dc s-âr umili cu pocăință,
M-as îmbuna să merg cu el la chef.**

**De sfîntu Petru-atunci nu s-aj mai teme
Și bînd Cotnar din cupe de sidef
L-as, dezlega de grelele blesteme.**

**Must cu cofa bînd din cramă
S-a-mbătat de bună samă...
Ș-acum cîntă plin de dor
Jalea frunzelor ce mor.**

**Iar în toamna plumburie,
Un fior trecu prin vie.
Un fior ca de prohod,
îrigînat de-un biet rapsod.**

CERȘETOAREA

O biată drojdie umana
Umbla pe stradă șchiopătînd
Și gheara mînh îminzînd
Cerca (a lume de pomană.

Obrazul ei ca o smochină
Era de cute-adtnci crestat;
Iar trupul ei, încovoiat
Sub greaua anilor patină.

Cînd i-am întins și eu obolul,
Din mîină parcă mi l-a smult,
Și mulțumindu-mi cu tumult,
își molfăia prin gură golul.

îmi era milă de bătrîină,
Dar cînd obolul l-am întins
Un șarpe parcă m-a atins
Cu noduroasa babei mîină...

Și-n minte mi-a venit deodată
Că poate mina rece-sloi,
Eta cu anii înapoi

o ^ =TM p ~~~~~~

Atunci, topindu-se mătușa
în zvelta-i umbră din trecut,
Ca mîna goală să-i sărut,
își scoase grațios mănușa.

>

^

||

*

ROMANȚĂ UȘOARA DIN VECHIME

In maniera lui Carol Scrob

Văzui doi ochi duiși asara
Curn e cenușa, plumburii,
Pe care încă nu-i cântară
Avîntul vreunei poezii.

Cuvîntătoarea lor tăcere
Și farmecul privirii lor
Sînt o grădină de mistere
Cu parfumate flori de dor.

Văzui mulți ochi frumoși pe lume,
Albaștri, negri, verzi, căpriei,
Dar toți îmi par deșarte glume
Pe lîngă ochii cenușii.

CUMPĂNA

într-un platan stă focul și-n celalt
Stă gheața '• sentiment si minte,
Iar Domnul cîntSrește din înalt.

Focu-i nebun ; gheața-i cuminte,
Dar adevărul bine cumpănit
Stă drept în mîna ta, Părinte.

W

FANFARA PENTRU PATRIE

Sărmană Țară, Țara mea-n tortura
La nord si sud, apus si răsărit.,
Spre patru vînturi dorul mi-au zvîrlit,
De mima mi-i neagra ca de zgura !

Dar îmi înfrîng cu-a buzei mușcătură.
Revolta sufletului chinuit,
Că-s prea adine de dureros rănir
Spre-a-I ușura cu-a lacrimiei măsură.

Nu, botărîrea clipei nu-l destin,
Cînd viguros avînt către senin
Se luptă cu furtuna răbdător

— Române, frate, oțelit ca mine,
Te pregătește pentru viitor,
Avînd nădejdea-n Dumnezeu și-n tine !

IMN

(Variantă)

De-aici din întuneric, din străfund,
Spre rine, Doamne, strig sa-mi dai lumină.
Nu pot să te-nțeleg. Sînt eu de vină ?
Mă-nireb dc ce ? Și nu pot să-mi răspund.

Vreau sa te văd, dar neguri mi te-ascund ;
Vreau să te-aud, dar taci. De taină plină
O simt în suflet umbra ta divină,
Cu .mintea, însă, mi pot s-o pătrund.

Numai cu-antenele ce-mi dă Credința
Pot prin Nimic să-ti pipăi Neființa,
Căci ești, Stăpîne, chiar dacă nu ești...

Dar nu-mi ajunge-această îneîntarc
Și-ngenuncheat îți cer să-mi deslușești
Cum pot sa te slăvesc p-rin Cugetare...

RĂZBUNARE

De-ntind mîna-n noaptea asta.
Pot să prind o stea,
Că-i atît de-aproape vasta
Cerului perdea.

Chiar și steaua dragii mele,
Mîna dacă-ntiud.
De pe bolta cea eu stele
Pot acum s-o prind.

Și cum astăzi, înciudată,
Mi-a făcut un rău,
Steaua ci cea minunată
Aș zvîrli-o-n hău.

însă asta dac-aș face,
Mă tem ca ar muri,
Ceea ce de loc nu-mi plare
A se-nfăptui.

Deci mai bine-i voi trimite
Mine trandafiri,
S-o înțepe pasămite
Ghimpii lor subțiri.

P. S. Hat în vremei mă duse valul,
Și-n saltar uitat
Am găsit și madrigalul
Maî sus publicat.

ROMANȚA BANALA

Era pe-aiunci senin -și cald ȘI soare,
Și primăvara era-n toată firea,
Și pasărea purta în glas iubirea.
Iar florale haina de sărbătoare.

Și aur era-n unda de izvoare
Din raza ce orbea nemărginirea,
Și pretutindeni domnea fericirea.
Himera cea de veci amăgitoare.

Acum e frig și-i plîns și pustiire,
Iar corbii croncănind, în filfîre
De-aripi. se duc spre-ntunecata zare.

Stăpînitor deplin e numai vîntul,
Ce sună jalnic dangăt de-ngropare,
Dc -iiid iubirea și-a găsit mormîntul.

PATRU SONETE CARDINALE DE IERI

1. POLITICA

Nerușinata asta mă dezgustă
Cu vorbăria ei de precupețată.
Demagogie deșăntată-n piață
Și-acasă val peste morala-ngusră.

Se-ndoapă simulînd că nici nu gustă
Și au mișcări piezișe de paiățâ
Prîn balta intrigilor ca o rață
Își bălăcește-nzorzonata fustă.

Tu o cunoști prea bine, cetățene :
Te dă-ntr-o parte cînd se umfla-n pene,
Ori saltă peste tine îngîmfată ;

Iar tu, scîrbit de-atita viclenie,
Privind-o sus pe culme cocoțată,
Îți spui în sinea ta : *ce josnicie.*'

2. DIPLOMAȚIE

Cînd pe pămîni s-a coborît minciuna,
A tras în gazdă la un diplomat
Și, după ce-au prinzit, s-au pus la stat,
Vorbînd politicos ca totdeauna.

Făgăduindti-ne și soarele, și luna,
Și libertate, trai îmbelșugat,
Au încheiat tratat după tratat.
De ne-au înnebunii ca mătrăguna.

Iar cînd războaie grele s-au încins,
Privind de după geam ce foc s-a-ntins,
Spre-a nu-l vedea, au tras în jos perdeaua...

Apoi vazînd că lucru-i serios,
Spre-a nu pati și dumnealor beleaua,
Au șters-o pe portița de din dos.

3. ARMATA

Să mori *pro patria* e lucru sfînt.
Pe-aiceșt măreț ți nobil ideal,
De la soldat și pîn' la mareșal.
Ostașii toți fac sacru legămmt.

Dar un soldat, lipsind la jurămint,
Fu pedepsit de domnul general
Să fie dus pe cîmpul marțial,
Să lupte-n prima linie cu-avînt.

Cel pedepsit pe front se prăpădi,
Slăvit că pentru patrie muri.
Eu însă de-o-ntrebare-s tulburat,

Ba ma socot chiar vrednic de dispreț,
Că pîna-acum nu-s încă luminat :
Pedeapsă-a fost, sau ideal măreț ?

4. CLERUL

La masă. Vineri. Zi de post. Prelatul
S-a așezat blagoslovind pios,
Și consumînd tot postul -copios
Și-a binccuvîntart apostolatul.

Apoi, siesta ; foarte săturatul
Păstor al turmelor întru Hristos
Se-ntinde-alene, cască zgomotos
Și sforăie, cutremurirvd tot parul.

Dar s-a trezit -. dulceață și cafea
Și iapă rece de la gheață bea,
Ca pe deplin să-ți răcorească eul,

Căci robul crucii celui răstignit,
Înaltul presfintit arhiereul,
Visat-a cîrjă de mitropolit.

De ce te olarâii, sinuos bețiv ?
El : „Toată lumea stă pe-o clătinare...
Apoi etilul fost-a subversiv.”

După prielnica lui ușurare,
Își dete-o clipă de-aspirat răgaz...
Și iar porrd-n zigzaguri pe cărare.

Nu-ți înroși prea cumpătat obraz
Și iarta-mi, cititor, sinceritatea,
Cumva de-ți fac prin asta vreun necaz.

Dar ca să-mi mai alung singurătaiea,
Bețivu-aceia fost-am însumi eu
Și-mi disputam cu mine calitatea.

Așa e-n coloratul curcubeu :
Pe Ossa, Pelion, ca și pe Ida,
Toți zeii fac precum bețivul meu.

Că doar spre-a îndulci cu vis acida
Și-amara cupă-a vieții pentru toți,
își îndulcește Bachus agurida.

De-aceea în Olimp poți să-l socoti
De bună scamă stînd cu privilegii
în rîndu-ntîi printre compatrioți.

Ba chiar te-aș acuza de sacrilegii,
De nu i te-ai pleca pîn' la pămînt,
Cînd trece cu menadele-n cortegii.

Ci eu, din Noe generos vlăstar,
Socot că, vrednic dacă ești, nu-ți strica
Din cînd în cînd o doza de Cotnar.

Atunci idei și visuri te furnică,
Și-nsuflețit de sclipitor avînt,
Paharul tău spre Domnul te ridică.

Dar dacă n-ai al zeilor vestmînt
Și-ți treci, nesocotitule, măsura,
Legat te ține Bachus de pămînt !

CONDIȚIILE FERICIRII

Sînt șapte. Iată-Ie : Sa fii frumos
Și sănătos și tînăr și bogat.
Incult și prost și singur. Ferecat
Cu-aceste zale, 'treci victorios.

Nimic nu-ți poate fi nepriincios,
Cînd ești de :soartă astfel înzestrat.
De nici un lanț nu ești împiedicat
Și treci cu pasul ferm și viguros.

Treci înainte sprinten manechin,
Gustmd din rodul vieții pe deplin,
Ca un naiv și fericit copil.

Treci înainte strălucit model,
Eu te salut și te privesc umil,
Și-mi pare rău că nu-ți pot fi la fel.

I A R N A

**Bobotează. Ger cumplit
Peste ape-a pus cătușă
Și de ger a-ncremenit
Pân' si-agheastma-n căldarușă.**

**Dar vlădica, bucuros,
Geroetîndit-și damigeana,
Mulțumește lui Hristos
Că nu i-a-nghetăt Crăcăna.**

PENTRU POET

Atît cît omenirea va dura,
Vor dăinui și farsa și minciuna.
Că ieri și azi și mâni și totdeauna
A fost și este și va fi așa.

Dar tu, poete, nu te tulbura,
Rămîi senin și rece cum e luna,
Iar lirei tale stăplnește-i struna
Și liniștește-o în surdina sa.

Coiistrînge-te să te strecuri în taină,
Purtînd în buzunarul de la haină
Elogiul nebuniei de Erasm.

.Și-năbușind în sufletu-ți dezgustul,
Surîde cu volterian sarcasm,
Privind în jurul tău cum fierbe mustul.

TOAMNĂ

Lapoviță. Ploaie rece.
 Vînt tăios de nord. Polei.
 Un fior prin noapte trece,
 Că mîne-i sfîntu Andrei.

Dară maica nu se teme
 (Așa spune) de strigoi,
 Pentru că și-a uns din vreme
 Utile cu usturoi.

UNUI CRITIC

Lui G. C.

Rimez banal ? Și n-am cultură ?
 Și sufletește sînt pigmeu ?
 Și-a modernismului măsură
 Nu șchiopătează-n versul meu ?

O fi și-așa cum vi se parc ;
 Dar eu un singur lucru știu :
 Decît că caut rime rare,
 Mai bine să gîndesc cînd scriu.

Iar modernisme prea destule,
 Ca și cultură, sentiment,
 Sînt azi adese vorbe nule
 Ce-aeuză lipsa de talent.

VANITAS

Ei și... Ca mîni urca-te-vei în lună,
Ba chiar mai sus în stele vei zbura ;
Misterul însă tot **du**-l vei afla,
Cu toată cutezanța ta nebună !

Rămîi mai bine-aici în văgăuna
Și adevărul nu-l mai căuta ;
Nu-neape marea largă-n mintea ta,
Măruntă picătură de minciuna.

Nevoie n-ai de-un orizont mai vast
Ca orizontul din Ecclesiast,
Chiar de-ai avea nu umul, zeci de creieri.

Dar hai sa spunem că vei izbuti
Așa, tot universul sa-l cutreieri
Și-n gol să-i depenî rostul tot. Ei și...

ADEVĂR TRIST

(Sonet pentru Iv.)

Călcînd cu demnitate de felina,
în mers elastic mușchii și-ncordeaza.
Privirea lui de jad te săgetează
Cu potolită insolență, fină.

Un salt, și rasucindu-se sfirlează,
în joc perfid, de Lucky se anină ;
Un mîrîit, ușor, ca prin surdină ;
Alt salt, și-S sus pe-nn scaun, pe spetează.

Cu blana lui de leopard, l-ai crede
Că e un prinț în neamul sau, motanul,
Un fericit, și orișicine-l vede,

Purtîndu-și trupul mîndru, găliganul,
Cu greu admite și cu greu concede
Că-i un hadîmb, un eunuc, sărmanul.

VALSUL ÎNGERILOR

Visează ?... poate opium fumează,
De-așa vedenii dulci o năpădesc ?
Cu miile prin nouri se topesc...
Și alte mii pe loc se-nfiripează...

Valsează-n vînt... valseaza-n gol... valsează
Valsează îngeri în vârtej ceresc...
Și-n sfere pasul for oepămîritesc
În umbre fumurii se proiectează...

...Și-adoarme Monna Lisa surizînd...
Pe cînd Da Vinci, tainic fredonînd,
Pictează lacom, contemplînd modelul...

Cînd visul ei de Paradis e-avid,
Ce demon, maistre, ți-a purtat penelul
Pe pînza ceea cu suris perfid ':

BROASCA ȘI BOUL

Broasca mica cît un ou
A văzut pascănd un bou :
Ea, luîtidii-1 de model,
Vru să *fie* ca și el.
Și-așa s-a tot umflat,
S-a umflat pin" a crăpat.

Tîlcul :

Cînd încerci să te repezi,
Virful nasului să-1 vezi.

FABULĂ C-UN URS ȘI-O VULPE

„Frunză verde lobodă,
Gur» lumii ilobodS."
Poporul

Vulpe, știi ce-a spus de tine
Ursul cel morocănos ?
El mi-a spus că nu-i nici bine,
Nici frumos
Din coteț să furi găine...
Și-nea mi-a mat spus că știe
C-ai mîneat cu viclenie
Brînza corbului din pom
Si că ești o cunoscuta,
Șireată și prefăcută.
De-l întreci chiar și pe om.
Vulpea mi-a răspuns pe dată :
„De mmccine s-agață,
Poate chiar să mă și bată,
Numai sa nu fiu de față."

Tîlcul ;

Te bîrfește lumea rea,
Răspunde ca vulpea mea !

FLUTURELE

Un fluture cam rău crescut,
Căci îi lipseau cei șapte ani de-acasă,
A spus unui vierme -. „Ești știut
Și mie-mi plac viermii, chiaz de nu fac mătasă.
Dar viermele cu pricina
I-a răspuns : „îți uiți origina,
Căci toți netrebnicii ca tine
Descind din mine".

Tîlcul :

Oricît de sus te-ai urca.
De părinți tu nu uita !

VIERMELE

Un vierme din gunoi
Cu itos dc ciocoi
Se lăuda : eu sînt de rasă ;
Am rude care tac mătasă
Și tot din neamul meu cel drag
E marele antropofag
Care domnește sub pamînt.
Dar n-a mai crînit un cuvînt.
Podarul cu gunoiul l-a luat
Și-n canal l-a dat.

Tilcul :

Laudâ-te cit pdieștj,
Tot nu poți fi decit ce ești !

INSOMNIE

Nu știu unde... undeva...
Poate-o noapte că era.
Un cîne care urla...
Poate numa-n capul meu,
Dar urla mereu, mereu.
Un cîne care urla.
Nu știu unde... undeva...

Cine știe   Cine știe
Era clipă   Veșnicie ?...
Poate cruntă poezie...
Știu aiîta, că era
Lin cîne care urla.
Nu știu unde... undeva...

INDICE ALFABETIC AL POEZIILOR

(după titlu)

A

Actoru),	248.
Adam către Eva,	"-89.
Adevăr trist,	+21.
Afurisenie,	^94.
Alchimie,	17° -
Amintirea,	237.
Amintire,	395.
Amon,	83.
Amurg de noiembrie	
Amurgul solitarului,	"-+3.
Apologie,	2/5.
Armata	
Atila,	39.
Atotputernicul	96.
Autobiografie postumă	
Autocritică,	385.
Autograf,	

B

Bicanta,	25" -
Bachus,	+13-
Balada fulgerului,	17° +
Barcarolă,	62.
Bestii,	25Z.

Beția amantului pătiilt,	197.
Blestem,	359.
Broasca și boul,	*23.
Brumar	397.

C

Candela,	
Cantilena mamei,	1-*
Carmen Saeculare	230.
Călărețul,	111.
Că nu mai lid ...	*
Către Buda,	
CStre ipoet	295.
Către poeți,	153.
Către sonet,	iO'
Gerștoarea,	^98.
Chemarea florilor,	167*
Chronos	• • 1'9 -
Cioclul,	
Cimărețul JICU,	fl.
Cîntec de chef,	2S2.
Cîntec pentru pace,	132.
Cîntecul deșertăciunii	171.
Cîntecul omului	
Cîntecul Sirenei,	329.
Clerul,	112 -
Comoara neamului,	
Concert simfonic,	165.
Condițiile fericirii,	W-
Copi'lul si dulcrata,	311.
Corbii,	99.
Crainicul nopții,	Ut.
Crinul unui sceptic,	!*-
Cum doarme diamantul,	1^~
Cumpîna,	^03
Cum se călește fierul,	31^-
Cupidon,	*!

D

De amiciția,	185.
Decor simbolic,	11-

De gardă,	321.
De inimă-albastră	154.
De modă veche,	183.
De profundis,	116.
De unde vii?,	202.
De/mojic niul.	173.
Dialog,	312.
Diana,	75.
Digestia lui Yorick,	266.
Din sfînta scripturi	216.
Diplomație,	410.
Doină,	285.
Don Juan,	198.
Dragostea,	371.
Dumnezeul ateului,	138.
Dura Ies,	122.

Efe^t de lună,	124.
Egotism,	264.
Elogie,	219.
Enigma,	54.
Eterna trLniiate,	130.
Eternul narcotic,	256.
Et in Arcadia ego !,	167.
Evadatul,	196.
Extaz,	372.

Fabula și sonetul,	309.
Fabulă c-un urs și-o vulpe,	424.
Fanfară pentru patrie	404.
Fantoma,	131.
Fiicinatornl,	206.
Faust,	261.
Fiara,	336.
Flora vieții,	236.
Flori de seră,	168.
Flutuftle,	425.
Itux macabru,	234.

Fratelui meu cititor,	
Fulgerul, . . .	118.
Fulgi de clipe, . . .	52.
Fum....,	284.
Gioconda,	120.
Glasul neamului,	255.
Glossa,	238.

H

Hamlet, . . .	177.
Hora frunzeJor,	57.
Huhurezul,	140.
Lu'bi dricului,	320.
Iarnî, . . .	416.
lațul, . . .	77.
Idilă, . . .	335.
Imn, . . .	50.
Imn (variantă	405.
înde irae, . . .	299.
In petto, . . .	87.
Insomnie, . . .	427.
Inspirația, . . .	229.
Inter pocuia	51.
Invectivă, . . .	368.
loea, . . .	296.
Ispășire, . . .	387.
Iubirea moartă,	151.

I

în biserică, . . .	281.
In ceasul de-apoi, . . .	108.
In ceasul întâi, . . .	107.
fii f-ița morții, . . .	157.
Interul măsurii . . .	240.
Inmorruntare, . . .	111.

In paradis,	rs
In părăsire.	103.
In toamnă cîrzie,	209.
I n tren, ...	363.
într-un miez de noapte,	217.
într-un plic sentimental,	205.
In zadar,	389.
Lacrimi, ...	39.
La moartea lui Hi'tedia,	95.
La moartea lui Nietzsche	40.
Lj. .teatru,	262.
Libertatea nopții, . . .	41.
LkSriri,	64.
Liliecii,	17b.
Lui Catulle Mendes,	55.
Lui Eminescu,	300.
Luna plină-n mai,	373.
Madrigal,	2C4.
Marea,	132.
Măria Magd.ileni.	125.
M.tgarul ji traiidafim,	384.
Melancolic,	174.
Melancolie,	314.
Meloterapie biblicii. . .	S2.
Memento,	273.
Mesagiu,	2ZQ.
Metamorfoză, . . .	271.
Mi-aș pierde paradisul,	114.
Migrenă olimpică,	S5.
Minunea profetului, . . .	91.
Min^iierile unui orb,	146.
Mi>>nrj "inaliDriului!.	11.
M<ur[ci crinului,	221.
Moartei lui Budi,	233.
Muzei, ...	228.
Mu/ei melc literare, . . .	369.

N	
Năluca,	148.
Nemurirea,	175.
Nervi în noapte,	267.
Netrebnicul,	235.
Niciodată,	159.
Noaptea -sonetelor,	115.
Nostalgii medievale,	92.

O	
Oamenii,	276.
Obsesia	207.
Odă grotescă,	249.
Oda profană,	273.
Olimpul,	90.
Omagiu,	302.
Omagiu SLerp ,	294.
Omorîtoarca	34.
O noapte...	133.
O noapte la țară	210.
Orbul	117.
Ornicul *i calendarul de perete,	30S.
O ruină,	152.
Osana ție	172.
Oaînda,	360.
Osîndiții,	158.
O statueta siriană.	12S.
Otrava	265.

Q	
Quasi una fantasia,	213.

P	
Paiatul	254.
Pajul Cupidon	162.
Palinodie	246.
Pastel primăvărativ,	287.
Pastorală,	101.
Patria	106.

Păcatul,	155.
Păpușa,	129.
Pe-albumul unei d>anvie,	65.
Pe-albnmul unei fecioare	48.
Peccavi,	298.
Pe gl.>b,	361.
Pentru Bachus,	
Pentru poet	417.
Pescarul detractor,	268.
Pc steagul,	
Pipa,	362.
Piramida leilor,	"3.
Plîngerile unui apostar.	149.
Plîngerile unui estet,	150.
Plopol,	123.
Poem feeric,	97.
Poem liric,	109.
Poemul spectruului solar,	337.
Poetul,	217.
Polmca	409.
Potopul,	79.
Povestea păsărarului,	135.
Poveste veclie,	187.
Prier,	126.
Primăvara-i mai bogată	334.
Prin be7.nă,	3SS.

R

Răstignire,	241.
Răzbunare,	406.
Răzbunare	25.-.
Reînviere,	336.
Requiem	242.
Replică la replică,	396.
Reticențe,	263.
Rigoletto,	I**
Romanță,	259.
Romanță banala,	217.
Romanță banală,	4P8.
Romanță ușoară din vechime	400.

Ruga.	374.		
Rugați-vă,	145.	Statuia lui Miron Cosiin,	76.
Rugăciunea lui Cain,	188.		
Rugăciunea unui „rejtin,	2+3.	Statuii lui Eminescu,	94.
-K.uinc,	269.		191.
S			81.
			144.
	66.		323.
			211.
			88.
	84.		
Siesta craiului tomnatic,	253.	§	142.
		Și cite bărci...	141.
	17		
	201.	T	
	192.	Testamentul unui poet necunoscut,	166.
Somnul rozelor,	119.		277.
			357.
	393.		
			225.
	358.		
	"M3.		
Sonetul unui cinic	195.	T	i:2.
Sonetul u'iui crețtin,	IX.		
			178.
		Unei părăsite,	161.
			156.
			152.
Spre Venus,	86.		325.
			419.

Ura, ...	315
Uraganul	199.
Urna, ...	388.

V

	420.
	426.
	186.
	378.
Visa la țărnuțul mării:	354.
	184.

Z

Zeița veche, ...	
Zmăul, ...	• •

TABLA ILUSTRĂȚILOR

Mihai Codreanu	2—3
Mihail Costache Codreanu, tatăl scriitorului	16—17
Mama poetului, Naialia Codreanu (niUcutl Mîr- zescu)	16—17
Certificatul de naștere al lui Mihai Codreanu	16—17
Casa poetului : „Villa Sonet ” (str. Rece, nr. 5)	16—17
Mihai Codreanu la vârsta de 6 ani	160—161
Natalia Codreanu, sora soncristului, la 16 ani	160—161
Mihai Codreanu, student	176—177
Poetul, cu ciinele favorit	176—177
Coperta volumului de debut: <i>Diafane</i> (I'JOI) --	288—289
Prima colaborare la <i>Viața românească</i>	288—289
Coperta volumului <i>Statui</i> (1914)	304—305
Scrisoare de la Mihail Sadoveanu (1915)	304—315
Absolvenții clasei prof. Mihai Codreanu de la Con- servatorul din Iași	416—417
La Copou, cu avocatul Constantin Grigoriu	416—417

CUPRINSUL

<i>Studiu introductiv.</i>	5
<i>Tabel cronologic.</i>	21
<i>Limuriri asupra ediției.</i>	27

DIN VOLUME

DIAFANE [19=1]

Semănătorul	33
Omorîtoarea	34
Valsul astrelor	35
Pentru Bachus	36
Soci malorum	37
Lacrimi	39
La mcurtea lui Nietzsche	40
Cupidon	41

DIN CIND IN CÎND. POEZII (1901—1903)

Libertatea nopții	+7
Pe-ilbumul unei fecioare.	48
Turnul părăsit	+9
Imn	50
Inter pocula	51
Fulgi de clipe	52
Enigma	^

Lui Catulie Mendis	55
Pe steagul	56
Hora. frunzelor.	57
Spre soare.	59
Barcarolă	62
Licăriri	64
Pe-albumul unei doamne.	65
Scorpia	66

STATUI (1914)

Prefață

Cîntărețul meu	69
Fratelui meu ciucor.	70
Decor simbolic.	71

Lașul

Statuia lui Ștefan	72
Piramida leilor.	73
Statuia lui Alecsandri	74
Diana	75
Statuia lui Miron Costin	76
lașul	77

Lumiuitate

In paradis.	78
Potopul.	79
Turnu! Babei.	80
Stîlpul de sare.	81
Meloterapie biblică	82
Amon	83
Știutul.	84
Migrenă olimpică	85
Spre Venus.	86
în petto.	87
Suspin neronie.	88
Atila	89
Olimpul	90
Minunea profetului	91
Nostalgii medievale.	92
Vedenii.	93

Medalii

Statuii lui Eniinescu	94
La moartea lui Heredia	95

Anotimpuri

Atotputernicul	96
Poem feeric	97
Simbolism de toamnă	98
Corbii	99

Patria

Comoara neamului	100
Pastorală	101
Țepes-vodă	102
In părăsire	103
Sturzul	104
Spre Domnul	105
Patria	106

Satan

In ceasul întâi	107
In ceasul de-apoi	108

Eternul cîntec...

Poem liric	109
Unei feanei	110
...Că nu mai rid	111
Sonata lunii	112
Călărețul	113
Mi-aș; pierde paradisul	114
Noaptea sonetelor	115
De profundii	116
Sonet artezian	117

Colori și linii

Fulgerul	118
Somnul rozelor	119
Gioconda	120
Moartea anahoretului	121
Dura lex	122
Plopul	123
Efect de lună	124

Măria Magdaliina	.125
Prier	.126
Stola	.127
O statueta siriana	.128
Păpuşa	.129
Eterna trinitate	.130
Fantoma	.131
Marea	.132
O noapte	.133

Din armoniile durerii

Sonetistul	.134
Povestea păsărarului (I, II)	.135
Cuin doarme diamantul	.137
Dumnezeul ateului	.138
Chronos	.139
Huhurezul	.140
Şi cite bărci	.141
Şarpele cu clopot?!	.142
Amurgul soSitaruii	.143
Strigoi	.144
Rugaţi-vă	.145
Mîngîierile unui orb	.146
Cantilena mame	.147
Năluca	.148
Plingerile unui apo>t>t	.149
Plîngerile unui estet	.150
Iubirea moartă	.151
O ruină	.152
Către poeţi	.153
De inimă-albastră	.154
Păcatul	.155
Unei jwctice fe^ijjr*	.156
In faţa morţii	.157
Osîndiţii	.158
Niciodată	.159
Rigolmo	.360
Unei părăsite	.161
Pajul Cupidon	.162
Scrisoare postumă	.163
Terra	.164

Concert simfonic	.165
Testamentul unui poet necunoscut	.166
Et in Arcadia ego!	.167

încheiere

Florî de seră	.168
---------------	------

CINTECUL DEŞERTĂCIUNII (IM')

Prefaţă

Cîntecul deşertăciunii	.171
Osana ţie	.172

Acorduri triste

Dezmoştenitul	.173
Melancolie	.174
Nemurirea	.175
Liliecii	.176
Himlet	.177
Umbrei mele	.178
Unui iconoclast	.179
Spleen	.180

Clipe de vis

Solilocul lunii	.181
Unei violoniste	.182
modă veclie	.183
Voluptate	.184
De amicitia	.15^
Vis	.186

Din cartea vremii

Poveste veche	.137
Rugăciunea lui Caii	.188
Adam către Eva	.189

Imnuri senine

Sonetul unul creftin	.190
Steaua magilor	.191
Solul Golgothei	.352

Aqua forte

h atobiografie postumi	.193
------------------------	------

Decepțiuni sonore	
Crinul unui sceptic	194
Sonetul unui cinic	195
Evadatul	196
Beția amantului părăsit	197
Don Juan	198
Uraganul	199
Mesagiu	ZOO
Săgeți pe liră	
Solie nouă	201
De unde vii?	202
Violete	203
Madrigal	204
într-un plic sentimental	205
Fascinatorul	206
Obsesia	207
Scrisoite către Ly.	208
în toamnă târzie	209
O noapte la țară	210
Romanțe libere	
Amurg de noiembrie	211
Quasi una fantasia	213
Vioara	215
Dim sfânta scriptură	216
Romanță banală	217
Elegie	219
încheiere	
Moartea crinului	221
TURNUL DE FILDEȘ (1979)	
Prefață	
Turnul de fildeș	225
Introducere	
Zeița veche	226
Poetul	227
Muzei	228
Inspirația	229

Gînduri senine	
Carmen Saeculare	230
Summa lex	232
Moartea lui Buda	233
Flux macabru	234
Netrebnicul	235
Flora vieții	236
Amintirea	237
Glossa	238
Psalmidii	
Candela	239
îngerul măsurii	240
	241
Răstignire	
Requiem	242
Rugăciunea unui creștin	
Game variate	
Zmaul	243
Palinodie	244
Actorul	245
Odă grotescă	249
Bestia	252
Siesta craiului tomnatic	
Paiatul	254
Medalie	
Glasul neamului	255
Pentru Cupidon	
Eternul narcotic	256
Răzbunare	257
Bacanta	258
Romanță	
Fau.r.	259
Studii de sonete	
La «ru.	262
Reticențe	263
r -	264
Egotism	

Lira. neagră

Otrava	265
Digestia lui Yorick	266
Nervi în noapte	267
Pescarul detractor	268
Ruine	269
Memento	270
Mrtamorfovă	271
Stigmata diavoli	272
Odă profană	273
Apologie	275
Oimemi	276
Trandafirii	277

încheiere

Cioclul	278
---------	-----

ITATUI-SONETE SI UVADARI DIN SONET '1=59)

In biserică	281
Cinice de chef	282
Furt	284
Doi'ă	285
Pașel primăvăratie	287
Sporr de iarnă	288
Inmormintart	289
Cîntecul omului	291
Către Ruda	292
O:ri iu sterp	294
Către port	295
Io„	296
într-un miez de noapte	297
Peeceavi	298
înde L-ac	2«
Lui Emini:scn	^®
Stejarul	30'
Omagiu	302
Schiță majoră	

WXETE (155-)

Către sonet	^37
Ornicul fi calendarul de perete	308

Fabula fi sonetul	
Copilul (i dulceața	
Dialog	
Sonetul cîntă	
Melancolie	
Ura	
Sprt culmi	
Orbul	
Crainicul nopții	
Cum se căleşte iierul	
Iarba dracului	
De gardă	
Sonetul unui octogenar	
Strigoicul	
Scăpărătorul	
Unui critic	

DIN PERIODKE

Cîntecul Sirenei	
[Primăvara-i mai bogată]	
Idiia	
Reînviere	
Poemul spectrului solar	
[Visa Li i țarmul mării]	
Prin beznă...	
Fiara	
Trece valul...	
Sonet care surîde	
[Blestem]	
Osîndă	
Pe țlob	
Pipa	
In tren	
Servitute	
Autograf	
Chemarea florilor	
Invectivă	
Murei melc literare	
Alehimie	
Dragostea	

Extaz	372
Lună plină-n mii	373
Ruga	374
Se rupe lanțul	375
Valuri	376
Spre țintă	377
Vi	378
Balada fulgerului	379
Cîntec pentru pace	382
Măgarul și trandafirii	384
Autocritică	385
Ispitare	337
Urna	388
In zadar	589

POSTUME

Swiet alb	393
Afurisenie	394
Amintire	395
Replică la replică	396
Brumar	397
Cerjetoarea	398
Romanță ușoară din vechime	400

INEDITE

Cumpăna	403
Fanfară pentru patrie	404
Imn (Variantă)	+05
Răibunare	406
Romanță banală	+08
Politica	+09
Diplomație	+10
Armata	+11
Clerul	41
Bachus	+13
Condițiile fericirii	+15
Iarnă	
Pentru poet	+17
Toamnă	+18
Unui critic	+19

Vanitas	42'
Adevăr trist	421
Valsul ingerilor	422
Broasca și boul	423
Fabulă c-un urs și-o vulpe	424
Fluturile	425
Viermele	+26
Insomnie	+2'

<i>Indice alfabetic al poeziilor (după titlu)</i>	+29
<i>Tabla ilustrațiilor</i>	439

RKI&CKJI ELISAftiITA RRANCI^
T< hivjroiacr^L MINA CAK \L-W R

L'ii ic cii?,* / 04 7>· fim. iU t'ixir MM.IVffl Apă'nl h
fitt'te <<ir <nr A iie t>.i y m- Formof
'o,r e' >I -- "I". ^y-; Planar ;ro ' ^
' t?,tif^ C r?-!'<• bthoitcile mari și nuci ••>>

ILJE:J-î"ulcere,* PulJgrafica „13 Decfmhc JOI* .
Sil, (ii iaur? AK^anilresen nr. 80--LC Bucjri -iJ,
I<_pu bli M Soda l s La Remania,
Cu meniija ii", NT.J.